

1922-1997

AL 75 JAAR HET HOOFD BOVEN WATER

AT 75 JAAR HET HOOFD BOVEN WATER

1922-1997

SNS bank
Overijssel

sundruk B.V.
druktmakers om uw drukwerken.....

BOEKBINDERIJ
LETTEBOER B.V.

em
electromach bv
projecten, besturingstechnieken en componenten

SIGNAAL

AKZO NOBEL

gti
installatietechniek

SWERMS SUWIJN
NOTARISSEN

NBC Martens & Partners
Accountants en Adviseurs

Grolsche Bierbrouwerijen
feliciteert HZC-Weusthag met haar 75-jarig bestaan.

Al 75 jaar het hoofd boven water

en er niet onder te krijgen.

Al 75 jaar het hoofd boven water.....

en er niet onder te krijgen.

1902 - 1977

De 75ste verjaardag van de vereniging is een bijzondere gelegenheid. Het is een moment om terug te blikken op de lange reis die we samen hebben gemaakt. Van de eerste stappen tot de huidige stand van zaken. Het is ook een moment om te kijken naar de toekomst en de uitdagingen die ons wacht. We zijn trots op wat we samen hebben bereikt en we zijn ervan overtuigd dat we ook in de toekomst samen succesvol zullen zijn.

De vereniging bestaat nu al 75 jaar en dat is een groot succes. Het is een teken van de steun en het vertrouwen van onze leden en van de samenleving. We zullen ons blijven inzetten voor de verbetering van de samenleving en voor de behouding van onze waarden.

Colofon

De teksten in dit jubileumboek zijn van:

Klaas Analbers
Hans Brok
Dick Burgers
Marco Buijs
Bertus Bittink
Laurens Geerdink
Jan Haveman
Jan Willem Heuten
Herbert Hofmeijer
Ingrid Hofstede
Marinus Heuvelman
Dick Izaks
Wil Jak
Henny Kevelham
Wim Kruijer
Chris Kuster
Gerard Löbker
Henk en Elly Oltwater
Peter Ran
Sander v.d. Schoot
Gerbert Schuilenborg
Jan Smit
Niek Smit
Pascal Sterckel
Jan van der Vaart
Wim v.d. Voort
Hans Westerhof jr
Hans Westerhof sr

Met dank aan tal van oud-leden en leden voor hun informatie en foto's.

Ontwerp omslag:
M.G.J.J. Hartgerink Delden

Foto's:
leden, oud-leden, Twentsche Courant
Tubantia, Reinier van Willigen,
Eric Brinkhorst en Bert Bertelink.

Grafische vormgeving,
technische realisatie en druk:
Sundruk Hengelo

Binden: Boekbinderij Letteboer Hengelo

Prijs: 20 gulden

Een veelbewogen historie

Wie de geschiedenis van HZC-Weusthag wil beschrijven moet keuzen maken. Het is immers onmogelijk de totale veelbewogen historie van een 75-jarige zwem- en polovereniging vast te leggen. Het streven naar volledigheid hebben we dan ook al direct losgelaten.

Voor het overzicht van historische feiten en hoogte- en dieptepunten tot de fusie is onder meer gebruik gemaakt van eerdere publicaties ter gelegenheid van jubilea. Maar ook zijn jaarverslagen van de KNZB uit de Tweede Wereldoorlog geraadpleegd. En met tal van (oud-)leden zijn herinneringen opgehaald uit een soms ver verleden, aangevuld met informatie uit clubbladen, krantenknipsels en krabbeltjes op de achterkant van oude foto's.

De verhalen in dit boek zijn gemaakt door ruim vijftientig leden en ouders van jeugdleden. Getracht is, met respect voor ieders schrijfstijl en taalgebruik, toch tot een zekere eenheid te komen.

Bij de beschrijving van de geschiedenis hebben we slechts voor een deel voor een chronologische volgorde gekozen. Dat geldt met name voor de periode tot de fusie van HZ&PC Weusthag en HZC in 1972. Het merendeel van de verhalen dat u in dit jubileumboek tegenkomt, zijn mijlpalen, weergaven van aardige, interessante en misschien ook wel minder interessante gebeurtenissen. Bij deze aanpak zijn kleine dublures helaas onvermijdelijk.

Sommige lezers zullen echter juist bepaalde gebeurtenissen of periodes missen. Anderen zullen zich afvragen waarom foto's of illustraties van bepaalde hoogtepunten ontbreken. Het is niet anders. Uit de vele honderden onderwerpen en foto's die wij tot onze beschikking hadden, is een keus gemaakt. Niet willekeurig, maar wel in de wetenschap dat we nooit volledig zouden kunnen zijn. We hopen het gemis goed te hebben gemaakt met zoveel mogelijk variatie.

Vrijwel iedereen die we voor de totstandkoming van dit jubileumboek hebben benaderd, werkte welwillend en enthousiast mee. We zijn al deze mensen zeer erkentelijk.

We danken in het bijzonder de medewerkers van de firma Sundruk voor hun geduld, inzet en vakmanschap.

De samenstellers,

Bertus Bittink
Marinus Heuvelman
Lieuwe Seinstra

Eindredactie
Jan Smit

November 1997

HZ&PC Weusthag moest 'gezonde zwemsport' bevorderen

Eerste dertig leden waren snel binnen

De eerste Hengelose zwemvereniging was HZ&PC Weusthag. Het was hoofdzakelijk op voorstel van wijlen Ir. L. Ch. Pabon dat op 1 juni 1922, in de toen nog enige plaatselijke zweminrichting een oproep werd aangeplakt, met het doel te komen tot de stichting van een vereniging die -- "naast de bevordering van de gezonde zwemsport -- zich ook vooral zou gaan bezig houden met de beoefening van het polo-spel". De NV 'Hengelose Bad en Zweminrichting Weusthag' zegde direct haar steun toe.

Veel zwemmers die geregeld naar het zwembad kwamen, waren enthousiast over het plan. Al snel gaven zich 30 mensen op. Een maand later, zaterdag 1 juli, werd een waterpolodemonstratie gegeven door de zwemvereniging 'de Aa' uit Almelo. De inmiddels legendarische oud ere-voorzitter J. Hageraats van de kring Twente IJsselstreek gaf de nodige voorlichting over het polospel en de spelregels. Een dag later werd de oprichtingsvergadering gehouden van de *Hengelose Zwem- en Polo club Weusthag*. De eerste voorzitter was Pabon.

Hij bleef dat tot zijn overlijden in 1933. Zowel financieel als moreel heeft hij de jonge vereniging grote diensten bewezen. Niet alleen in Hengelo, maar ook in de rest van Nederland was Pabon een geziene figuur in de zwemwereld. Dat de KNZB zijn verdiensten wist te waarderen bleek uit zijn benoeming tot hoofdbestuurslid.

Het eerste Weusthagbestuur werd gevormd door de heren L. Ch. Pabon, C.R.H. Joha, H. Stroeve, F.A. Bloem, M. Cohen en E. Nap. Het latere bestuurslid C. Koster (poloër, baanzwemmer en later lid van verdienste) was ook vanaf de oprichting lid.

Goede zwemmers

In het begin speelde de vereniging dikwijls tegen het tweede zevental van 'de Aa' uit Almelo. Er werd echter vaak verloren. Dat is niet verwonderlijk, want de Hengelose spelers waren wel goede zwemmers, maar beheersten het polospel nog niet voldoende. Ook kenden ze de spelregels niet goed genoeg. In 1924 dachten ze zover te zijn dat ze zich konden aansluiten bij de Oostelijke Zwembond OZB. En al spoedig bleek

Ir. L.Ch.Pabon initiatiefnemer en oprichter van "H.Z. & P.C. - WEUSTHAG".

dat er met de Benjamin 'Weusthag' niet viel te spotten. Al in het eerste jaar werden de Hengeloërs kampioen.

Na de hierop volgende overgang naar de derde klasse van de toen nog geen Koninklijke, maar gewone Nederlandse Zwembond N.Z.B., bleef het goed gaan. Al in 1926 promoveerde het team naar de tweede klasse.

In dat jaar kwam de vereniging bovendien met een reserve zevental in de derde klasse uit en met een derde team in de OZB. Ook speelde in 1926 voor het eerst een dameszevental mee in de competitie. Alle teams behaalden de tweede plaats in dat seizoen.

Successen

In 1927, het eerste lustrumjaar, leverden de leden individueel bij zwemwedstrijden uitstekende prestaties. Het damesteam werd kampioen van de OZB. Het jaar 1928 was buitengewoon belangrijk voor de vereniging. Bij de jaarlijkse zwemwedstrijden verleenden de dames Marie Braun en Marie Baron die zich hadden geplaatst voor de Olympische spelen, hun medewerking. Er was veel publiek en Weusthag wist voor het eerst beslag te leggen op de 'Dickers-wisselbeker'.

In 1929 behaalden de Weusthaggers opnieuw een reeks successen, maar het jaar daarop werd het met de poloprestaties minder. Na enige jaren kandidaat te zijn geweest voor het kampioenschap

Het zwembad "het Weusthag" waar in 1922 de oproep werd aangeplakt om te komen tot de oprichting van Hengelo's eerste zwem- en polo club.

Badmeester Van Wezel, (links) eind jaren dertig met de heren die het ene na het andere succes binnenhaalden.

in de tweede klasse, kwam voor de Hengeloërs de inzinking en werd de competitie met een derde plaats afgesloten. Ook ging de Dikkersbeker naar HZC, hoewel de strijd bijna tot het eind gelijk opging. Het volgende jaar 1931 had Weusthag meer succes. De Dikkersbeker werd teruggehaald en het

tweede zevental werd ongeslagen kampioen in de competitie van de Kring Twente van de N.Z.B. Het eerste zevental eindigde dit jaar weer op de tweede plaats. Bij het baanzwemmen behaalden de Weusthaggers opnieuw uitstekende resultaten.

Laatste plaats

In 1932, het tiende levensjaar, blaakte de club van gezondheid. Maar na de vele 'ups' konden de 'downs' niet uitblijven. In dat jubileumjaar eindigden de waterpoloërs van het eerste team voor het eerst op de laatste plaats. In de promotie-degradatie competitie werd de kampioen van de derde klasse OZ & PC evenwel met overtuigende cijfers (6-1) verslagen, zodat het tweede klasserschap toch in Hengelo bleef.

Oprichter en voorzitter Pabon werd na zijn overlijden in 1933 opgevolgd door de latere eerste ere-voorzitter F.A. Bloem. Onder zijn voorzitterschap werd er met vier zeventallen deel genomen aan de competities en werd de Dikkersbeker definitief gewonnen.

Promoties

In 1934 waren met name de polo-zeventallen goed op dreef. Het eerste werd na een nek-aan-nek-race met het Zwolse BZZ pas in de laatste wedstrijd van het kampioenschap beroofd. Het tweede deed het evenwel beter en wist door een 3-1 zege op Neptunus Zutphen ongeslagen het kampioenschap van de derde klasse D te behalen en te promoveren naar de reserve tweede klasse. Het derde zevental deed hiervoor niet onder en werd ongeslagen kampioen van de kring Twente en promoveerde aansluitend ook naar de derde klasse.

De wintertraining in Oldenzaal, in de jaren dertig georganiseerd door Max Cohen (inzet). Cohen was medeoprichter van Weusthag en leider van de T.C. Hij overleed eind 1941 in een Duits concentratiekamp.

Bij het 2e lustrum in 1932 blaakte de club van gezondheid. Er werd uitbundig gefeest, waarbij onder andere een complete revue werd opgevoerd.

WATERPOLO.

OM DEN DIKKERS-WISSELBEKER.

Zondag hebben in de zweminrichting op het Tuindorp de wedstrijden plaats om den Dikkers-wisselbeker, waaraan deelgenomen wordt door HZC en 't Weusthag. Er worden drie polowedstrijden gespeeld, n.l. tusschen het eerste zevental van HZC en het eerste van 't Weusthag, tusschen het tweede van H.Z.C. en het tweede van 't Weusthag en tusschen twee dames-zeventallen van genoemde vereenigingen. De wedstrijden, behalve de dames-ontmoeting, gelden tevens voor de competitie. Wanneer 't Weusthag wederom weet te zegerieren, komt ze definitief in het bezit van den beker.

HZC II kan door een overwinning kampioen harer afdeling worden.

Samenstelling zeventallen.

Weusthag I:

Wilmink,
Ordelman, Koster, Tontellink
Hindriks, Jongman, Meyerink

Weusthag II.

H. Wevers
K. Geesink, G. Meijer, Z. Willemsen
B. Zonnevylle, W. Kotkamp, H. Schutten

Weusthag-dames.

T. Bourret
Mevr. Bulk-Ordelman, R. Bilion, R. Broekhuis
L. Nap, R. Hindriks, H. Voogdgeert

H. Z. C. I:

J. Hazelaar,
Gerrits, v. Wezel, Snoeker
Poortman, Weegink, Reef

H. Z. C. II:

J. ten Cate,
Haan, van Beek, Lakerveld
Weegink, Wilmink, Visser

H.Z.C.-dames:

B. Meyran
G. Brauns, E. Harke, D. Grotholt
J. Leferink, T. van Beek, N. Froom

Herman Schutten werd in 1935 overtuigend Oostelijk kampioen op de 100 meter schoolslag en er werden weer enkele kringkampioenen bijgeschreven. In 1936 werd de eerste Eén Kilometerwedstrijd in het Twentekanaal georganiseerd, die drie maal achtereenvolgend werd gewonnen door Weusthagzwemster Francien Zonnevylle.

Topklasse

In het derde lustrumjaar 1937 namen vijf zeventallen deel aan de verschillende competities, een aantal waarop in die tijd veel westelijke clubs jaloers waren. In dat jaar werd er voor het eerst een zogenaamde topklasse gevormd, die bestond uit BZZ (Zwolle), AZC '82 (Arnhem), AZC (Apeldoorn) en Weusthag. Het leek er niet op dat de Hengelose club, de enige deelnemer zonder overdekt zwembad, een kans zou maken. Toch werd er met klinkende cijfers van deze tegenstanders gewonnen en mocht Weusthag zich Oostelijk kampioen noemen. De ploeg die dit bijzondere resultaat wist te behalen was als volgt samengesteld: doel: B. Wilmink.

De Dikkers-wisselbeker waar jaarlijks om werd gestreden kwam in 1933 definitief in het bezit van Weusthag.

Herman Schutten werd in 1935 overtuigend Oostelijk kampioen op de 100 m. schoolslag.

achter: S. Lefers, J. Ordeman, J. Hahn, en voor: A. Meijerink, B. Jongman en E. Meijerink (reserves waren C. Koster en R. Westerhuys.) Gedurende de laatste jaren voorafgaand aan het 3e lustrum waren de resultaten bij zwemwedstrijden niet meer zoals in de beginjaren en had de polospport duidelijk de voorkeur. In 1939 prolongeerde het eerste zevental nog eens het Oostelijk kampioenschap door ongeslagen deze competitie af te sluiten. Helaas maakten de dreigende oorlogsomstandigheden een einde aan de succesvolle jaren dertig.

In 1936 werd de eerste Eén Kilometerwedstrijd in het Twentekanaal gezwommen. Francien Zonnevylle van Weusthag won deze wedstrijd drie keer.

De reserves van Weusthag deden in 1934 en 1935 van zich spreken.

Staande v.l.n.r.: Henk Gunneman, Arnold van der Mast, Wim Kotkamp, en Herman Schutten.

Knielend v.l.n.r.: Wim Keppels, Barend Wilmlink en Jan Teutelink.

Mobilisatie

Vele prominente medewerkers, onder wie de pas in maart 1939 gekozen enthousiaste voorzitter A.A. van Wijngaarden en enkele medebestuurders en commissieleden, werden in september 1939 onder de wapenen geroepen. In het clubblad verscheen een oproep aan alle leden om zich extra in te zetten en de club organisatorisch te ondersteunen. Wim Kotkamp nam het voorzitterschap van het interimbestuur op zich, totdat hij in mei 1940 kon melden dat alle gemobiliseerde leden in goede welstand uit de oorlog terug waren gekeerd. Eind mei 1940 nam van Wijngaarden de voorzittershamer weer van hem over en werd het interimbestuur opgeheven.

In 1938 behaalde het eerste dames-zevental het kampioenschap. Staande v.l.n.r.: Rie Broekhuis, Lily Verhoef, Dini Ham en Henny Voogdgeert. Zittend v.l.n.r.: Anje Venema, Marietje Sprakel en Francien Zonnevylle.

Uit het clubblad van mei 1940

MEDEDEELING.

Wij kunnen de heugelijke mededeeling doen, dat onder de leden van „Weusthag” geen slachtoffers te betreuen zijn; alle gemobiliseerde leden verkeerden in goeden welstand.

In 1937 mocht Weusthag zich Oostelijk kampioen noemen en deze 'kranige prestatie' werd in 1939 nog eens herhaald. Voor het oude station van Hengelo stond het legioen met een groot spandoek klaar om de kampioenen te verwelkomen.

Tijdelijk Dagelijksch Bestuur.

Doordat het merendeel van onze bestuursleden onder de wapenen zijn geroepen, hebben de overige bestuursleden de functies tijdelijk als volgt verdeeld:

- Voorzitter: W. M. F. KOTKAMP, Oversteweg 6, Telefoon 2850.
- Secretaris: A. J. MEIJERINK, Deldenerstr. 16, Telefoon 2405.
- Penningm.: H. J. MAAGD, Uitslagsweg 20, Girorekening 350253.
- Adjunct: Mej. A. SMOES, Hengeloesche Eschstraat 35.

Regionale competitie

Er werd, mede door de ontstane vervoersproblemen, overgeschakeld op een regionale competitie. Van normale krachtmetingen was geen sprake meer. De polozeventallen behaalden geen opmerkelijke prestaties en zelfs de dames die nog vrij compleet aan de competitie waren begonnen en in het verleden elk jaar bovenin eindigden, speelden in 1940 onder het normale niveau. In het jaar 1942 werd op sobere wijze het 20-jarig jubileum gevierd en ging het sportief weer wat beter met Weusthag. Vooral de baan-zwemsters M. Kempers en L. Geerdink als ook de heren G. Kinkel en H. Wolf hielden de naam

In 1937 bij het 15-jarig bestaan was het opnieuw feesten, zingen en dansen.

van Weusthag hoog. In 1943 wisten het eerste, tweede, derde en aspiranten zevental de hoogste plaats in hun afdeling te behalen.

Op het Oostelijk polotoernooi van HZC was het Weusthag dat won. Het eerste en tweede zevental en de jeugdploeg wisten voor een jaar beslag te leggen op de wisselbeker. Ook bij de Natio-

nale zwemwedstrijden in het Weusthagbad werden in dat jaar meerdere eerste plaatsen bereikt.

De fabrieksstakingen, de spoorwegstaking en de continu dreigende bombardementen maakten echter een eind aan de (boven)regionale activiteiten. Er werden overwegend nog lokaal zwem- en polo-evenementen georganiseerd.

Wortels van HZC liggen in het Tuindorp

Vereniging van personeel Stork

De Hengelose Zwem Club HZC is kort na de opening van het Tuindorpbad opgericht. Het initiatief hiertoe nam de heer M. Ehrbecker, die een aantal personeelsleden van Stork op 18 juni 1923 bijeenbracht in de kleedruimte van het Tuindorpbad. Dat was bijna één jaar na de oprichting van de eerste Hengelose zwem- en polovereniging 't Weusthag. De mensen van het eerste uur van HZC waren de dames Hussink en Roolvink en de heren Ehrbecker, Marks, Wissema, Wezel, Nijenhuis en Wolfetang. Onder voorzitterschap van Piet Wezel werd de vereniging aangesloten bij de toenmalige OZB (Oostelijke Zwembond).

De vereniging groeide snel tot meer dan honderd leden. Aanvankelijk speelde HZC met één waterpolo zevental in de competitie van de OZB. In 1925 werd het kampioenschap in deze afdeling behaald en volgde promotie naar de derde klasse van de N.Z.B (de Nederlandse Zwem Bond).

*P. Wezel
Oprichtings-
voorzitter van HZC.*

Jute gordijn

Dat de jonge vereniging ook in die jaren al lef had, bleek uit een in 1925 groots opgezette Nationale Zwemwedstrijd, waaraan vele prominente Nederlandse clubs deelnamen. In 1927 werd door de komst van een sterke Duitse afvaardiging uit Krefeld een internationaal tintje aan deze jaarlijks terugkerende wedstrijden gegeven. Het evenement trok in het derde verenigingsjaar maar liefst 1200 betalende bezoekers.

De saamhorigheid onder de leden van de nog steeds groeiende vereniging kwam onder meer naar voren als er wedstrijdbanen uitgezet moesten worden. Er werd dan een jute gordijn aan

een kabel dwars over de Tuindorpvijver en langs de straatkant gespannen. Dat was om te voorkomen dat het publiek langs de Vijverlaan gratis de wedstrijden zou kunnen volgen.

Naar derde klasse

Intussen speelde het eerste zevental met succes in de hoogste oostelijke afdeling, de tweede klasse van de N.Z.B., terwijl het tweede team in 1929 promoveerde naar de derde klasse van de N.Z.B. Het eerste zevental won in 1931 het sterk bezette waterpolotoernooi in het Graaf Ottobad in Zutphen. Rond 1930 kreeg de club -door niet meer te achterhalen oorzaken, maar waarschijnlijk als gevolg van de vooroorlogse crisistijd- een terugslag en moest de vereniging zich uit de competitie terugtrekken.

In het seizoen van 1937 wist HZC de weg terug te vinden. In 1938 werden de Tuindorpers weer kampioen van de derde klasse KNZB -de inmiddels Koninklijke Nederlandse Zwembond - en het jaar daarop promoveerden zij opnieuw naar de tweede klasse KNZB.

Het jaar 1942 was wel het jaar der 'HZC-triumpfen', want zowel het eerste herenteam als ook de

Nationale Zwemwedstrijden in de Tuindorpvijver. Dit evenement trok in 1925 zelfs 1200 betalende bezoekers.

Het eerste polozevental van H.Z.C. in 1923 met trainer/coach badmeester Van Beek. Staande v.l.n.r.: badmeester Van Beek, A. Hofink, C. Becude, J. Hulshuis, F. van Wezel, L. Bodart, J. Lamme en G. Nijenhuis.

damesploeg werden na een felle strijd tegen het Zwolse BZZ oostelijk kampioen, in de door oorlogsomstandigheden aangepaste competitie. Voor dat jaar was het HZC nimmer gelukt om een overwinning te behalen op de sterke Zwollenaren.

Achttien kilometer

Niet alleen in de polosport deden de Tuindorpers van zich spreken. Ook bij zwemwedstrijden kwamen de Hengeloërs regelmatig in de voorste gelederen. Zo werd Bert Mooy Nederlands kampioen en oostelijk recordhouder op de 100 meter vrije slag. Als geduchte tegenstanders worden ook de namen genoemd van Karel Wilmink en Henk Gerrits. De laatstgenoemde was ook tot begin jaren vijftig een getalenteerd waterpoloër. Het drietal Johan Weegink, G. Nijenhuis en Tonny van Wezel (de latere badmeester en trainer van het Weusthag), boekten een fraai resultaat bij de zwemtocht in de IJssel, van Zutphen naar Deventer, over een afstand van 18 kilometer.

De Tuindorpers kampioen van de derde klasse K.N.Z.B. in 1938. Achterste rij v.l.n.r.: A. van Wezel, J. Hulshuis, Broer Nijhof en G. Nijenhuis. Voorste rij v.l.n.r.: Jan van Beek, J. Hazelaar en C. Becude.

HZC dames in 1938. Achter: Beb Boswinkel en Sinie Schols. Midden v.l.n.r.: Gè Kuipers en Corry Staudt. Voor v.l.n.r.: Henny Derkink, Femy Speek en Tine van Bremen.

De HZC'ers G.Nijenhuis, J. Weegink en A. van Wezel wonnen als ploeg in 1925 de 3e prijs bij de langebaanwedstrijd Zutphen-Deventer over een afstand van 18 km.

Samen dansen

Over de periode tussen 1942 en 1945 vermeldt de historie weinig of niets over de sportieve prestaties van de Hengelose Blauwen. Wel wordt er melding gemaakt van een actief verenigingsleven met veel ontspanningsactiviteiten. Zo gingen de zwemmers en poloërs samen naar de dansschool van Jo en Edy Bokdam, beiden actieve HZC'ers van het eerste uur, en werd er actief gemusiceerd en toneel gespeeld.

Ook werd het jaarlijks St.Nicolaasfeest veelal gevierd in het 'tweede thuis' van de HZC'ers, de kleedzaal van het Tuindorpbad, de zaal waar alles begon.

In 1943 gingen de Tuindorpers gezamenlijk naar de dansschool van de clubgenoten Jo en Edy Bokdam.

Meerkampen

Na de Tweede Wereldoorlog werden de activiteiten zowel op pologebied als ook het wedstrijdszwemmen zo snel mogelijk hervat. Dit gebeurde in hoofdzaak door met zusterverenigingen uit de omgeving zogenaamde meerkampen te organiseren. Het was immers nog steeds erg moeilijk om vervoer over een wat langere afstand te realiseren.

In de periode kort na de oorlog werd er wel af en toe met auto's van de geallieerden en soms met vervoersfaciliteiten van het militair gezag gereisd. Al improviserend konden er weer onderlinge competities in de regio worden gespeeld en tekende zich een opwaartse lijn af.

's Winters kwam de Sint (hier Dick Romeijn) op bezoek in het clublokaal (de kleedzaal) waar in 1923 alles begon.

Spoorwegstaking van 1943 maakte einde aan competities

Crisis, oorlog en tegenslagen versterkten onderlinge band

De crisisperiode in de eerste helft van de jaren dertig en de daaropvolgende Tweede Wereldoorlog waren van grote invloed op het verenigingsleven van HZC en Weusthag. De Tuindorpers moesten zich in 1936 noodgedwongen tijdelijk uit de competitie terugtrekken. Er heerste grote werkloosheid, de inkomens waren laag en het ontbrak aan voldoende geld om verder deel te kunnen nemen aan de toenmalige NZB-competitie.

Na de Duitse inval in 1940 kwamen er tal van verbodsbepalingen. Er brak een periode aan van 'spertijden' (na 20.00 uur binnen zijn), voedsel kwam op de bon, er werden razzia's gehouden, fietsen werden in beslag genomen, er waren bombardementen en beschietingen. Hoe de tijden waren veranderd blijkt onder meer uit de notulen van een bestuursvergadering van Weusthag in 1942:

"De polosecretaris ontvangt tijdens de vergadering bericht dat hij een fiets moet inleveren. Daar de voorzitter de fiets van zijn vrouw bij zich heeft, waarop geen verlichting gemonteerd is, wordt de vergadering hals over kop beëindigd. Hij was namelijk bang later op de avond aangehouden te worden met het risico dat ook zijn fiets gevorderd zou worden."

Jubileumviering 1942

Ondanks de moeilijke omstandigheden vierde Weusthag in 1942 het 20-jarig jubileum in de zaal van het toenmalige Amstelhotel aan de Enschedesestraat. Vergunning voor het vieren van dit feest moest aangevraagd worden bij de Duitse Ortskommandant in Hengelo. Voorwaarde was dat de feestvierders voor de koffietafel vier broodbonnen moesten meenemen.

Alle tegenslagen ten spijt groeide er een hechtere band. De polocompetities en de zwemwedstrijden (zij het met beperkingen) gingen nog door tot ver na 1942.

KNZB-jaarverslagen

Hoe het kwam dat uiteindelijk in 1943 er toch een einde kwam aan het georganiseerd spelen van waterpolowedstrijden en aan de zwemcompetities, blijkt uit jaarverslagen van de KNZB.

Algemene werkzaamheden

"In 1942 werd voortgegaan met den aankoop en den verkoop aan de verenigingen van water-

De hele H.Z.C.- familie in de zomer van 1939, nog onbewust van de dreigende mobilisatie, zorgeloos samen in het Tuindorpbad.

poloballen; in totaal werden 97 stuks aan de verenigingen in den lande afgeleverd. Daarnaast werd in vele gevallen bemiddeling verleend bij de reparatie van waterpoloballen. Het heeft veel moeite gekost om het laatst ontvangen partijje naar billikheid over de Nederlandsche verenigingen te verdelen. De verenigingen zullen dus de grootst mogelijke zorg- en zuinigheid moeten betrachten ten aanzien van het nu nog aanwezige materiaal".

"Dit geldt evenzeer voor touwwerk, netten, horloges, enz., enz. Ten aanzien van het laatstgenoemde materiaal konden wij een enkele maal een vereniging te hulp komen. Ten aanzien van de polovelden gaven wij slechts enkele adviezen, terwijl wij zelfs genoodzaakt werden om een paar maal toestemming te geven tot het spelen van wedstrijden zonder doelnetten".

Scheidsrechters en juryleden

"Om verschillende redenen vallen er jaarlijks een vrij groot aantal scheidsrechters af. Ook kwamen er in het afgelopen seizoen vrij veel afschrijvingen voor. Voeg hierbij, dat vele scheidsrechters door de tijdsomstandigheden en reismoeilijkheden beperkt of in het geheel niet beschikbaar waren dan is het begrijpelijk, dat niet altijd voor iederen wedstrijd de juiste man gevonden kon worden. Als hier ook nog eens de problemen met de voedselvoorziening aan worden toegevoegd, dan kunnen wij de bovengenoemde verschijnselen wellicht verantwoorden en verklaren. Gezegd moet echter worden, dat

de omstandigheden, waaronder de competitiewedstrijden in 1942 verspeeld werden, bezwaarlijk slechter hadden kunnen zijn. Promotie- en degradatie werd in deze noodcompetitie niet in aanmerking genomen, maar wel werd aan de verenigingen meegedeeld, dat de bereikte resultaten van invloed zouden zijn op eene indeeling van een normale competitie".

Kringcompetities

"De kringcompetities namen in 1942 een vlucht als nooit te voren. Zoals uit de cijfers blijkt, bleef dit niet beperkt tot enkele kringen, maar gold dit over de hele linie. In Overijssel speelden in 1942 nog 42 zeventallen. Aan de kringbesturen past een woord van dank voor de ontplooiide activiteit, ondanks de talloze moeilijkheden die zich ook daar voordeden."

Noot: Vreemd is dit niet want op kringniveau waren de reisproblemen veel minder groot en werden de afstanden veelal nog afgelegd per fiets. Wel moesten er steeds meer jonge poloërs verstek laten gaan, omdat ze moesten onderduiken of betrokken waren bij het verzet. Ook leden van HZC en Weusthag hebben veelal met gevaar voor eigen leven, mensen gered en het de Duitse bezetter moeilijk gemaakt.

Zwemwedstrijden

"De commissie zwemwedstrijden heeft in 1942 vele moeilijkheden en obstakels moeten overwinnen."

Maar in het overwinnen van hindernissen ligt nu eenmaal ook een sport!! Verduisteringsbepalingen, voedselrantsoenering, beperking van goede en goedkope reisgelegenheden e.d., al deze factoren ten spijt heeft het Bondswedstrijdwezen toch gemarkeerd”.

Activiteiten in Twente

In Twente werden er in deze periode veel onderlinge toernooien georganiseerd en de traditionele streektoernooien vonden normaal plaats en gaven in deze sombere tijden juist veel vreugde en plezier. Het bijzondere van deze activiteiten wordt in de KNZB-verslaggeving uit de oorlogsjaren dan ook expliciet genoemd.

“In het Oosten waren het vooral de verenigingen, die alom initiatief namen tot het organiseren van toernooien, waarvoor groote belangstelling bestond. De polospelers(sters) moesten zich hiervoor heel wat opofferingen getroosten”.

Rogge spek en boter

Een definitief einde aan de competities kwam er pas na de algehele spoorwegstaking in 1943, waarna het reizen op vastgestelde tijden onmogelijk was. De toernooien in Hengelo, Almelo, Neede en Borculo gingen gewoon door. Met name de laatstgenoemde evenementen waren ook goed voor nauwe contacten met boeren. Door deze tijdens de zwem- en poloactiviteiten gelegde contacten hebben dan ook menig kilo rogge, spek en boter hun weg gevonden naar de magen van Hengelose zwemsporters.

In de jubileumuitgave van 40 jaar HZ& PC valt te lezen dat Weusthag in 1944 nog de eerste plaats bereikte tijdens een door ‘de Aa’ georganiseerde vijfkamp. Helaas ontvielen de vereniging op 8 oktober 1944 bij het bombardement op Hengelo de dames M. Leussink en M. Wilke. In de herfst van 1944 overleed weer een lid, namelijk Harry Körmeling, die met de heer R. de Wijn de grote rivieren overzwom, om dienst te nemen in het bevrijdingsleger.

De zwembaden

Voor zover bekend werd tijdens de oorlog het Weusthagbad niet gesloten. Het Weusthag deed echter wel dienst als opslagplaats voor munitie en schietuitrustingen voor de KP (knokploegen die de Duitsers bestreden). Ook was het Weusthag vaak het verzamel- en vertrekpunt voor sabotageactiviteiten.

Het Tuindorpbad werd in 1944 wel gesloten voor het publiek. Het werd slechts gebruikt door in de omgeving gelegerde Duitse militairen.

Na de oorlog werden ook elders in het land tal van zwembaden tijdelijk gesloten, met het oog op besmettingsgevaar. Het zwemwater van het Tuindorpbad werd door een Canadese dokter (Med. 1e Lnt. van het Lake-Superior regiment en gelegerd op het Tuindorp) gekeurd, voordat het weer werd opengesteld voor het Hengelose publiek en dus voor de zwemmers en poloërs van HZC. Na de bevrijding kon het verenigingsleven nieuw leven worden ingeblazen.

Dameszevental van Weusthag in 1943.

Achter v.l.n.r.: Hertha Memelauwer, Bertha Letteboer, Miep Kempers en Mimie Leussink. Voor v.l.n.r.: Lenie Geerdink, Toos Sterckel en Jopie Meyerink.

1945: Weusthag en HZC gaan elk in vrijheid verder

Met legerauto's naar wedstrijden in de regio

De zwem- en poloactiviteiten werden bij beide verenigingen direct na de oorlog hervat. De drang was groot om alles wat er vroeger was zo snel mogelijk weer op poten te zetten. Al in de zomer van 1945 werd weer dagelijks getraind in het Weusthagbad en Tuindorpbad en de organisatie van onderlinge wedstrijden kwam weer snel op gang. Ook werden er regelmatig zogenaamde meerkampen georganiseerd met en bij Twentse zusterverenigingen, die per fiets makkelijk te bereiken waren. Het reizen over langere afstanden was immers de eerste tijd nog moeilijk. Het spoorwagennet was nog lang niet overal bruikbaar en een groot deel van het NS-materieel was vernield. Het regionaal busvervoer kwam maar langzaam weer op gang.

In de periode direct na de oorlog, toen met name de Canadezen nog maanden in Nederland moesten blijven, werd er af en toe gebruik gemaakt van legerauto's (veelal vrachtwagens) van de geallieerden. En volgens leden van toen, die dat hebben meegemaakt was dat erg gezellig "Lekker vrijen in zo'n grote Mack, met rondom dichte zeilen", herinneren sommigen zich nog.

De legerstaf stelde auto's beschikbaar uit waardering voor de Hengelose zwemclubs. Want zowel HZC als Weusthag (apart of samen) organiseerden in die dagen regelmatig zwemwedstrijden, zwemdemonstraties en ontspan-

Er werd in 1941 alleen nog in de regio gespeeld en iedereen ging natuurlijk op de fiets.

ningsavonden in Bad Boekelo, waar een noodhospitaal was ingericht voor militairen. Samen met de soldaten die hun gewonde medestrijders bezochten, werd er van alles aan gedaan om sfeer te scheppen. Overdag werd er gezwommen, 's avonds was het feest en werd er gemusiceerd en gedanst met de bevrijders.

Meer getraind dan ooit

In de winter '45-'46 werd er meer getraind dan ooit daarvoor. In grote groepen werd er naar

Oldenzaal en Enschede gefietst om daar in de kleine overdekte baden te trainen.

Ook organiseerden de clubs indoortrainingen, veldlopen en werd er op buitenvelden gehandbald. Aldus kwam het verenigingsleven weer tot bloei.

Dat het niet snel lukte om de door de oorlog opgelopen achterstand weg te werken, was logisch. Iedereen was immers vijf jaar ouder. En er moest hard aan de maatschappelijke positie worden gewerkt. Desondanks werd al in 1946 de landelijke competitie weer opgestart, waarbij werd uitgegaan van het niveau van de clubs vóór 1943. Het was begrijpelijk dat de Hengelose verenigingen moeite hadden om op dit niveau mee te kunnen draaien. Er moest eerst aan het zwemniveau worden gewerkt, voordat de poloroutine weer terug kon komen. De eerste tijd werd er dan ook met wisselend succes gestreden.

Bergopwaarts

Maar in 1948 ging het beter, vooral bij Weusthag. Het eerste herenteam won in dat jaar verrassend het Oostelijk polotoernooi en sloot het seizoen af met het winnen van het toernooi bij de Whee in Goor. In 1950 promoveerde het eerste dames-team van Weusthag naar de tweede klasse van de KNZB, na een overwinning op promotiekandidaat Neptunus Zutphen. Ook wonnen de Weusthag-dames in dat jaar de Hodz-wisselbeker. Het was duidelijk dat er bij Weusthag een nieuwe generatie was opgestaan, die met de top van de Kring kon wedijveren. Namen als Mimie oude Reimer, Thea- en Anneke de Vos, Ine Molink, Lidy Kamp, Ria Horstink, Rie Bijen en de heren Wim en Henk Leurink zorgden ervoor dat er weer veel eerste prijzen naar Hengelo kwamen.

In 1948 won Weusthag I het Oostelijk polotoernooi in het Tuindorp (het op één na grootste toernooi van Nederland.) Achterste rij v.l.n.r.: Herman Schutten, Gerard van Raan en Carry Sommer. Voorste rij v.l.n.r.: Barend Wilmlink, Henk Leurink, Arnold van der Mast en Janny Broekhuis.

De viering van het 25-jarig bestaan in 1948 was een onvergetelijk festijn. De herenballetgroep, v.l.n.r. Jan ter Horst, Ton Wynia, Maarten van Bremen, Gerard Horsselenberg, Cor Kokkeel, Edy Bokdam en Broer Nijhof.

Kringrecords

Bij HZC bleef de vooruitgang bij de dames wat achter. Hannie Nijhuis was eigenlijk de enige die met de Weusthag-dames kon wedijveren. Maar in het Tuindorp waren het juist de heren die doorbraken. Hier zorgden Bertus Bittink, de gebroeders Jan en Marinus Heuvelman, Joop Betman, Edy Hentschke, en Aelse Sinnema voor Hengelose overwinningen. In die tijd sneuvelen kringrecords dan ook aan de lopende band en waren het dezelfde Hengelose zwemmers en zwemsters die bij de sportuitwisselingen met Mitcham en later Odense voor onze stad de meeste punten vergaarden.

MAANDAG 14 JUNI 1954

H.Z.C.-Waterpolotournooi

Een felle en sportieve strijd tussen 44 ploegen

ZATERDAG 12 JUNI 1948

Hengelo's Nieuws

H.Z.C. viert zilveren jubileum

Bijna alle Twentse records staan op naam van H.Z.C.-ers

Gloriejaren HZC

Voor HZC begonnen toen ook de gloriejaren bij het waterpolo. Steunend op enkele routiniers brachten de nieuwkomers snelheid in het polo-spel en werd de basis voor een nieuw heren I gelegd. In 1951 werden bij HZC zowel het eerste- als tweede herenzevental kampioen en promoveerde ook de damesploeg voor het eerst naar de tweede klasse van de KNZB. Juist in deze periode zaten de Weusthag-heren in een dip en degradeerde de ploeg in 1952 naar de derde klasse KNZB. De dames waren echter juist ongenaakbaar en wonnen alle wedstrijden en toernooien. De gouden ploeg van trainer Tonny van Wezel was in het oosten niet te verslaan. Zoals gezegd deden de heren van HZC het erg goed en prolongeerden van 1951 tot 1955 elk jaar het kampioenschap. Bij de promotiewedstrijden gin-

gen ze echter altijd de mist in. Maar in augustus 1955 veranderde dat. Toen wonnen de blauw-witten de laatste promotiewedstrijd met 4 - 3 van het ook toen al gerenommeerde Polar Bears uit Ede. De promotie naar de eerste klas van de KNZB was bereikt. Een prestatie die, voor zover bekend, nooit door een ploeg zonder overdekt zwembad in Nederland is geëvenaard.

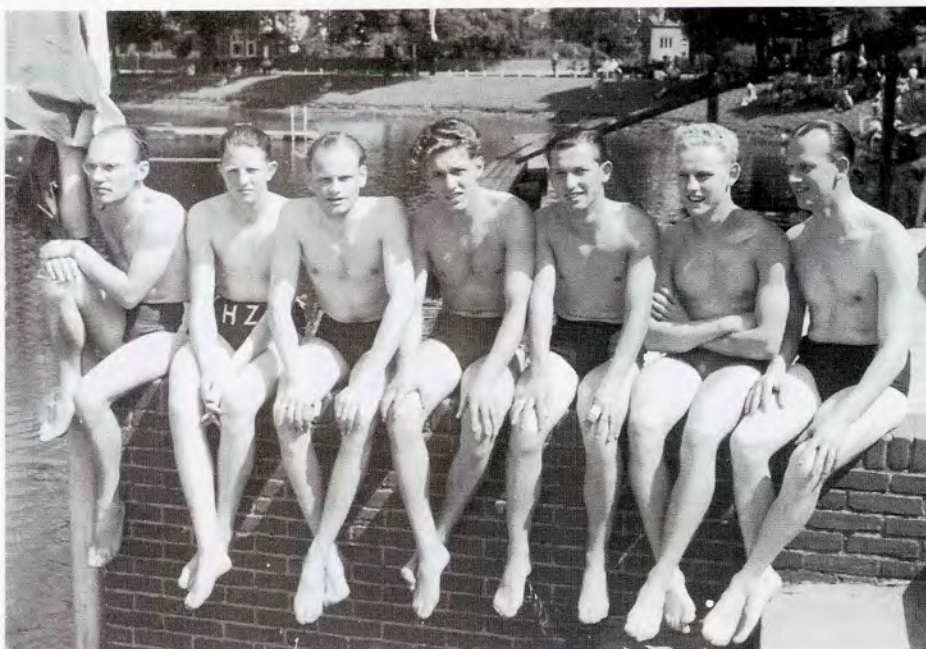
Als waardering ontving de HZC-ploeg hiervoor als eerste de Hageraatsbokaal, een prijs die de oudkringvoorzitter Hageraat beschikbaar had gesteld voor een uitzonderlijke jaarprestatie. Deze beker wordt nog steeds uitgereikt maar is - voorzover bekend - niet weer in Hengelo terug gekomen. Inmiddels was Weusthag weer uit het dal geklommen en werden in 1954 de aspiranten van zowel de meisjes als de jongens afdelingskampioen.

Het 1e dameszevental van H.Z.C. dat zich, in de schaduw van de Weusthagdames, jaren achtereenvolgend wist te handhaven in de middenmoot van de 2e klasse K.N.Z.B.

Achter: v.l.n.r. Hanneke Nijhuis, Rie ter Wengel, Fine ten Cate, en Jaqueline Nijhof.
Voor: v.l.n.r. Magda Nijhuis, Rie van Leeuwen, en Brammiede Nijhuis.

De reserves van H.Z.C. waren in de jaren 50 ook oppermachtig. In 1951 werden ze kampioen in de reserve 2e klasse. V.l.n.r. Johan Kuitenbrouwer, Aelse Sinnema, Ep van de Bos, Charles Caron, Gerard Horsselenberg, Bertus Bittink en Broer Nijhof.

Het gouden dameszevental van Weusthag dat alle toernooien won in de fifties. Achterste rij v.l.n.r.: Anneke de Vos, Miep Bijen, Herma Kolthof, Tineke Meijer. Midden v.l.n.r.: Rie Bijen, Corry Assink en Jannie Luyerink. Onder v.l.n.r.: Thea de Vos, Ria Horstink en Mimie Oude-Reimer.

Promotie H.Z.C.-dames naar de 2e-klasse in 1952.

Achterste rij v.l.n.r.: Magda Nijhuis, Femie Speek, Annie Nijhuis, Marietje ten Dam, Jenny Heroma en Broer Nijhof. Voorste rij v.l.n.r. Fine ten Cate, Brammiede Nijhuis, Minie Nijhuis en Riet van Leeuwen.

MAANDAG 5 SEPTEMBER 1955

WATERPOLO.

H. Z. C. promoveert naar de eerste klasse der K. N. Z. B.

HZC behaalde Zaterdag een 4-3 overwinning op Polar Bears uit Ede. Door deze overwinning promoveert HZC naar de eerste klasse waterpolo der KNZB.

Met deze promotie heeft HZC in de geschiedenis van de KNZB een unieke prestatie geleverd, want voor haar is het nog geen vereniging, die niet de beschikking heeft over een overdekte inrichting, gelukt in de eerste klasse te komen. Door deze promotie is HZC naast Neptunus Arnhem de enige ploeg in het Oosten en Noorden die in de 1e klasse der KNZB gaat spelen.

Eind augustus 1955 promoveerden de heren van H.Z.C. naar de 1e-klasse KNZB. De ploeg die dit huzarenstukje leverde bestond uit: achterste rij v.l.n.r.: Haico Richardson (trainer/coach), Cor Kokkeel, Cor Bongers en Edy Hentschke. Midden: Anton Duijker (aanvoerder). Voorste rij v.l.n.r.: Jan Heuvelman, Jo Eijssink, Aelse Sinnema en Marinus Heuvelman.

18 JULI 1952

Hengelose zwemster neemt
deel aan 5 km wedstrijd
THEA DE VOS BEHOORT TOT DE
TWINTIG PROMINENTEN

Zondag a.s. zal de bekende Hengelose zwemster Thea de Vos deelnemen aan een 5 km. zwemwedstrijd over de Schelde bij Vlissingen, die georganiseerd wordt door de zwemvereniging „De Zeehond” te Vlissingen. Voor deze uiterst zware tocht zijn twintig van de beste Nederlandse lange afstand zwemmers en zwemsters uitgenodigd, zodat het voor het Hengelose meisje ongetwijfeld een grote eer is te mogen deelnemen.

Bij de overtocht over de Schelde in Vlissingen was Thea de Vos één van de nationaal gekozen deelnemers en kwam als vierde aan.

Thea de Vos tikte weer als eerste aan bij de Eén Kilometer wedstrijd in Tuindorp.

Lange afstandswedstrijden

De Weusthagdames bleven de reeks overwinningen voortzetten, maar sneuvelden helaas bij de promotie/degradatiewedstrijden. In 1955 werd het tweede herenzevental van Weusthag weer het tweede herenzevental van Weusthag weer afdelingskampioen en samen met de steeds sterker spelende jeugd kwam hier de aansluiting op het oude niveau weer in zicht. Inmiddels gingen de dames van Weusthag door met het binnenhalen van vele successen bij het zwemmen.

Dat gebeurde onder meer bij lange afstandswedstrijden als de Anderhalve Kilometer in Enschede, de Eén Kilometerwedstrijd bij HZC

De Hengelose langeafstandswemmers waren overal favoriet.

In 1952 zelfs vier Hengelose winnaars bij de langebaan in Enschede, namelijk Joke de Vos en Jan Heuvelman sr. bij de Jeugd. Thea de Vos en Marinus Heuvelman bij de senioren.

in het Tuindorpbad, de Acht Kilometer in Zutphen, de kanaalrace in Vriezenveen en de oversteek over de Schelde van Vlissingen naar Breskens. Ook heren van HZC gingen bij die wedstrijden met de prijzen strijken. Aan de reeks langebaan successen moeten nog de Zuiderzeerace in Nijkerk en de langebaan van Loosdrecht en Harlingen worden toegevoegd. De Hengeloërs deden hier goed mee en als er niet gewonnen werd, dan zaten ze toch in de voorste gelederen.

Bekercompetitie

Opvallend was dat de dames van Weusthag (als 2e-klas zomervereniging), het in 1971 erg verschopten in de landelijke bekercompetitie, waar ze samen met de hoofdklassers H.D.Z. (Hollandse Dames Zwemclub), Zian (Den Haag) en de Robben uit Hilversum zich bij de laatste vier wisten te plaatsen. Thuis in het zwembad aan de Landmansweg versloegen in augustus 1971 de Hengelose dames in de vijfde ronde van het toernooi om de KNZB-beker de Haagse hoofdklasser Zian met 2-1.

Het Haagse team was op volle sterkte naar Hengelo gekomen. De eerste periode van de wedstrijd werd met 0-0 afgesloten, hoewel Wilma Slot een aantal kansen had gehad. In het tweede kwart speelde Weusthag opnieuw erg aanvallend, maar was het Zian die keepster Ine Peters wist te verrassen met een hoogbal. Janet Wissink zorgde echter al snel voor de gelijkmaker en in het derde kwart voor 2-1, de eindstand.

Met de overwinning op Zian drongen zij door tot de kwartfinales, waar ze tegen landskampioen De Robben moesten uitkomen. Voor deze wedstrijd werden de vakantiegekers van het Weusthag-team teruggeroepen. Uiteindelijk werd het ongenaakbare Robbenteam kampioen. Maar de topprestatie van de Hengelose vrouwen bleef ongeëvenaard en werd geschiedenis.

De langebaanwedstrijden waren altijd gezellig. Hier een ontspannen plaatje vóór de start bij de anderhalf kilometer in Enschede.

Ine Peters heeft niets te vrezen van de zoveelste ZIAN aanval. Weusthag gaat winnen. Een topprestatie van de Weusthagdames in 1971. Zij kwamen ongeschonden door de vijfde ronde van de KNZB-bekercompetitie en bereikten de kwartfinale.

Nationale wedstrijden

In de jaren vijftig en zestig was het Weusthag die jaarlijks de organisatie op zich nam van de altijd bijzonder geslaagde Nationale Wedstrijden. Daarbij zag de Hengelose club steeds weer kans om vele nationale coryfeeën naar het Weusthagbad halen. Dat was vroeger ook al zo. In 1928 bijvoorbeeld, kwam de legendarische Ma Braun met haar Olympische zwemmers naar deze oostelijke topzwemwedstrijd.

Voor een deel kwamen de topsporters af op de altijd fantastische prijzen. Maar ook de kwaliteit van de organisatie en het niveau die borg stonden voor topwedstrijden, speelden een rol. In 1961 zwommen in Hengelo de Olympisch kampioenen Corry Winkel en Adrie Lasterie, later Hansje Bunschoten en niet te vergeten Anke Rijnders en Enith Brigitha. Ook onze huidige staatssecretaris en Olympisch-kampioen in Tokio '64 Erica Terpstra verscheen in 1964 in het Weusthagbad aan de start.

In 1958 kwamen de Hengelose poloërs voor het eerst uit in de wintercompetitie die in de overdekte baden van Zwolle, Arnhem en Apeldoorn werd gespeeld. Deze competitie was bedoeld om naast de krachtmetingen in de zomercompetitie ook in de wintermaanden het contact met de opponenten niet te verliezen. HZC, toen gekenmerkt als de sterkste waterpolovereniging van Overijssel, begon al in die tijd het gemis van een overdekt bad steeds sterker te voelen, maar werd in 1961 toch weer winterkampioen.

De Nationale Wedstrijden in het Weusthagbad waren tot in het jaar dat het bad zijn poorten sloot altijd een hoogtepunt. De kwaliteit van de organisatie en de deelname van vele prominenten stond steevast borg voor een hoog niveau en dus veel publiek.

De indoor-wintertraining onder leiding van Bram Boes begon al snel zijn vruchten af te werpen. De jeugd had er weer lol in en het trainingsbezoek was constant.

Tonny van Wezel feliciteert zijn topzweester Angeliën Holtkamp met de behaalde successen bij de Nederlandse Kampioenschappen.

Een overdekt bad?

Wegens het ontbreken van een overdekt bad werd begin jaren zestig, in de winterperiode, een professionele indoortraining opgezet. Deze training, onder leiding van Bram Boes, werd gegeven op het Tubantiaveld en elk weekend trouw bezocht. Ook werd er gehandbald en het kwam zelfs tot de formatie van een zwemmersvoetbalelftal dat wedstrijden speelde tegen de atleten van Pim Mullier.

Er kwamen nieuwe zwemmers en zwemsters die op landelijk niveau iets betekenden. Denk aan Angeliën Holtkamp van Weusthag, Trijn Jonkhart, Gerret van Dongeren en Gert Romeijn van HZC. Toch moet worden vastgesteld dat in die tijd het ontbreken van een overdekt bad de Hengelose zwemmers en zwemsters langzamerhand fataal begon te worden.

Tijdens de receptie ter gelegenheid van het 40-jarig bestaan van Weusthag in 1962 zei de Hengelose burgemeester Jhr. Von Fisenne dat het overdekte bad niet lang meer op zich zou laten wachten. Een jaar later, -bij het 40-jarig bestaan van HZC- werd gevraagd eindelijk eens een keer te beginnen met de voorbereidingen. Dezelfde spreker zei bij de receptie van HZC dat het overdekte bad zelfs een vijftig meter-bad zou worden.

Ver voor deze schone beloften (in de eerste naoorlogse jaren) had de gemeente de Hengelose bevolking in een referendum laten kiezen tussen drie gemeentelijke projecten. Toen de Hengeloërs bijna unaniem kozen voor een overdekt bad, werd het stil. Uiteindelijk kwam er het Veldwijkstadion. Het referendum was niet meer dan schijninspraak gebleken.

Eensgezind

De beide zwemelubs gaven in oktober 1963 gezamenlijk een eerste stevige aanzet door, in samenwerking met de NV Sportfondsen Nederland, de Hengelose bevolking opnieuw te betrekken bij de wens een overdekt bad te krijgen. Met name de politieke vertegenwoordigers werden

In 1961 speelden de H.Z.C.ers het weer klaar om in Apeldoorn winterkampioen te worden bij de 2e-klassers.

Achter v.l.n.r.: Anton Duijker (trainer/coach), Gerret van Dongeren, Jan Lamme, Edy Hentschke en Klaas Drent. Gehurkt v.l.n.r.: Hans Benmink, Joop Betman, Ben van Amsterdam en Wim Maasen.

Uitnodiging 24 oktober 1963:

Corn. Evertsstraat 25
Telefoon 19091

Abeelenstraat 50
Telefoon 13307

Hierbij hebben wij de eer U uit te nodigen tot het bijwonen van een voorlichtingsavond omtrent de Bouw en Exploitatie van Overdekte Zweminrichtingen, op donderdag 24 oktober a.s. om 8 uur in de Ir. Hofstedeschool - U.T.S., Industrieplein 2 te Hengelo.

Wij hebben Mr. J. A. C. Bierenbroodspot van de N.V. De Vereenigde Sportfondsenbaden bereid gevonden deze avond een lezing met dia-projectie te houden.

Bij deze gelegenheid zal tevens een kleine tentoonstelling van maquettes van een 20-tal bestaande Sportfondsenbaden te bezichtigen zijn.

Wij hopen ten zeerste dat U van deze uitnodiging gebruik zult maken.

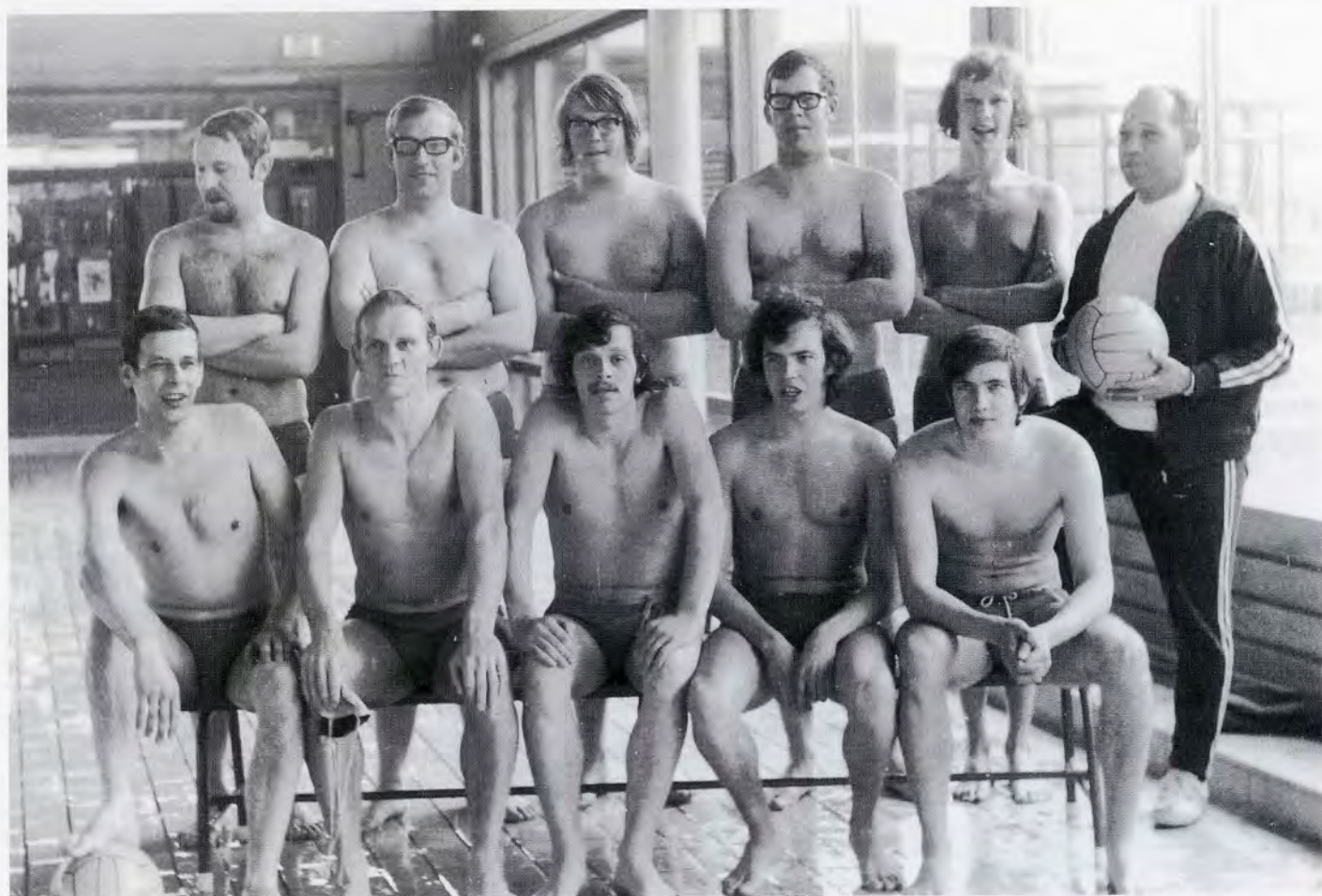
Namens de Hengelose Zwemverenigingen
de Voorzitters :

E. MEIJERINK, H.Z.P.C. Weusthag.
D. ROMEIJN, Zwemclub H.Z.C.

R.S.V.P.

uitgenodigd een voorlichtingsavond in de Ir. Hofstedeschool bij te wonen. Hier is toen aan de hand van twintig maquettes van bestaande baden in Nederland inzicht gegeven in de bouw- en exploitatiekosten. Maar ook is ingegaan op de nadelen voor een middelgrote stad die een dergelijke voorziening moet ontberen.

Saillant detail hierbij was dat de clubbesturen toen bijzonder eensgezind naar buiten traden. De uitnodiging die uitging was ondertekend door beide voorzitters van HZC en Weusthag. Zwemend Hengelo bleef echter achter de feiten aan lopen en de ene degradatie na de andere werd bijgeschreven in de geschiedenis van twee verenigingen, die zich naar oostelijke maatstaven in de waterpolowereld een naam hadden opgebouwd. Er werd geteerd op oude glorie. Nieuw zwemtalent kwam er domweg niet meer bij. Het herenteam van Weusthag wist in 1970 en 1971 nog wel winterkampioen te worden en promoveerde in 1971 weer naar de derde klasse. Maar

De heren van Weusthag wisten in 1970 en 1971 weer winterkampioen te worden in het district en promoveerden in 1971 naar de 3e-klasse KNZB.

De winnende ploeg: staand v.l.n.r.: Laurens Geerdink, Gerrit Prinsen, Harry Wemink, Nico Doets, Jan Stobbelaar, Hans Letteboer (trainer/coach).
Voorste rij v.l.n.r.: Hans Schutten, Bertus Bitink, Hans Broer, Eddy Meyerink en Tonny Meyerink.

dat was het laatste wapenfeit, voor de totstandkoming van het Twentebad in 1972. In het fusie- en jubileumjaar 1972 werden voor het laatst nationale zwemwedstrijden gehouden in het Weusthagbad. Tal van leden van de Nationale ploeg onder wie Jopie Troost, Klenie Biemolt, Greta, en Ada Kok, Corry Winkel, Rudy Prins, Henry van Osch en Johan Bontekoe kwamen aan de start. Zij droegen met hun deelname bij aan een geslaagde afsluiting van de jubileumviering.

De 'toekomst' van Weusthag wordt getraind door Thea de Wit-de Vos. Zittend tweede van links de nieuwe kampioene Angelien Holtkamp.

Actie van all-round waterpoloër Hans Gaalman. Hij speelde eind jaren zestig in het eerste zevental van HZC als midachter maar was als doelverdediger ook moeilijk te passeren.

De zwemmers speelden zelfs voetbal tegen atletiekclub Pim Mulier en handbalden in de wintermaanden.

Weusthag al 40 jaar en nog geen binnenbad

Tijdens de viering van het 40-jarig bestaan van Weusthag deed het bestuur er alles aan om het ontbreken van een overdekt zwembad onder de aandacht te brengen van politici en bestuurders in Hengelo. Maar veel succes hadden de inspanningen op korte termijn niet.

Engelbert Meyerink wijst, als voorzitter van de jubilerende vereniging, de Hengelose burger-meester weer eens op de sportieve achterstand bij de zwemsport in Hengelo. Voor de zoveelste keer brengt hij -- onder applaus-- het ontbreken van een overdekt zwembad ter sprake.

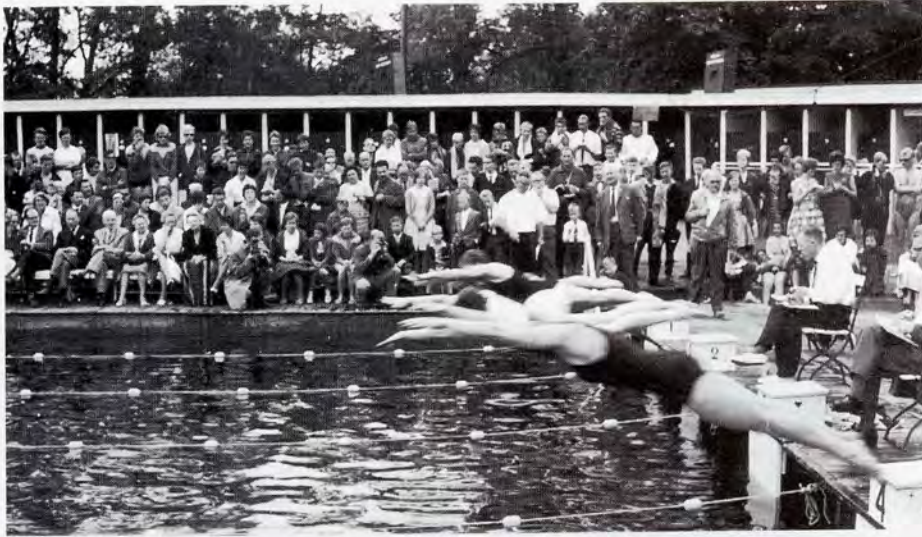

En..., de burgervader, Jhr. L.M.E. von Fissenne belooft dat het niet lang meer zal duren.

Het Weusthagbestuur in 1962 bij het 40-jarig jubileum.

Achterste rij v.l.n.r.: A.van Wezel, F.A. Bloem, E.Meyerink (voorzitter), B.Wilmink en C.Koster. Voorste rij v.l.n.r.: B.Veltkamp, I. de Maar-Mollink en J. Wilmink.

Opnieuw kwamen er in het jubileumjaar veel prominenten aan de start bij de Nationale wedstrijden.

De feestcommissie neemt de, ook nu weer, door ere-voorzitter Bloem zelf gemaakte herinneringsvaantjes in ontvangst.

DONDERDAG 3 AUGUSTUS 1967

Naast stadspark Weusthag

Combinatiebad aan de noordrand Hengelo

Lengte bassin zal nader worden beslist

HENGELO. — Dinsdagavond zal de gemeenteraad gevraagd worden een principebesluit te nemen over de plaats waar de gemeente Hengelo een overdekt zwembad met daarbij enkele open bassins zal gaan bouwen. Voorgesteld is daarvoor te bestemmen een groot terrein (ongeveer 4 ha.) tussen de Landmansweg en de Houtmaatweg, direct naast het stadspark 't Weusthag. Dwars door dit terrein loopt momenteel nog het onverharde gedeelte van de Uitslagsweg.

Principe-besluit

Voorgesteld wordt thans het principebesluit te nemen het terrein tussen Houtmaatweg, Uitslagsweg en Landmansweg te bestemmen voor de bouw van een open- en overdekt zwembad en ernaar in te stemmen dat nader ook de mogelijkheid onder het oog wordt gezien om te komen tot de bouw van een combinatiebad met een overdekt 50 m. (wedstrijd) bassin.

B. en w. delen de raad tenslotte mee dat ze met de meeste spoed aan de verdere uitwerking van het onderhavige plan zullen werken.

Badmeester spoorde talenten op

Uitsluitend mannen

Bij een zwembad horen badmeesters. Een ploeg in wisselende diensten zorgt voor orde, netheid, veiligheid en leert kinderen en volwassenen zwemmen.

In de tijd dat Hengelo twee natuurbaden rijk was (Tuindorpbad en Weusthagbad) waren er natuurlijk ook badmeesters. Het waren andere dan de meeste badmeesters van nu, zonder die overigens ook maar iets tekort te willen doen.

Vroeger waren uitsluitend mannen badmeester. Net als die van nu waren ook zij verantwoordelijk voor de orde en veiligheid en brachten ze mensen de zwemkunst bij. Wie uit die tijd herinnert zich niet de koude, natte glibberige hengel? Een gruwel!

Promotors

Maar de meeste badmeesters van toen waren meer. Zij vormden allemaal een eenheid met bad en vereniging. Sommigen waren bij wijze van spreken 'bad en vereniging', dag en nacht, zeven dagen per week. Velen zullen nog herinneringen hebben aan de heren Ter Beek (de eerste badmeester van Tuindorp), Waaijering (de eerste badmeester van het Weusthagbad), Dokter, Wilmink, Richardson, Beens, Boes, Van Wezel en Moeken.

Ieder had zijn eigen stijl en zijn eigen eigenaardigheden. Was de één streng en gaf hij je het gevoel dat je niets mocht, de ander was milder met meer begrip voor de opgroeiende jeugd.

Eén ding hadden ze echter gemeen. Zij waren allen promotors van de zwemsport en spoorden talenten op om ze lid te maken van hun vereniging. Ook waren zij vaak coach en trainer en werden ze door sommigen beschouwd als een tweede vader, die hen begeleidde in de groei naar volwassenheid.

Tuindorpbadmeesters: links Herman Wilmink, midden kassier Kempers en rechts badmeester Dokter.

Weusthagbadmeester Tunny van Wezel, die op zijn manier ruim 7000 Hengeloërs de zwemkunst bijbracht.

De eerste Weusthagbadmeester Waaijering (oud marineman en streng....., maar rechtvaardig) met aan de kassa mevr. Waaijering.

Jan Heuvelman sr. de eerste Hengeloër bij nationale waterpoloselectie

Elke zondag trainen in Amsterdam bij Frans Kuyper

In 1955, het gloriejaar van HZC, ging bonds-trainer Rob Kerkhoven de provincie in om enige coördinatie tot stand te brengen in trainings-methodieken. Zo kwam hij ook in Hengelo waar hij al snel ontdekte dat HZC'er Jan Heuvelman over bijzondere waterpolocapaciteiten beschikte. Jan Heuvelman werd dan ook geïntroduceerd bij de legendarische bondscoach Frans Kuyper. Na een proeftraining, waar het accent lag op bal-techniek, werd Jan toegelaten tot de Nederlandse selectie onder 18 jaar.

Heuvelman spreekt nog altijd lovend over zijn ervaringen bij deze selecte groep. Met name de keiharde trainingsmethode van Kuyper maakte diepe indruk op hem. Heuvelman moest zich veel ontzeggen om te kunnen trainen. Elke zondagmiddag moest hij naar Amsterdam naar het Sportfondsenbad West. Het leverde hem een plaats op in de selectie, al kwam hij daar niet terecht vanwege zijn zwemsnelheid, maar door zijn balvaardigheid.

Jan Heuvelman was - voor zover bekend - de eerste speler uit deze regio die mocht proeven aan het moordende tempo waarmee uren achtereen werd getraind. Die ervaring heeft hij overgedragen aan trainer Haico Richardson die er zijn voordeel mee deed bij HZC. Dat er een eind kwam aan zijn tijd bij de selectie wijt Heuvelman aan het ontbreken van een overdekt zwembad in Hengelo.

Jan Heuvelman (sr.) had de eer als enige oosterling te mogen trainen onder het bewind van Frans Kuyper.

Karikatuur van Frans Kuyper, de legendarische en keiharde trainer van de Nederlandse selectie.

“Hou jij het stuur eens even vast, want zo kan ik niet discussiëren”

Clubs overwogen aansluiting bij Nordrhein-Westfalen

Groot was de verontwaardiging in het oosten, toen de KNZB in 1959 de bondscontributie weer eens drastisch verhoogde. De toenmalige tweedeklassers in Twente vonden dat zij onevenredig veel moesten betalen, vergeleken met clubs in het westen. Die konden immers het hele jaar door gebruik maken van bondsfaciliteiten, terwijl de clubs in Twente slechts drie maanden actief konden zijn.

Het verweer van de Twentse verenigingen hier tegen werd evenwel niet-ontvankelijk verklaard. De Aa, ZPA, ZCE en HZC staken de koppen bij elkaar en dreigden de zwembond met aanslui-

ting bij de zusterorganisatie in het dichtbij gelegen Nordrhein-Westfalen.

Geen duimbreed

Dat dit dreigement serieus werd genomen, bleek al snel. De vier verenigingen werden uitgenodigd voor een gesprek, waarbij de KNZB-afvaardiging aanbod om de vertegenwoordigers halverwege Utrecht (toenmalige vestiging van het bondsbureau) tegemoet te komen.

Afgesproken werd in Zutphen. Voor Zwemclub Enschede werden Joop Melching en Bertus Barské afgevaardigd en voor HZC, Anton Duijker en Marinus Heuvelman. Er werd vooraf overeengekomen dat in principe geen duimbreed zou worden toegeven. Maar zo gezegd is niet

altijd ook zo gedaan. Na het dreigement van de KNZB dat de FINA de Twentse clubs zou schorsen, ging één van onderhandelaars door de knieën. De strijd was verloren. Barské was woedend. Zelfs op de terugweg in de auto bleef hij argumenteren waarom ze aan hun standpunt hadden moeten vasthouden. Even dreigde het uit de hand te lopen, toen hij omgekeerd achter het stuur van de auto zat en tegen Melching zei: “Hou jij het stuur eens even vast, want zo kan ik niet discussiëren”. Hij vergat er bij te zeggen wie de rem moest bedienen, mocht dat nodig zijn.

Schoonspringclub Simaika oefende in kuil met zaagsel, zand en autobanden

Vereniging werd opgericht in overleg met HZC en Weusthag

Het was dr D. J. Gerritsen die kort na de in 1951 in Hengelo georganiseerde kringkampioenschappen met het idee kwam: Hengelo zou een schoonspringclub moeten krijgen. Gerritsen was pas in Hengelo komen wonen, waar hij een hoge functie had gekregen bij Akzo. De oud-secretaris van de KNZB-springcommissie was zelf een verwoed schoonspringer.

Het leek hem ideaal om een flink aantal Hengeloërs warm te krijgen voor de schoonspringsport en die onder te brengen in één club. Ze zouden dan maximale trainingsfaciliteiten kunnen krijgen. De gesprekken werden bij hem thuis voortgezet en met naast zich een inventieve enthousiasteling als HZC'er Eijte Brink werd -na overleg met HZC en Weusthag- besloten in Hengelo een springclub op te richten.

Enkele maanden later kon de geboorte van de eerste springclub in Nederland worden bekendgemaakt. In de zwemkroniek van februari 1952 werd lovend over het unieke Hengelose initiatief geschreven. Men berichtte: *"Het daghet in het Oosten"*. En verder: *"Geen enkele zwemclub zal het appreciëren, wanneer er zonder overleg een springclub wordt opgericht waaraan leden verloren gaan. In Hengelo is het te danken aan de ruime visie van de besturen van HZC en Weusthag, dat "SIMAIKA" van beide clubs onmiddellijk een toevloed van leden kreeg."*

Financiering

Voorwaarde was wel dat men lid bleef van de eigen club en bij kringkampioenschappen- of sportuitwisselingen hiervoor ook bleef uitkomen. Lid zijn van twee verenigingen was voor de Simaika-leden toen geen probleem. Want het financieren van Simaika door sponsors was voor Dick Gerritsen, met al zijn relaties, een kleine moeite. De leden van toen weten nog dat er heel veel kon bij Simaika.

Bij de verenigingen was er begrip voor dat de springsport een gespecialiseerde aanpak vergde en de nieuw geborene groeide als kool. De nieuwe club werd uiteindelijk veel groter dan was verwacht en de mooiste kijksport kreeg in Hengelo vleugels. Wim Kuitert (toen lid van HZC) spreekt nog steeds lyrisch over de aanpak van de aanloopproblemen bij Simaika.

Gordel

Wat er werd ondernomen om te kunnen trainen, grenst aan het ongelooflijke. In de tuin van Dick

Schoonspringen op het droge, midden in de bossen, een primeur in Nederland.

Voor een andere vorm van droogtraining werd een trampoline ontwikkeld, die het mogelijk maakte de techniek van bijvoorbeeld schroef-sprongen eerst goed aan te leren, voordat die vanaf de drie meterplank werden geprobeerd. Het was aldus mogelijk geworden om, "zomer of winter, water of geen water", het hele jaar drie keer per week te oefenen.

Gerritsen werd een grote springkuil gegraven, die vervolgens werd gevuld met zaagsel, zand en zacht opgepompte autobanden die als valbreker moesten dienen. Daarboven lag een één meterplank, met daarboven een soort gymrek met een gordel waarin de op te leiden springer hing. Als in een circus kon de trainer het touw laten vieren of strak houden. Hangend in de lucht kon de springer hier het hurken, strekken en salto's andere bewegingen aanleren.

Toen Dick Gerritsen verhuisde naar Boekelo werd daar een verbeterde springaccommodatie aangelegd. Nu op een plek midden in de bossen, waar eekhoorns hun klim-, spring- en zweefkunsten demonstreerden. Hier werden nu de toekomstige springers voorbereid om op nationaal- en internationaal niveau mee te kunnen komen. Het echte oefenen in water had plaats tijdens de stille uren in Bad Boekelo.

Annie Tenkink kwam al in 1953 tot een 2e-plaats bij de Nederlandse kampioenschappen.

Wim kuitert, de all-rounder. Nederlands kampioen in 1954.

Springkampioenen

In 1954 werd Wim Kuitert Nederlands kampioen en HZC-ster Annie Tenkink tweede van Nederland, achter Els v.d. Horn. Annie nam daarna met het Nederlands team deel aan de Europese Kampioenschappen in Turijn. Ook was zij van de partij bij tal van andere internationale wedstrijden.

In de jaren zestig bereikten de zussen Thea en Judith Du Pon een internationaal niveau en haalde Judith zelfs de Olympische spelen. Een stralende Wim Kuitert zegt: *"Dit was de mooiste tijd van mijn leven, al moest ik er meestal drie keer per week voor van Oldenzaal naar Boekelo fietsen. De geest en uitstraling van Dick Gerritsen hebben mij hier gevormd en mijn doorzettingsvermogen veeleenvoudigd"*.

Bij het vertrek van Gerritsen naar het westen van het land is de accommodatie voor het grootste deel verhuisd naar de tuin van Eijte Brink aan de Kettingbrugweg in Hengelo. De komst van steeds meer nieuwe overdekte baden met goede spring-faciliteiten maakten uiteindelijk het in weer en wind buiten oefenen overbodig.

Simaika werd wegens gebrek aan belangstelling opgeheven. De exacte datum is niet bekend, maar vermoedelijk was dat in de loop van de jaren zestig.

* In navolging van Hengelo werden er kort na de oprichting van Simaika in Nederland nog twee springverenigingen opgericht, te weten Icarus in Rotterdam en later Joop Stotijn (*naam van legendarisch schoonspringer*) in Den Haag.

* Dr. Gerritsen was de uitvinder van de Simaiki-parabolische springplank waarop hij octrooi kreeg en die internationaal (zelfs bij de Olympische spelen) in gebruik werd genomen.

* In 1966 werd Gerritsen benoemd tot Lid van verdienste van de KNZB voor zijn vele verdiensten in het belang van het schoonspringen in Nederland.

* Na de fusie is er binnen HZC-Weusthag in 1973 nog eens geprobeerd het schoonspringen nieuw leven in te blazen, op initiatief van mevrouw N. Meijer-Sweerts en haar vader C. Sweerts (beiden ervaren schoonspringers). De beste schoonspringers in die tijd waren Hanneke de Graaf en Robert Oude Lenferink. Hanneke heeft het zelfs zover gebracht dat ze zich de '1e gediplomeerde schoonspringster' bij HZC-Weusthag mocht noemen. Zij slaagde op 14 augustus 1975 voor het diploma C, maar miste op het nippertje de B-status.

Dr. D.J.Gerritsen met zijn favoriete springer Wim Kuitert onder de Simaika parabolische springplank, waarop hij octrooi verwierf.

Mevr. N.Meijer-Sweerts probeerde in 1973 het schoonspringen nieuw leven in te blazen. Op de foto haar favoriete springster Hanneke de Graaf in het Twentebad.

Letteboer zorgde ook voor de koffie van de tegenstanders

Hans en Hetty waren er altijd bij

Hans Letteboer is een 'geboren' Weusthagger. Hij is de man die ten tijde van de fusie in 1972 de Weusthag-identiteit tot de laatste vergaderavond bleef verdedigen. Kortom, een 'rood-witter' in hart en nieren, die er nog steeds trots op is dat het Weusthag-rood overeind is gebleven bij HZC-Weusthag. Dat mag ook best want of het nu een jubileumblad was of de verzorging van koffie tijdens wedstrijden in het Weusthagbad, Hetty en Hans Letteboer deden het.

Vlak voor het 50-jarig jubileum bijvoorbeeld was het een chaos in de woonkamer van hun huis aan de Herzogweg. Het tijdschema voor de totstandkoming van het jubileumblad was toen volgens Hetty zo krap, dat er geen tijd was om op te ruimen. Bestuurslid Nico Doets kroop er voortdurend over de vloer om teksten en foto's te sorteren.

Witte vinger

De boekwerkjes ter gelegenheid van het 40- en 50-jarig jubileum zijn destijds gedrukt bij de Twentsche-Courant en gebonden - hoe kan het anders - in de boekbinderij van Hans Letteboer. Bij de voorbereiding van het jubileumblad bij het 50-jarig jubileum was Hans Letteboer zo fanatiek bezig geweest, dat hij zijn vinger aan één van de boekjes had vast geniet. Tijdens de feestavond liep hij nog fier met zijn wijsvinger in het verband. Dat was eigenlijk wel makkelijk. Want mensen die de feestcommissie iets

*Hans Letteboer trakteert zijn ploeg bij de promotie naar de 3e klasse K.N.Z.B. op "champagne".
Achter v.l.n.r.: Jan Stobbelaar, Harry Wennink, Hans Schutten, Nico Doets en Gerrit Prinsen.
Voor v.l.n.r.: John Kok, Laurens Geerdink, Bertus Bittink, Hans Broer en Tonny Meyerink.*

wilden vragen, werden doorverwezen naar de man, 'met die witte vinger'.

Maar ook bij zwem- en polowedstrijden waren de Letteboers actief. Samen als juryleden bij zwemwedstrijden en Hans als polospeler, later

scheidsrechter en als trainer van het kampioensteam in 1970 en 1971. De koffie na de wedstrijden kwam uit de koffieautomaat van Letteboer. Zelfs de tegenstanders rekenden daar in die tijd op.

De Acht Kilometer van Zutphen: afzien in ijskoud IJsselwater

Stroomafwaarts vanaf Brummen in vijf kwartier

Lange afstandszwemmen was vroeger erg populair. Bij vrouwen was de animo soms wat groter dan bij de mannen. Bekende lange afstandswedstrijden waren de Anderhalf van Enschede, de Zuiderzee race, de Twee Kilometer van Harlingen, de Kilometer van Tuindorp (Hengelo), de Schelde race en natuurlijk de Acht Kilometer van Zutphen.

De Acht Kilometer van Zutphen werd stroomafwaarts in de IJssel gezwommen. Deelname vereiste natuurlijk een gedegen training. Leden van onze vereniging deden dat in het Twentekanaal. Er werd gestart bij de loods van Twentsche Watersport Vereniging (TWV), nabij roeivereniging Tubantia, van waaruit richting Groene Brug bij Delden werd gezwommen. Eind april begin mei begon de training, vaak bij een watertemperatuur van rond de 14°C, voor hedendaagse begrippen verschrikkelijk koud zwemwater.

Reizen met een stoomtrein. Aankomst van de HZC-ploeg op het station in Zutphen.

In de roeiboot

Tijdens de trainingen werden de Hengelose zwemmers begeleid door Evert Slagman. Hij zat met de vader van de jongens Heuvelman in een roeiboot en samen zorgden ze er voor dat de zwemmers uit de buurt van de plezierboten en vrachtaarders bleven. Ook de coaching nam Slagman voor zijn rekening, terwijl badmeester

Van Wezel van het Weusthagbad de langeafstandszwemmers naar de wedstrijd begeleidde. Tijdens de voorbereidingen hielden de zwemmers ieder op zijn of haar manier rekening met wat er werd gegeten. Druivesuiker maakte een belangrijk deel uit van het 'dieet'.

Naar Brummen

Na weken trainen was het dan zover. Op de dag van de wedstrijd, meestal eind augustus, vertrokken deelnemers, familieleden en supporters per trein naar Zutphen, waar zij zich op het Stationsplein voegden in de lange stoet achter de Harmonie. Wandelend ging het vervolgens naar de havenkade (de finish) waar de ongeveer tweehonderd mannen en vrouwen op een Rijnaak konden klimmen of in een bus konden stappen, waarmee de zwemmers naar het startpunt in Brummen werden gebracht. Behalve zwemmers waren er ook supporters op de boot, die tijdens de wedstrijd diende als varende tribune.

De bootreis stroomopwaarts duurde ongeveer twee uur. Menigeen die de wedstrijd voor het eerst wilde meezwemmen, krabde zich achter de oren en vroeg zich af: "Waar ben ik aan begonnen". De meer ervaren zwemmers wisten het wel. Zij legden de afstand afhankelijk van de stroming in ongeveer één uur en een kwartier af.

In Brummen konden de dames en heren zich afzonderlijk van elkaar omkleden in een door een boer beschikbaar gestelde deel. Daar stonden ook potten met vet waarmee de zwemmers en zwemsters zich konden invetten, als bescherming tegen het koude water.

Na aankomst ging het gezelschap in optocht van het station naar de boten. Zo te zien in een uitstekende stemming.

De Weusthagafvaardiging poseert nog even op de Zutphense kade. Rechts boven, coach Tonny van Wezel.

Het Hengelose gezelschap op weg naar de startplaats in Brummen. Helemaal links, begeleider Evert Slagman. De bootreis stroomopwaarts duurde bijna twee uur.

Duiken van Rijnaak

De start had plaats vanaf een Rijnaak, die haaks op de wal werd gehouden op eigen motorkracht en soms met hulp van een boot van de Rijkspolitie te water. Het was voor de zwemmers zaak vooraan te staan, want er was op zo'n aak niet genoeg ruimte om iedereen een gunstige start te garanderen. Bij de start was het dan ook altijd chaotisch druk.

Eénmaal in het water moest zo snel mogelijk de stroming worden gevonden en aangehouden. De zwemmers werden hierbij geholpen door de boeien c.q. bakens, waar zich ook de schippers op oriënteren. De koplopers werden begeleid door coaches in roeiboten, terwijl de achterblijvers maar voor zichzelf moesten zorgen, in de gaten gehouden door EHBO'ers en politie te water en natuurlijk verenigingsbegeleiders in hun roeiboortjes.

In Zutphen aangekomen moest de kade aange- tikt worden. Dit was niet voor iedereen even gemakkelijk, want de zwemmers moesten uit de stroming naar de kant zien te komen. Af en toe gleed een vermoede recreatiezwemmer dan ook tegen zijn of haar zin de kade en dus de finish voorbij.

Verontreiniging

De prijsuitreiking had plaats 's avonds na de wedstrijd in de Buitensociëteit te Zutphen, waarna een feestavond volgde. De oostelijke- zwemmer die als eerste de kade aantikte, mocht zich eerste van het District Oost en de kring Twente IJsselstreek noemen. Deze titels zijn door meerdere HZC-Weusthag zwemmers en zwemsters behaald.

De Acht kilometer van Zutphen werd waar- schijnlijk voor het eerst gehouden in 1924. In 1960 was het gebeurd met de race. De overheid verbood toen de wedstrijd met het oog op het verontreinigde water.

Dick van Rijn

Dick van Rijn, reporter voor de radio en het Polygoon Journaal, was er eigenlijk altijd bij om de wedstrijd te verslaan. Vanuit een boot werden mooie beelden opgenomen. Menig zwemmer en zwemster 'beleefde' zijn of haar Acht Kilometer van Zutphen een week later dan ook nog een keer: tijdens het Polygoon journaal in de bioscoop.

Omgekleed in een boerenschuur; ingevet en klaar om te starten.

De Start van de dameswedstrijdgroep in 1952.

Er werd vaak fel gestreden om de koppositie.

De Kilometer van Vriezenveen, of hoe word je een bruinvis

Hengeloërs wonnen eerste race in kanaal De Haandrik

De Kilometer van Vriezenveen, een zwemrace in kanaal De Haandrik, werd in 1996 opnieuw gezwommen. Onder meer wegens het verontreinigde water, was er zo'n 25 jaar geen 'kilometer-race' gehouden. De allereerste Kilometer van Vriezenveen had plaats op 23 juni 1954. En die werd gewonnen door twee Hengeloërs. Ine Molling van HZ&PC Weusthag was de snelste vrouw, terwijl Marinus Heuvelman van HZC de eerste mannelijke zwemmer was die de finish bereikte.

De organisatie van de Kilometer van Vriezenveen was in handen van de toen nog jonge Vriezenveense Zwemclub VZC. Deze vereniging had daarvoor de hulp ingeroepen van de voorzitter van de Zwem en Poloclub Almelo, Bertus Lammers, die bij Weusthag en HZC aanklopte voor deelnemers aan dit grote evenement. Die wilden de Hengelose zwemclubs wel leveren.

Na de nodige trainingen vanaf begin mei in de buitenbaden van HZC en Weusthag en in het Twentekanaal zou het gebeuren. Op die bewuste

zaterdag 23 juni 1954 zou om zes uur de wedstrijd beginnen. Besloten werd te verzamelen bij het station in Hengelo. Maar helaas voor Ine liet Weusthag haar in de kou staan. Ze moest alleen op pad met de heren van HZC

Invetten

Van het station in Vriezenveen ging het met busen naar de startplaats, waar de deelnemers zich konden omkleden in een school. Buiten stonden emmers met vet waarmee de zwemmers zich konden invetten tegen het koude vieze bruine kanaalwater.

Inmiddels hadden zich langs het kanaal De Haandrik honderden toeschouwers verzameld in afwachting van de start. Om zes uur precies viel het startschot en Marinus en Ine zaten direct bij de kopgroep. Na ongeveer 13 minuten kwamen de winnaars over de finish; Marinus bij de heren en Ine bij de dames.

Gladiolen

Van de dochter van de burgemeester kregen ze

een bos gladiolen, waarna Ine zich als eerste mocht douchen en aankleden in de textielfabriek van Jansen en Tilanus. Ze was nauwelijks klaar, toen er op de deur werd gebonsd door Bertus Lammers. Ze moest opschieten. Het muziekkorps en een landauer stonden al klaar voor de feestelijke rondrit door Vriezenveen. Ine, Marinus, de eerste Vriezenveener en eerste Vriezenveense werden zo naar het feestterrein gebracht, waar zij werden gehuldigd. Door alle feestelijkheden misten zij de laatste trein naar huis. Maar een aardige arts uit Almelo bracht de winnaars en enkele andere Hengelose deelnemers naar Almelo, van waaruit ze per trein wel verder konden.

Watervervuiling

Door vervuiling van het oppervlaktewater mocht er vanaf 1968 niet meer worden gezwommen in kanaal "de Haandrik". Milieubescherpende maatregelen maakten na 28 jaar een herstart van de kanaalrace in 1996 weer mogelijk.

Alsof de tijd stil heeft gestaan. De start voor de één kilometer heren in 1996.

Alleen het Mitchamplein herinnert nog aan de sportuitwisselingen

Hengelose sporters naar buitenland

HZC en Weusthag waren in de loop der jaren dikwijls betrokken bij sportuitwisselingen met het buitenland, waaronder Duitsland, Engeland en Denemarken. De ontmoetingen met sporters uit het Deense Odense en het Engelse Mitcham sprongen er daarbij uit.

Odense

De uitwisseling met Odense was het gevolg van een bezoek van enkele gemeentebestuurders van Hengelo, in 1956 aan de stad Odense. De raadsleden waren er zich aan het oriënteren op een ontwerp voor het nieuwe stadhuis van Hengelo. Het stadhuis van Odense sprak de Hengeloërs dusdanig aan, dat men besloot om dit bij de bouw van het Hengelose gemeentehuis tot voorbeeld te nemen. Daarbij kreeg met name de hal erg overeenkomsten met die van het stadhuis van Odense.

In het verlengde van deze oriëntatieris beslo-

De ceremonie protocolair met volksliederen en vlaggen bij de opening van de wedstrijden in Odense.

ten beide gemeenten tot een sportieve uitwisseling. In augustus 1957 vertrokken de eerste Hengelose sporters (zwemmers, voetballers en

tennisers) naar Denemarken. De laatste uitwisseling had plaats in 1964.

1956. Vertrek van de zwemploeg van Thiemsbrug in Hengelo.

En natuurlijk moet je in Kopenhagen op de plaats met de wereldberoemde zeemeermin.

Estafettezwemmers peppen elkaar op.

Tommy van Wezel met enkelen van zijn cracks in het park met de sprookjesvoorstellingen van H.C. Andersen.

Mitcham

De uitwisseling met Mitcham dateert van kort na de Tweede Wereldoorlog. In die tijd werd een organisatie opgericht, de Anglo-Netherlands Sports Scheme, die voor uitwisselingsprogramma's moest zorgen tussen Engelse en Nederlandse steden, met het doel via de sport de vriendschapshanden aan te halen.

Hengelo werd hierbij gekoppeld aan Mitcham, een forensenstadje bij Londen met zo'n 60.000 inwoners.

Al in oktober 1945 kwamen de eerste twee voetbalteams uit Engeland naar Hengelo.

Pas drie jaar later mochten de eerste sporters Hengelo vertegenwoordigen in Mitcham. Deze tijd was nodig om voldoende financiële middelen te verkrijgen, een geschikte vervoersmaatschappij te vinden en om de sporters te selecteren.

Voor de financiën werden ondermeer de Hengelose sportverenigingen aangeschreven. Alle verenigingen gaven hun bijdrage, waarbij de zwemverenigingen HZC en HZ&PC Weusthag elk 20 gulden doneerden. Voetbalvereniging Tubantia had geen geld, maar was bereid om een benefietwedstrijd te spelen waarbij de opbrengst ten goede zou komen aan de reis naar Mitcham. Uit de diverse offertes van de vervoersmaatschappijen werd de firma Smithuis gekozen om de deelnemers met twee bussen te vervoeren.

Tien zwimmers

Voor het selecteren van de sporters werd een keuze gemaakt uit de diverse sportverenigingen in Hengelo. De selectie bestond uit een voetbalteam, een korfbalteam, een aantal turners, vijf zwimmers en vijf zwemsters.

In een enkele van de talrijke briefwisselingen wordt melding gemaakt van het feit, dat de beide

Hengelose zwemverenigingen evenveel sporters leverden: vijf deelnemers van HZC en vijf van HZ&PC Weusthag. Daarbij wordt wel gezegd, dat dit de beste all-round zwimmers en zwemsters waren van Hengelo.

Eind september 1948 vertrokken de sporters, aangevuld met de nodige begeleiders en een afvaardiging van de gemeente, met twee bussen richting Oostende om daar de boot naar Engeland te nemen.

Huisvesting

Het bezoek van de Nederlanders en de ontvangst door de burgemeester van Mitcham werd uitgebreid vermeld in de regionale kranten. Hoewel Mitcham aanvankelijk problemen voorzag in de huisvesting van zoveel gasten, bleek het aanbod van gastgezinnen de verwachtingen ruimschoots te overtreffen, ondanks het feit dat bijvoorbeeld het voedsel nog op de bon was.

De deelnemers verbleven ruim een week bij deze gastgezinnen, vaak medesporters. Daarnaast organiseerden de Engelsen buiten de wedstrijden om een groot aantal activiteiten, zoals trips naar Londen en een boottocht op de Theems.

Plaquette

In 1952 onthulde de Hengelose burgemeester Lambooy een plaquette die in de naar Hengelo genoemde "Hengelo-Gardens" een vaste plek kreeg.

In de loop der jaren ging de winst in de zwemwedstrijden meestal naar de thuisploeg. Vooral in de beginjaren was het een eer om voor je stad uit te komen en werden dan ook de beste sporters uitgekozen. Het ene jaar vonden de wedstrijden in Engeland plaats, het jaar daarop in Nederland.

In de loop der jaren werd de animo om mee te doen langzamerhand minder en bloedde de sportuitwisseling dood. Vooral in de laatste jaren was het eerder een gezellig uitstapje, dan een sportieve krachtmeting.

In het begin van de jaren zestig had de laatste uitwisseling plaats, met een bezoek van een Hengelose sportploeg aan Engeland. Als het aan de altijd enthousiaste Engelsen had gelegen, zou de uitwisseling wellicht nog hebben bestaan. In Hengelo herinnert er alleen het Mitchamplein nog aan.

Ploegleider A.A. van Wijngaarden en Tonny van Wezel overleggen nog even over de samenstelling van de estafete ploegen. Vraag was, "wie zwemt de vlinderslag?"

Een middagje shoppen in Londen. Achterste rij v.l.n.r.: Ria Horstink, Thea de Vos en Hanneke Nijhuis.

Midden v.l.n.r.: Frans Meertens, Brammiede Nijenhuis, Hanny Eisner en Anneke de Vos.

Voor v.l.n.r.: Joop Betman en gastvrouw Joan Mannehan.

Burgemeester Lambooy van Hengelo onthult de plaquette in de Hengelo-Gardens.

In Oostende gingen de bussen in 1954 nog in het ruim van het schip.

“Kom-ie ook oet Hengel?”

De groep Hengelose sporters die in september 1959 Mitcham bezocht, was zo groot dat de plaatsgenoten elkaar niet kenden. Dat leidde tot het volgende waar gebeurde voorval.

Tijdens een dansavond vroeg een Hengeloër een dame ten dans met het idee met een Britse schone van doen te hebben. Op haar beurt dacht het meisje met een Engelsman te dansen. Maar na enige tijd kreeg ze het gevoel dat het Engels van haar danspartner niet was wat het eigenlijk zou moeten zijn.

“You are Dutch?” vroeg zij.

“Yes”, antwoordde hij.

Zij schoot in de lach, maar de jongen begreep er niets van. Totdat zij vroeg:

“Kom-ie ook oet Hengel?”

WOENSDAG 27 AUGUSTUS 1952

De zon ging op, de zon ging onder

„Engelandvaarders” waren een etmaal onderweg

Vriendschapsbanden tussen Mitcham en Hengelo worden steeds nauwer aangehaald

MAANDAG 1 SEPTEMBER 1952

HENGELO'S NIEUWS

Een sympathieke geste

Burgemeester Lambooy onthulde plaquette voor de „Hengelo-Gardens”

„We geloven in hechte vriendschap”

Mitcham 1954. Een vrije middag voor de zwemmers.

V.l.n.r.: Rie ter Wengel, Annie Faas, Anneke de Vos, Ine Mollink, Ria Horstink, Sjouke Wagter, Els Heyn en Geert Rudolphus.

Vertrek van de eerste Engelandvaarders in 1948. De gekozen zwemploeg bestond uit de dames Lyde Kamp, Fine ten Cate, Thea de Vos, Femie Speek en Mimie oude Reimer en de heren Arnold van der Mast, Anton Duijker, Cor Kokkeel en Wim Leurink. Ploegleider was A.A. van Wijngaarden.

Wie degradeert er vóór de fusie uit de 3e-klas ?

Toekomstige teamgenoten vochten om het hardst

Terwijl de besturen het in augustus 1972 nog steeds niet eens konden worden over het al of niet fuseren van beide verenigingen, stonden de beide eerste herenteams met een gelijk aantal punten onderaan in de derde klasse KNZB. Een beslissingswedstrijd moest bepalen wie er (fusie of geen fusie), in 1973 moest degraderen naar 'het District'.

De spanning voor deze degradatiewedstrijd was groot. Weusthag zat duidelijk in de lift. De heren waren in 1970 en 1971 winterkampioen geworden en juist dat jaar gepromoveerd naar de derde klasse KNZB. HZC speelde zeer onregelmatig en zag zich in het nieuwe Twentebad als de underdog. Het was een merkwaardige speling van het lot dat Weusthag sinds 1924 en HZC sinds 1925 uitkomende in de bondscompetitie, elkaar deze bijna 50 jaar oude posities moesten bestrijden. Een strijd tussen zeer waarschijnlijk toekomstige teamgenoten.

Spelen op de man

Zenuwachtig begonnen de ploegen onder een bijzonder grote publieke belangstelling aan deze ondankbare klus. Er werd bijzonder nerveus en zwaar op de man gespeeld en persoonlijke fouten werden dan ook aan de lopende hand op het wedstrijdformulier bijgeschreven. Scheidsrechter Rensink die beide ploegen maar al te goed kende, wilde ten koste van alles de wedstrijd in de hand houden en hield het spel zeer kort. Hij had de teugels tot het laatste moment stevig in handen.

Hoewel Gerrit Prinsen de eerste goal maakte voor Weusthag, liep HZC tegen de verwachting in, uit naar een voorsprong van 2 - 5.

Toen Marinus Heuvelman echter tegen zijn derde persoonlijke fout opliep en definitief (bij wijze van spreken met de zwembroek in zijn hand) de kant moest opzoeken, kreeg Weusthagtechnicus Nico Doets meer vrijheid en liep Weusthag zelfs uit naar een voorsprong van 6 - 5. In een zinderende slotfase hielden de Tuindorpers het hoofd echter koel en waren het Albert Gerrits en Jan

Het eerste HZC-Weusthag herenteam met zes oud-Weusthag-spelers en vier oud-H.Z.C.-spelers. Achterste rij v.l.n.r.: Klaas Drent, Nico Doets, Gerrit Prinsen, Hans Weber en Jan Stobbelaar. Voorste rij v.l.n.r.: Jan Noordink, Bertus Velkamp, Tonny Meyerink en Albert Gerrits. Zij waren de uitverkorenen die zich in de Bondscompetitie moesten zien te handhaven. Een schier onmogelijke taak, zo bleek.

Heuvelman die de eindstand bepaalden op 6 - 7 in het voordeel van HZC.

Geen winnaar

De spelers waren bevrijd van de druk die op hen rustte, maar blij of teleurgesteld waren ze geen van allen. Er werden dan ook felicitaties uitgedeeld en ontvangen op een manier die niet bij een winnaar of verliezer passen. Het was een spannende, maar beslist geen mooie wedstrijd geweest. De meningen over de vraag of de beste wel had gewonnen, waren verdeeld. De meeste spelers hielden een wrange smaak over aan deze avond in augustus. Men vond het voor Hengelo

vernederend en treurig dat dit zo vlak voor een op handen zijnde fusie moest gebeuren.

Niet meer dan tien weken later moest de gezamenlijke polocommissie uit beide ploegen een nieuw eerste herenteam formeren voor de wintercompetitie. De toen samengebrachte spelers konden vrijuit praten over de klucht die was opgevoerd. Openlijk werd toen verteld dat sommigen er onder andere op uit waren geweest de scheidsrechter te verleiden het spel kort te houden door bij de tegenpartij veel persoonlijke fouten uit te lokken.

Er was geen winnaar en er was geen verliezer. HZC-Weusthag begon aan een nieuwe stuk waterpologeschiedenis.

Weusthagbad en Castorbad leverden 50.000 gulden op

Van der Valk bood meer dan Hengelo

Het zwembad waar HZ&PC Weusthag trainde en zwom voordat de vereniging 'verhuisde' naar het Twentebad, was het Weusthagbad bij de Landmansweg. Het bad, ooit opgezet door kader van Stork, was een naamloze vennootschap bestuurd door de Hengelosche Bad- en Zweminrichting. Aandelen van de NV waren in het bezit van bestuursleden en leden van Weusthag, maar uiteindelijk in feite eigendom van HZ&PC Weusthag. De financieel zeer gezonde vereniging met honderden leden en zwemlesleden, kocht regelmatig aandelen in die jaarlijks dividend opleverden.

In 1970, kort voor de overgang naar het Twentebad, had HZ&PC Weusthag een aandelenpakket van ongeveer 60 procent van het Weusthagbad en het naastgelegen Castorbad. De gemeente Hengelo dulde echter geen concurrerende zwembaden naast het Twentebad. Gedacht werd aan een recreatieve functie voor beide baden. Om dat te realiseren bood Hengelo 110 gulden per aandeel.

Drie keer de prijs

Daags na het bod werd het bestuur echter benaderd door het Van der Valk concern, waartoe nu

onder meer Hotel Hengelo aan de Bornsestraat behoort. Van der Valk bood drie keer de prijs van de gemeente.

Overleg leerde dat Hengelo niet bereid was die prijs of iets meer te betalen. Zodoende kwam

Van der Valk in het bezit van beide baden en werd HZ&PC 50.000 gulden rijker.

De gemeente reageerde alert. Drie dagen na het sluiten van de overeenkomst met Van der Valk lag er een bouwverbod op het perceel...

Geen fusie zonder ruzie, of waarom het randje van het embleem blauw moest worden

HZC en Weusthag hadden het op 24 november 1972 eindelijk voor elkaar

Het lijkt heel, heel lang geleden. De krantenknipsels zijn vergeeld en in het geheugen is veel vervaagd. Toch is er een tijd geweest dat HZC en Weusthag twee verschillende verenigingen waren. De oudere leden herinneren zich nog levendig de tumultueuze besprekingen over de fusie. Het gesteggel over futiliteiten als het blauwe randje om het nieuwe embleem. Avonden werd er over vergaderd, het leek geen einde te nemen. Op 24 november 1972, na twee jaar van gehakketak, ging de kogel eindelijk door de kerk.

Een nieuwe vereniging. En wat voor één: HZC-Weusthag hoorde, door de fusie op bijna 1500 leden gekomen, in één klap bij de grootste verenigingen van Nederland. De fusie sloeg hier en daar een wondje, maar toch vooral een sterke brug die nooit meer is bezweken.

Het combi-bad

De fusie tussen Weusthag (toen 952 leden) en de Hengelose Zwem Club (544 leden) hoort bij de meest bewogen periodes uit beider bestaan. Eigenlijk begon het allemaal met de vernieuwing van de accommodatie. Eind jaren zestig werd er in het snel groeiende Hengelo hard geroepen om een nieuw combi-bad, met een overdekt en een open deel.

De toenmalige voorzitter van Weusthag, H.J. Stol -uit Rotterdam naar Twente gekomen- zei in november 1969: 'Toen ik in Hengelo kwam ben ik erg geschrokken. Waarom heeft zo'n plaats met internationale allure nog geen overdekt zwembad'. En dat vroegen zich velen met hem af. Gelukkig zag de gemeente dat zelf ook na vele jaren in, waarna in mei 1972 het nieuwe bad kon worden geopend.

'Eén bad, één club'

Toen begon het, of eigenlijk daarvoor al. De gemeente dacht: Eén bad, dan ook één vereniging. Dat is veel gemakkelijker. Al voor het bad er stond, werd de verenigingen voorzichtig gevraagd daar eens over na te denken. Het proces dat toen volgde kan samengevat worden met een citaat van Stol die de fusie in april 1971 'niet aan de orde', maar in september van datzelfde jaar al 'onvermijdelijk' noemde. Maar zo makkelijk als het samengaan theoretisch leek, ging het niet. De besprekingen, via de speciaal ingestelde fusiecommissie, verliepen zacht uitgedrukt, stroef.

De eerste "fusie" tussen HZC en Weusthag in 1937.

Ann Smoes en Anje Venema van 't Weusthag en Dick Romeijn en Herman Wilmlink van H.Z.C. gaven een duurzaam voorbeeld.

Voor sommige *hardliners* hing het woord fusie lange tijd als een onuitgesproken vloek in de lucht. Vooral Weusthag voelde zich wat ongemakkelijk bij de fusie. Aan de andere kant wilde HZC het tempo er flink inhouden, wat weer de nodige wrevels veroorzaakte. De onderlinge verhoudingen waren daardoor een tijdlang minstens net zo troebel als het zwemwater in de oude buitenbaden.

Kemphanen

Het was een tijd van rare tegenstellingen. Aan de ene kant was er halverwege 1971 al besloten

tot nauwe samenwerking, maar aan de andere kant, in de hogere echelons was daar nog geen sprake van. Zo trainden de jeugdleden van beide verenigingen al ruim een jaar voor de fusie samen in het bad van (toen nog) de TH Twente. Sterker nog, de jongens en meisjes wisten niet eens precies meer bij welke vereniging ze nu lid waren. Ook bij de gezamenlijke zomeractiviteiten - 1972 was 'het jaar van de sport' - leek alles pais en vree. Opvallend is in dit verband dat de beide Heren-1 zeventallen van HZC en Weusthag in augustus 1972 nog onderling moesten 'vechten' om wie er naar het district zou degraderen. 'Een gezamenlijk doel voor ogen maar toch als kemphanen tegenover elkaar', constateerde de pers toen fijntjes.

En dan te bedenken dat de zogenaamde 'hete hangijzers' uit die dagen, nu toch op zijn minst wat pietluttig aandoen. Want waar ging het nu helemaal om. HZC wilde 'HZC' in de nieuwe naam, in blauwe letters (de kleur van Weusthag was rood). Bovendien moest het clubblad De Watergeus gaan heten. Talloze vergaderingen leverden uiteindelijk op dat HZC een blauw randje kreeg om het embleem. Volgens insiders zijn daar zinnen als 'dat nooit' en 'over mijn lijk' voor uitgesproken, al kreeg het clubblad uiteindelijk wel de naam 'De Watergeus'.

Bij Weusthag was het gemoedelijker. Hier een foto van omstreeks 1945 in de taveerne van de Hengelose Brouwerij.

Boodschappers

Het vergaderen was overigens een verhaal apart. Dat deden de beide besturen namelijk gelijktijdig, in de vergaderruimte van Cosa. (Coöperatieve Samenwerking, boven platenzaak Van Zijl aan de Markt.) In de ene zaal zat HZC, in de andere Weusthag. Boodschappers liepen heen en weer om onderling verslag uit te brengen over de stand van zaken. Nu lijkt dat onvoorstelbaar, toen, in het licht van de onderlinge sentimenten, de enige werkbare optie.

De wederzijdse gevoelens kwamen voor een deel voort uit de verhouding van de ledentallen. Weusthag was groot, HZC kleiner. En zoals dat bij alle fusies gaat, moest de kleinere hard vechten voor de eigen identiteit. Bovendien moet ge-

zegd worden dat de karakters van de verenigingen wat verschilden. Het zijn heikele onderwerpen om aan te snijden maar voorzichtig kan toch wel gesteld worden dat Weusthag wat gemoedlijker en volksmer was en HZC met zijn hogere managersgehalte wat zakelijker en rationeler. Een beetje zoals de relatie Enschede en Hengelo. HZC en Weusthag samen, dat was een soort dubbelstadfusie in zakformaat. Maar dan één die slaagde. Al duurde het veel langer dan voorzien.

Aanvankelijk wilde men zich bij de opening van het nieuwe bad in mei als één vereniging presenteren, maar dat kwam er niet van. Het zou nog vele maanden duren voor de eerste gezamenlijke voorzitter Gerrit Prinsen op vrijdagavond 24 november 1972 kon verzuchten 'Het is eindelijk voor elkaar'.

15 NOVEMBER 1972

Weusthagleden nu positief tegenover fusie zwemclubs

ZATERDAG 1 JUNI 1963

Liefdevolle verhouding

„De verhouding met de plaatselijke zustervereniging HZ&PC Weusthag is vrijwel altijd prima geweest”, verzekerde HZC-voorzitter D. Romeijn, die tevens de hoogste functie bekleedt in de kring Twente-IJsselstreek en als zodanig zitting heeft in de bondsraad van de KNZB. De verklaring van deze zwemclubbestuurder is des te begrijpelijker, wanneer men weet dat hij zijn echtgenote heeft leren kennen op een feest en later op wedstrijden van Weusthag. „Er is altijd een nog nooit verklaarde aantrekkingskracht geweest tussen de heren van HZC en de dames van Weusthag en omgekeerd. Wij zijn niet het enige op genoemde manier met elkaar in contact gekomen stel” aldus dit zwemmersechtpaar. „Wanneer het locaalspoortje, waarmee beide clubs in de dertiger jaren vaak samen naar wedstrijden in Winterswijk tuften, eens kon vertellen dan zouden er nog heel wat vernakelijker verhalen uit de bus komen dan die legendarische keer toen de trein rustig op het Hengelose station bleef wachten, omdat één van de zwemsters haar badpak was vergeten.”

Zwemclubs besloten gisteren tot fusie HZC-Weusthag is meteen stevige loot aan zwemstam

HENGELO — De fusie tussen de zwemclubs HZC en HZ & PC Weusthag is een feit. Gisteravond werd in de Cosa het huwelijk gesloten en de beide partners brachten meteen al een flink uit de kluiten gewassen kind voort. De nieuwe club HZC-Weusthag heeft nu 1496 leden en een bestuur van 18 man, dat zich tot het uiterste in zal spannen alle organisatorische zaken voor 1 januari rond te hebben. Morgen zal de KNZB ingelicht worden over de nieuwe loot aan de zwemstam.

Voorzitter G. J. Prinssen toonde zich op de eerste vergadering van HZC-Weusthag zeer verheugd, dat de fusie besprekingen nu rond waren. Er moest nu geprobeerd worden zo snel mogelijk de aanpassingsmoeilijkheden te overwinnen. Speciaal voor de oudere leden van de inmiddels opgeheven zwemclubs De nieuwe club heeft meteen al

Gelukwensen over en weer na de fusie. Op de voorgrond in het lichte pak de voorzitter van de nieuwe vereniging G. J. Prinssen.

VRIJDAG 7 MAART 1969

- Ledental sterk gedaald
- Fusie niet uitgesloten

**HZC EN WEUSTHAG
GAAN SAMENWERKEN**

10 OKTOBER 1971

**Samenwerking tussen
HZC en Weusthag
op trainingsgebied**

VRIJDAG 16 APRIL 1971

**Opnieuw poging tot
samenwerking tussen
HZC en 't Weusthag**

VRIJDAG 14 AUGUSTUS 1972

**Leden Weusthag en HZC
beslissen in september
over één zwemvereniging**

Het vrijwel voltallige nieuwe bestuur van HZC Weusthag. Staand v.l.n.r. K. Drenth, F. v. d. Bosch, H. Brakel, A. v. Diji, P. Oremus, J. Horsselenberg, N. Doets. Zittend: A. Duyker, A. J. Kleine, M. Heuvelman (secretaris), G. Prinsen (voorzitter), H. C. Kok en mev. G. Koenen.

HZC en Weusthag zou dat wel eens problemen op kunnen leveren. Een druk seizoen voor zich. Er zal een groot nationaal zwemtoernooi worden georganiseerd, waarvan de datum nog niet bekend is. Verder draagt zij de zorg voor de winterkringkampioenschappen op 6 januari, de Nederlandse kampioenschappen van de Invaliden zwembond op 12 mei, de jaarlijkse uitwisseling met clubs uit Delfzijl en Hannover, die dit seizoen in Delfzijl wordt gehouden, en er moet een veteranenploeg afgevaardigd worden op 3 februari naar een toernooi in Almelo. De training moet teleraal opnieuw worden opgezet en de ver-

schillende commissies van HZC en Weusthag moeten organisatorisch in elkaar worden gepast. Voorzitter Prinsen riep iedereen dan ook op de schouders te zetten onder het vele werk, dat nog moet worden verzet.

Oud-Weusthagvoorzitter A. van Wijngaarden dankte namens de leden van de nieuwe vereniging de besturen en commissies voor het vele dat zij al hadden gedaan. Hij hoopte, dat de fusie de vruchten af zou werpen, die ieder voor ogen hebben gestaan.

Mislukt

In 1969 werd al eens een poging ondernomen door de beide zwemclubs om samen te gaan. Dat mislukte echter en dat kwam hoofdzakelijk, doordat beide verenigingen in twee baden zwommen. In februari 1971 werden de banden wel wat strakker aangehaald. In het instructiebad van de THJ werd samen getraind en er kwam een commissie om een fusie grondig voor te bereiden. De opening van het Twentebad speelde dit jaar een belangrijke rol bij de toenadering. HZC en Weusthag organiseerden samen verscheidene zwemactiviteiten in het kader van Sportjaar '72. Daarna waren beide clubs er zo ongeveer klaar voor om op te gaan in één vereniging en zodoende de zwemsport in Hengelo op een hoger peil te brengen.

Vanaf de opening van het Twentebad lagen al drie ochtenden in de week van kwart voor zes tot zeven uur de jongens en meisjes van de a-selectie (9-16 jaar) van beide clubs in het water en ook op de clubavonden maandags en woensdags werd gezamenlijk getraind. Dat leidde al tot resultaten, voordat de eigenlijke fusie er door was. De jongedins sleepten op enkele toernooien verscheidene prijzen weg en vier weken geleden behaalde het veteranenteam van HZC-Weusthag een eerste plaats in Almelo.

Geboorte

Deze ontwikkelingen leidden tot de grote beslissing, die gisteravond werd genomen. In aparte vergaderingen in de Cosa namen de leden van hun oude clubs afscheid. Bij Weusthag kozen 41 leden voor de

nieuwe vereniging, twee tegen één onthield zich van stemming. Bij HZC waren 36 leden voor de fusie en één onthouding. HZC-Weusthag was geboren.

Zij heeft alle mogelijkheden om tot een sterke vereniging uit te groeien. Het Twentebad heeft een uitstekende accommodatie. Er zijn 18 volledig bevoegde instructeurs en 23 hulpinstructeurs aan de club verbonden. Voor de landelijke cursus official en scheidsrechter hebben zich inmiddels 16 leden opgegeven. Dit jaar zijn al 500 nieuwe zwemdiploma's uitgereikt.

Het bestuur tenslotte ziet er als volgt uit: Voorzitter G. J. Prinsen, tweede voorzitter A. Duyker, secretaris M. J. Heuvelman, tweede secretaris H. C. Kok, penningmeester H. Stobbelaar, tweede penningmeester J. de Kleine, elementair zwemmen J. T. Persijn, K. Drenth, trimmend zwemmen J. G. F. Eyssink, zwemcommissie mevrouw A. Eysink, mevrouw G. J. Koenen, polo-commissie J. Horsselenberg, H. W. J. Barkel, clubblad E. W. van den Bos, P. J. Oremus, materialen A. A. van Diji, jeugd M. Peters, commissaris N. A. Doets.

De heer D. J. W. Romeijn werd gisteravond tot erevoorzitter van HZC benoemd. Hij is 15 jaar voorzitter van de vereniging geweest. In de vijftiger jaren is hij ook enige seizoenen voorzitter geweest van de kring Twente IJsselstreek. De heer Romeijn treedt af als lid van de Hengelose sportraad. Vanuit HZC-Weusthag zal een nieuwe vertegenwoordiger worden geko-

De heer M. J. Heuvelman werd gisteravond lid van verdienste van HZC. Hij is de grote man van het elementair zwemmen in Hengelo. De heer Heuvelman werd benoemd tot secretaris van HZC-Weusthag.

Opening van het Twentebad: nieuw sportief begin van HZC-Weusthag

Niet meer 'smokkelen' in het groene water van het buitenbad

De fusie en de verhuizing van HZC-Weusthag naar het in mei 1972 geopende Twentebad mag dan geleid hebben tot heel wat sportieve prestaties, het verenigingsleven had er in het begin sterk onder te lijden. Natuurlijk waren veel mensen blij met het nieuwe grote luxe bad. Al jaren

immers was er met argusogen gekeken naar voorzieningen in de regio. Hoewel daar natuurlijk ook het nodige op aan te merken viel. Zo was er het bad ('de kerk' werd het genoemd) in Oldenzaal, waar aan één zijde het water zo ondiep was, dat keren tot een ware kunst was verheven. Heel wat mensen trainden er jaren achtereen. Mannen als Gerrit Prinsen liepen ter warming up naar Oldenzaal, afwisselend wan-

delend en rennend van eik tot eik. In Enschede was er behalve het Diekmanbad (waar op donderdagavond werd getraind onder Jan Krol), het Van Heekbad aan de Markt, pal achter de kraam van Paultje met de panty's. De chloorlucht was hier zo extreem dat wel eens werd gezegd dat vijf minuten vertoeven in dit bad, hetzelfde effect op de luchtwegen moest hebben als één jaar kuren in Davos.

Op 14 mei 1972 vond de officiële opening plaats van het Twentebad met een zweminterland Nederland-Italië. Op de foto de start van de 200 meter rugslag heren.

Onrendabele uren

Met de ingebruikneming van het Twentebad, veranderde er veel, met name bij HZ & PC Weusthag. Plotseling was het gedaan met de gezellige middagen en vooral avonden in het oude Weusthagbad, waar de club een eigen grasveldje ter beschikking had. Het was gedaan was het met het 'smokkelen' in het groene water tijdens de trainingen. En met de traditionele seizoensafsluitingen waarbij eenieder, uitbundig gekleed, een duik van de 'hoge' nam. Ook viel badmeester Van Wezel in het Twentebad niet te ontwaren. Toen al werd er geroepen om een eigen honk. Maar nu, vijfentwintig jaar later is dit nog steeds niet meer dan een vurige wens.

Waren er in het begin nog wel de verenigingsavonden op maandag en woensdag, al spoedig ontdekte de gemeente dat het commercieel aantrekkelijker was deze avonden voor het publiek toegankelijk te maken. De onrendabele uren waren voor HZC-Weusthag.

Onder de bezielende leiding van Jan Krol (vaak 'gewapend' met megafoon) werd voorzichtig de ochtendtraining opgestart. Een ieder die op dat moment de zwemkunst enigszins machtig was, kon meedoen. Tot de mensen van het eerste uur behoren Jose en Jacqueline van Damme, Rob Vlessert, Belinda ter Harmsel, Edwin Lastdrager, Saskia van Rooyen, Mariëlle Oremus, Eveline Bruggink en Gerard Löbker. De zaken werden voor die tijd alras professioneel aangepakt. Zowas er tijdens de jaarlijkse Nationale Wedstrijden ineens een massagetafel plus masseur.

Goede resultaten

De resultaten die werden behaald mochten er voor die tijd ook zijn. Bertus Bittink loofde in het clubblad van zomer 1974 maar liefst 25 gulden uit, voor degene die zijn oude Weusthagclubrecord van 1.06.4 zou verbeteren.

OPENINGSVOND TWENTE-BAD

Deze kaart geeft gratis toegang voor 2 personen tot de openingsavond van het Twente-bad in Hengelo op

zaterdag 13 mei 1972

Aanvang: 20.00 uur.

Het Twente-bad is gelegen in Hengelo-Noord en te bereiken via de Landmansweg.

**Uitnodiging
openingsavond
Twente-bad
Hengelo**

Rob Vlessert werd de winnaar en bracht het op 1.05. Maar de oude tijden bij HZC waren nog sneller, zo blijkt uit het clubblad van november 1974. Zo stond het HZC-clubrecord op de 100 meter vrije slag op naam van Gert Romeyn met 1.02.8. Desondanks was de prestatie van Vlessert de moeite waard.

Ook Edwin Lastdrager behaalde prima resultaten op met name de schoolslag. Bovenstaande groep heeft ook de inmiddels berucht geworden novemberstorm van 1972 getrotseerd om de training te kunnen bereiken. Onder het geringe schijnsel van de noodverlichting ging deze gewoon door. Overigens is Edwin zijn traditionele hoofddecksel op deze gedenkwaardige ochtend definitief kwijtgeraakt. Zijn hoed, een behoedzaam gekoesterd erfstuk van de familie, viel ten prooi aan windkracht 11.

Gifgroene Solex

Inmiddels was het de gewoonte geworden elkaar van huis af te halen. In Groot Driene begon een eenling aan de tocht naar het bad, waarna deze en gene zich aansloten. Vaak ging het gezelschap daarbij nogal luidruchtig te keer. Toen de oudste van het gezelschap, Gerard Löbker, zich de trotse bezitter van een gifgroene Solex mocht noemen, werd de gang naar het bad bespoedigd. Met vijf personen aan weerszijden moest de Solex alles uit de kast halen, waarbij de eigenaar door de motor hardhandig op het voorwiel te drukken zijn best deed alle beschikbare 'paardenkrachten' op het wegdek te krijgen. Dat de toenmalige selectie voor deze wijze van vervoer 's ochtends de volle breedte van de straat nodig had, behoeft geen betoog.

Afscheid van de leren bal en het gesjoemel met watertemperatuur

Het Hengelose koude water werd overal gevreesd

Welke naam hoort in het volgende rijtje niet thuis?

1. Epson
2. Voyt
3. Rompa
4. Mikasa

Herkent u al deze namen? Dan behoort u waarschijnlijk tot de generatie waterpoloërs die misschien wel met weemoed terugdenkt aan de tijd van de leren ballen. De tijd dat er nog bijna geen binnenbaden bestonden en er in natuurwater gespeeld moest worden, dat er gesjoemeld werd met de watertemperatuur door de duim op de thermometer te houden. De tijd dat toernooien in Winterswijk, Neede en Borculo nog op de fiets bezocht werden en er overnacht werd op hooizolders van boerderijen.

Iemand die zich dit allemaal nog goed kan herinneren is ons lid van verdienste Jo Eijssink, in 1939 vlak voor de Tweede Wereldoorlog, begonnen bij HZC. Voor de fusie in 1972 trainde HZC in de Tuindorpvijver en HZ&PC Weusthag in het Weusthagbad. De Tuindorpvijver is ontstaan door zandafgravingen voor de bouw van de wijk Tuindorp. Het Weusthagbad is van oorsprong een kleigat, waar destijds de nabij gelegen steenfabriek van Rientjes zijn grondstof delfde. Vanaf 1972 gingen beide verenigingen samen verder onder de naam HZC-Weusthag, met als thuisbasis het splinternieuwe Twentebad.

Ook Gerrit Prinsen, onder andere oud voorzitter van zowel HZ&PC Weusthag als HZC-Weusthag en in 1954 begonnen bij eerst genoemde vereniging, herinnert zich de leren bal en het ijskoude water nog als de dag van gisteren. De verhalen van beide veteranen verschillen nauwelijks van elkaar.

Al was de leren bal zwaar, hij ging er wel in.

De leren Rompa-waterpolobal, met een gewicht van zeker 500 gram.

Begin jaren zeventig

Maar eerst nog even terug naar de vraag welke naam niet in het rijtje thuis hoort. Het goede antwoord is Rompa. De Rompa bal is namelijk de enige leren waterpolobal in dit rijtje. De overige zijn merknamen van kunststof ballen. "Hoezo leren bal? Hebben we dan niet altijd met die bekende gele ballen gespeeld?", zullen jongeren onder ons zich afvragen. Nee, dat hebben we niet. Het zijn nu vooral ballen van Epson en Mikasa waarmee wordt gespeeld. Maar de Voyt bal was één van de eerste kunststof waterpoloballen. En in de tijd daarvoor werd met leren ballen gespeeld.

In welk competitiejaar we zijn overgegaan van de leren naar de kunststof bal is moeilijk met zekerheid te zeggen. Volgens Marinus Heuvelman, sinds 1947 lid van HZC en dit jubileumjaar (na 50 jaar) gestopt met waterpoloën, moet dat in de begin jaren zeventig geweest zijn. Gerrit Prinsen (nog steeds actief speler van het veteranen team) denkt ook dat het rond de tijd van de fusie moet zijn geweest. Beiden kunnen zich niet herinneren dat er in het Twentebad ooit met een leren bal is gespeeld. De leren Rompa ballen waren toen al vervangen door de gele Voyt ballen.

Opruwen met zand

Eén van de nadelen van de leren bal was, dat hij minder vormvast was dan de huidige kunststof bal", vertelt Marinus Heuvelman. "Vooral wanneer een bal wat ouder werd en dus vaker opgepompt was, werd hij steeds groter en poreus. Net als nu was de maat van een nieuwe leren dames bal een 'drietje' en de heren bal een

'vijfje'. Oudere leren ballen konden flink van die maat afwijken. De waterafstotende afwerklaag was dan meestal al lang verdwenen en het gewichtsverschil tussen een droge en natte bal was dan aanzienlijk".

Over het gewicht van de leren bal zijn de meningen verdeeld. De meesten beweren dat de leren bal aanzienlijk zwaarder was dan de huidige kunststof bal van ±400 gram. Dit gold zeker voor een oude poreuze wateropzuigende bal, maar of dat ook het geval was bij een nieuwe leren bal is onduidelijk.

"Bovendien was zo'n oude bal door de algen in het water van het buitenbad ook erg glad", vervolgt Heuvelman. "Vaak werd hij dan opgeruwd door hem met zand in te wrijven. De trainingen en wedstrijdballen werden daarom ook in die tijd strikt gescheiden gehouden. Tony van Wezel, badmeester en tevens trainer, want dat ging in die tijd altijd samen, was zeer bedreven in het repareren van leren ballen. De bal bestond uit een rubberen binnenbal met daaromheen leren stukjes die aan elkaar genaaid waren. Het laatste vlakje werd dan met een veter dicht geknoopt. In de wedstrijd gebeurde het soms dat deze veter los raakte. De bal met sliert, vloog dan als een komeet door de lucht. Aan het einde van het seizoen werden alle ballen weer netjes ingevet met vaseline en opgeborgen voor de winter".

Minder baltraining

De prijs van een leren bal was ongeveer hetzelfde als de prijs van de huidige kunststof bal, ongeveer 60 gulden. Voor die tijd was dat ontzettend veel geld, vandaar ook dat het aantal ballen beperkt was. In die tijd was het dan ook niet mogelijk om in een training met tweetallen te gooien. Bal-oefeningen werden meestal in groepjes van vier of vijf gedaan. De ballen werden zeer intensief gebruikt. In verhouding tot de hedendaagse training werd destijds relatief veel tijd besteed aan baltechnieken en wat minder op conditie en snelheid getraind.

Vanaf begin mei werd er weer iedere avond een balletje gegooid in de Tuindorpvijver. "De Tuindorpvijver was in die tijd ons tweede huis", vertelt Jo Eijssink. "Uren lagen we in het water met ballen te gooien en op doel te schieten. Het water was dan soms zo'n 14 °C. Het moeilijkste was het te water gaan. Als voorbereiding hierop werd eerst een 'warme' douche genomen met lei-dingwater van zo'n 15 tot 16 °C. Daarna gingen we met z'n allen naast elkaar op de steiger staan, gaven elkaar een hand en sprongen dan tegelijk het water in. Warming-up of het zogenaamde 'indraaien' bestond in die tijd niet, evenmin als het in- en uitzwemmen.

We gingen in het water en begonnen direct met

training of wedstrijd. De omwonenden van de Tuindorpvijver verklaarden ons voor gek en voorspelden dat we hier later reuma aan over zouden houden”, aldus Jo Eijssink.

De duim erop

Misschien was het wel onder meer deze mentaliteit die begin jaren vijftig resulteerde in een promotie van het eerste herenteam van HZC naar de eerste klasse bond, door een overwinning op het gevreesde Polar Bears uit Ede. Het bijzondere aan deze promotie was dat HZC als enige club zonder overdekt zwembad dit niveau haalde. Alle andere teams speelden overdekt en vreesden het koude water van Hengelo.

Soms werd er gesjoemeld met de watertemperatuur door de duim op de thermometer te houden om de wedstrijd toch door te kunnen laten gaan. Om 12.00 uur werd door de badmeester aan de bond doorgegeven dat het water 16 °C was. 's Avonds werd er dan gespeeld in water van nauwelijks 15 °C in plaats van de door de zwembond vereiste minimum temperatuur van 16 °C.

Dooie vingers

Vooral de keepers hadden het zwaar te verduren bij deze watertemperatuur, omdat zij het minst bewogen, maar ook voor spelers met een dunne vetlaag was het afzien. Vaak resulteerde dit in 'dooie' vingers en tenen. Ook kramp kwam vaak voor. Andere veel voorkomende kwalen, die echter niets met het koude water te maken hadden, zijn oorontsteking en algenallergie. De algenvorming werd weliswaar tegengegaan met kopersulfaatoplossing dat door de badmeester al roeiend in een bootje over de vijver verdeeld werd, maar kon natuurlijk niet volledig worden voorkomen.

In het Weusthagbad was de situatie niet veel anders. "Het mooie van die tijd was dat 's avonds de hele vereniging in het zwembad was", aldus Gerrit Prinsen. "Hierdoor ontstond een sterke band tussen de leden en heerste er een gezellige sfeer. Het was eigenlijk net één grote familie. Voor 20.00 uur werd er vaak al een balletje gegooid in het waterpoloveld, dat het hele poloseizoen achter in de vijver lag. Vanaf 20.00 uur was het bad gesloten voor vrijzwemmers en kon badmeester Van Wezel, die tevens trainer was, beginnen met de waterpolotraining. Het hele bad was dan voor de vereniging. De wedstrijden werden toen door de week gespeeld. Als de vrijzwemmers hoorden dat er die avond een polo-

wedstrijd op het programma stond, bleven de meesten kijken. Het publiek stond dan vaak rijen dik om het veld".

Borculo-toernooi

Vandaag de dag kunnen we ons dit soort taferelen nauwelijks meer voorstellen. Alhoewel het meest populaire waterpolotoernooi van de HZC-Weusthagspelers en -speelsters (het Borculo-toernooi) toch behoorlijk wat overeenkomsten moet hebben met die tijd. Dit toernooi wordt elk jaar begin juni gespeeld in het natuurbad 'Het Galgenveld'. Het bad is omringd door bossen en ligt net buiten Borculo. Hier kan de huidige generatie waterpoloërs en -sters nog iets van de sfeer proeven uit de natuurbadentijd. Na een slecht voorjaar ligt de watertemperatuur hier ook zo rond de 15° C. Met behulp van grote tankwagens met koelwater van de nabij gelegen weifabriek, wordt dan getracht de watertemperatuur iets op te krikken. Ondanks de voor deze tijd soms 'barre' omstandigheden is het één van de meest geliefde toernooien. Er komen elk jaar zo'n honderd teams een groot waterpolofoest vieren.

Jo Eijssink kan zich het natuurbad van Borculo nog goed herinneren. Hij beschikt zelfs nog over een foto van voor de Tweede Wereldoorlog, waar de HZC-spelers op staan op dezelfde plek waar de generatie HZC-Weusthag-spelers van nu tijdens het toernooi hun tenten opslaan.

"In die tijd overnachtten we niet in tenten, maar werden de teams bij boerderijen in de omgeving ondergebracht", zegt Jo Eijssink. Er werd dan op hooizolders geslapen. HZC organiseerde zelf ook één van de grootste en bekendste waterpolotoernooien uit die tijd, het Oostelijk waterpolotoernooi. Dit toernooi, na de Utrechtse polodagen het grootste van Nederland, werd altijd gehouden in het pinksterweekend en vormde min of meer de opening van het poloseizoen. In de Tuindorpvijver werd dan op vier waterpolovelden gespeeld.

Twee keer zes minuten

Een wedstrijd duurde in de tijd waarin er in buitenbaden werd gespeeld, slechts twee periodes van zes minuten. In het koude water was dat echter lang genoeg want de gewrichten werden steeds stijver naarmate de wedstrijd vorderde. Een opmerkelijk verschil met de huidige spelregels is dat in die tijd bij 'doodspel' de spelers stil moesten blijven liggen. De scheidsrechter stond dan bezwerend met zijn beide armen uitgestrekt boven het veld erop toe te zien dat niemand bewoog. Iedereen probeerde dan namelijk al 'dobberend' een deel van de opgelopen achterstand goed te maken of de verworven voorsprong te vergroten. De jurytafel werd die tijd gevormd door een toeschouwer die met een stopwatch de speeltijd in de gaten hield.

Herinnering aan die 'goede oude tijd' op het toernooi in Borculo. Hier kan de huidige generatie nog steeds de sfeer proeven uit de 'buitenbadentijd'.

Feest leverde 60-jarige vereniging extra geld op

Geen spijt van initiatief

Ondanks de vele gemeentelijke bezuinigingsmaatregelen in het begin van de jaren tachtig, besloot het bestuur onder leiding van Dolf Plaggemars dat het 60-jarig bestaan van de gefuseerde verenigingen niet ongemerkt voorbij mocht gaan. Aanvankelijk was het, op voorstel van Bertus Bittink, de bedoeling slechts een reünie te houden. Maar het enthousiasme bij leden en oud-leden was zo groot, dat de reünie uitgroeide tot een evenement met fantastisch feest, een disco-avond en een sportief festijn in het Twentebad. Al met al vierden ongeveer 700 (oud-) leden en genodigden in het najaar van 1982 het 60-jarig bestaan. De viering werd met een sportief saldo afgesloten.

Voorzitter Dolf Plaggemars sr. reageert op de woorden van de vele sprekers tijdens de receptie die aan het grote feest vooraf ging.

*Het bestuur bij het 60-jarig jubileum.
V.l.n.r.: D.J.W. Romeijn (ere-voorzitter),
G. Mosterd, Chr. Kuster, A.D. Plaggemars sr
(voorzitter), P. Elders, H. Westerhof en
L.R. Seinstra.*

De reünie met broodmaaltijd en een 24 meter lange fotoreportage.

*Het feest werd met een positief saldo afgeloten. Voorzitter van de feestmakers Gert Mosterd opent de gouden bal.
Verder v.l.n.r.: Marinus Heuvelman, Trijn Dekker, Gerbert Schuilenborg, Jan Noordink, Gerard Lökber, Bertus Bittink en Gerry de Lig.*

Duizenden leerden zwemmen bij HZC-Weusthag, totdat de gemeenteraad het verbod

Elk jaar 50.000 gulden winst en een reeks nieuwe leden

In het Hengelo van vóór 1970 was geen overdekt zwembad. Veel animo om kleine kinderen in het soms ijskoude water van het Weusthagbad of het Tuindorpbad zwemles te laten krijgen, was er niet. Hengelo kwam wat zwemmen betreft op een grote achterstand en veel kinderen moesten vanaf hun twaalfde (als ze beter bestand waren tegen het koude water) nog leren zwemmen.

Hierin kwam verandering toen in 1970 eerst het Instructiebad aan de Oldenzaalsestraat en later in 1972 het moderne Twentebad werden geopend. HZC en Weusthag begonnen met de hulp van goedwillende en enthousiaste verenigingsleden met het geven van elementaire zwemlessen in het Instructiebad op doordeweekse dagen 's avonds na zes uur en op zaterdagochtenden. Overdag gebruikte de gemeente het bad hoofdzakelijk voor het schoolzwemmen. De animators van het eerste uur waren voor Weusthag Jan Krol en voor HZC Gerda en Marinus Heuvelman. De familie Braker deed vanaf het begin de administratie. Zij moesten er met de groep vrijwilligers voor zorgen dat de lange wachtlijsten werden weggewerkt.

Flinke inkomsten

De zwemlessen vormden jaren een bloeiende activiteit, die de vereniging veel geld opleverde. In 1972 kwam ook het nieuwe Twentebad ter beschikking en de gefuseerde vereniging HZC-Weusthag pakte het 'diploma zwemmen' professioneel aan. De in 1971 door de vereniging ingezette structurele opleiding tot gediplomeerde zwemonderwijzer leverde na de fusie 22 beschikbare instructeurs en instructrices op, van wie 15 volledig gediplomeerd waren en 7 assistent- of hulpzwemonderwijzer.

Het elementaire zwemmen werd de kurk waar de vereniging op dreef en niet alleen financieel. Er werd jaarlijks ongeveer 50.000 gulden winst gemaakt bij een omzet van ruim een ton, terwijl de zwemlessen tal van nieuwe leden opleverden. In de beginjaren werd ongeveer 10% van de A- en B-diploma zwemmers en zwemsters lid van de vereniging. Dit sloot aan bij de doelstelling van de KNZB, die ook vond dat het geven elementaire zwemles in het basispakket van iedere zwemvereniging thuis hoorde. Talloze kinderen uit Hengelo en van buiten de stad hebben in de jaren zeventig zwemmen geleerd bij HZC-Weusthag. En velen daarvan hebben in de zwem- en poloteams van HZC-Weusthag later sportieve prestaties geleverd.

ZWEMMEN LEREN ?

GA NAAR DE ZWEMCLUB H.Z.C.-WEUSTHAG

biedt U hiertoe alle mogelijkheden

TRIMMEND ZWEMMEN VOOR VOLWASSENEN KAN OOK!

Wij geven met 14 Instructrices en Instructeurs zeer individueel les en hopen op 18 juni a.s. het „6000ste DIPLOMA“, uit te reiken.

AANMELDING EN VERDERE INFORMATIE BIJ:

Mevr. A van Brandwijk-Markerink tel. 074-918939
ANNINKSWEG 85, 7557 AE HENGELO
(bij voorkeur telefonisch tussen 9.00 en 12.00 uur.)

Afgepakt

Vanaf 1982 kwam het diploma zwemmen onder zware druk te staan. Dat kwam voor een deel door de dalende belangstelling. De achterstand in Hengelo was inmiddels weggewerkt en de aanvangsleeftijd werd jonger. Maar het waren

vooral de gemeentelijke bezuinigingsoperaties in de sportsector, die het elementair zwemmen binnen de vereniging keihard naar een ongewild einde hielpen.

De joodsportsubsidie voor zwemlessen werd af

WAAREN WANNEER ??

A - DIPLOMA

Instructiebad oldenz.str.

DINSDAG en DONDERDAG

Kinderen:	Volwassenen:
18.15 - 18.45 uur	20.00 - 20.30 uur
18.45 - 19.15 uur	20.30 - 21.00 uur
19.15 - 19.45 uur	21.00 - 21.30 uur

Instructiebad Oldenz.str.

VRIJDAG

18.15 - 18.45 uur
18.45 - 19.15 uur
19.15 - 19.45 uur
19.45 - 20.15 uur

B - DIPLOMA

TWENTEBAD
MAANDAG 18.30-19.00 uur

ZWEMVAARDIGHEDEN

TWENTEBAD
DONDERDAG
18.00-19.00 UUR

kosten:

U BETAALT F 12,00 per maand als u 1 keer per week een half uur les neemt. Meerdere lessen per week is ook mogelijk

geschaft. De gemeenteraad vond dat zwemlessen nog uitsluitend door het zwembadpersoneel moesten worden gegeven. De tijden veranderden drastisch en de eens zo solide inkomstenbron dreigde snel op te drogen. Het was 'zwemmen of verzuipen' en bestuur en leden van HZC-Weusthag protesteerden massaal, tot op de trappen van het gemeentehuis en in de raadzaal toe. Het hielp een beetje. De gemeente deed een pas op de plaats en het diploma zwemmen kon nog enkele jaren worden voortgezet.

Maar medio 1985 was het definitief gedaan met het geven van elementaire zwemlessen door HZC-Weusthag. Zelfs een clubavond in het Twentebad was de vereniging niet meer gegund.

*St. Nicolaas en zijn helpers kwamen ieder jaar controleren of de kinderen wel ijverig waren. Eén van de pieten wou ook eens laten zien dat hij ook goed kon zwemmen. De instructeur die hem hierbij met een laatste duwtje hielp werd hiervoor door de Sint ernstig berispt.
Zittend v.l.n.r.: Tonny Geerdink, Marinus Heuvelman, Leida van Brandwijk, Reini Freriks, Mirjam van Dorp, Nicolien Bakiewicz en Wil Kuypers.
Gehurkt v.l.n.r.: Thea Altink, Henke Smit, Gerda Heuvelman en de pieten Robert van Brandwijk en Roel Bollerman.*

Mini Braker legt voor het afzwemmen nog één keer uit in welke volgorde en hoeveel baantjes de kinderen moeten zwemmen.

Als je zenuwachtig bent duurt wachten altijd extra lang.

Tallose kinderen hebben in de jaren zeventig hebben zwemmen geleerd bij HZC-Weusthag. Met hulp van goedwillende en enthousiaste leden werd er elke dag van de week les gegeven. Voor dit jubileumboek kwamen 22 instructeurs van het eerste uur nog eens bijeen om op de gevoelige plaat te worden vastgelegd. Helaas is de groep niet compleet.

Het ging te goed...

In 1982 kwam het geven van zwemlessen onder zware druk te staan. Voorzitter Plaggemars organiseerde (al was het tegen zijn principes), een protestmars compleet met spandoek en pleitte in het stadhuis vurig voor het behoud van de levensader van ons HZC-Weusthag.

De lucratieve lessen voor het diploma A en B kwamen in handen van de gemeente en de vervolgdiplooma's voor Zwemvaardigheden werden bij HZC-Weusthag ondergebracht.

De vereniging was beroofd van de belangrijkste inkomstenbron, hetgeen niet zonder gevolgen kon blijven. Later echter, werd de zwemles voor het A- en B-diploma nieuw leven ingeblazen. Dit keer werden de lessen niet in het Twentebad, maar in het zwemwater van de Universiteit Twente gegeven.

Het 6000ste diploma was voor Marieke

Marieke Logtenberg kreeg op 18 juni 1983 het 6000ste zwemdiploma van HZC-Weusthag uitgereikt. De toen 5-jarige Marieke ontving het A-diploma uit handen van C. van de Weerden. Hij was districtscommissaris en lid van het KNZB-bondsbestuur. Ook kreeg ze de bijbehorende herinneringstegel van de KNZB. Van HZC-Weusthag kreeg ze bloemen, een zwemtas, shirt en pet.

Al 6000 diploma's uitgereikt!

ZWEM-LESSEN

bij de
zwemvereniging HZC-WEUSTHAG

KWALITEIT GEGARANDEERD

- * lessen in kleine groepen
- * de laagste prijs in HENGELO

Voor inlichtingen en aanmelding tel. 074-91 89 39

DBH/WZ '31

We mochten nog even doorgaan en op 18 juni 1983 reikte bondsbestuurder Cees v.d. Weerden het 6000-ste zwemdiploma uit aan de 5-jarige Marieke Logtenberg.

De Zeepaardjes doen het in het UT-zwembad

Kinderen leren nu ook borstcrawl en rugcrawl

De zwemlesafdeling van HZC-Weusthag is één van de eersten die in 1997 begon met zwemlessen nieuwe stijl. Vanaf 1 januari 1998 moet immers het examen worden afgenomen volgens het 'Zwem ABC'. De zwemleerlingen krijgen een bredere opleiding dan vroeger. Ze leren niet alleen meer schoolslag en rugzwemmen, maar ook borstcrawl en rugcrawl. Ook moeten ze onder water door een gat in een zeil zwemmen, een aantal keren naar de bodem van het zwembad zakken, onder een vlot doorzwemmen, over een vlot klimmen en drijven met een hulpmiddel. De ervaring leert dat de kinderen het leuk vinden, terwijl ze in feite werken aan hun eigen veiligheid, mochten ze eens te water raken. Het 'Zwem ABC' hoeft trouwens niet langer te duren dan het halen van de oude zwemdiploma's A en B. Het afzwemmen is altijd op een zondag. Voor de kinderen wordt er dan een feestje gebouwd, want het behalen van een diploma is immers een feestelijke aangelegenheid.

Spelender wijs wordt ook van af het begin de borst- en rugcrawl aangeleerd. Vanaf 1998 is dit een onderdeel van het examen.

Zwemles nieuwe stijl bij HZC-Weusthag. Watervrij zijn en het spelelement staan nu centraal. Kinderen moeten zwemles leuk vinden.

Minder belastend

De zwemlessen die HZC-Weusthag al weer sinds 1992 verzorgt, worden niet meer in het Twentebad gegeven, maar in het zwembad van de Universiteit Twente. Elke zondag komen er tussen 10.00 uur en 14.00 uur zo'n honderd kinderen vanaf vier jaar tot soms dertien jaar. Er zijn vier zweminstructeurs en twee assistentes die de Zeepaardjes, zoals ze worden genoemd, leren zwemmen.

De ouders van de kinderen die zwemlessen volgen bij onze vereniging, hebben de voorkeur voor de zondag, omdat zij vaker zwemles te belastend vinden voor de jeugdige zwemmers. Zwemles laat in de middag of vroeg in de avond

is soms een probleem met het oog op het eten of de bedtijden.

De werkwijze is in de loop van de tijd veranderd en aangepast aan nieuwe inzichten. Tegenwoordig komen de beginners om 10.00 uur. Elke latere groep is een stap verder in de ontwikkeling, zodat de instructeurs telkens te maken hebben met groepen kinderen op een gelijk niveau. Voor ouders en zeepaardjes is de ontwikkeling op deze manier duidelijk zichtbaar.

Niet bang

Voor concurrentie met andere instellingen die

zwemles geven is HZC-Weusthag niet bang. De instructeurs zijn erg kritisch op zichzelf en de kinderen. De vorderingen worden zorgvuldig in de gaten gehouden. Kinderen die niet volledig 'klaar' zijn mogen niet afzwemmen.

De zwemlesafdeling is dan ook een goed draaiende afdeling binnen de vereniging, die zorgt voor aanwas bij de andere activiteiten.

De instructeurs en hun assistentes proberen de zwemlessers vanaf het begin bij de vereniging te betrekken, onder meer door de ouders op de hoogte te houden van het wel en wee van HZC-Weusthag.

Heropening zwembad Tuindorp

Steun van HZC-Weusthag

Op zaterdag 12 mei 1973 werd het zwembad Tuindorp op feestelijke wijze heropend.

In een door het actiecomité voor het behoud van het Tuindorpbad georganiseerde optocht, liep ook een groep HZC-Weusthag clubleden mee. Het was een 50-tal van onze jonge zwemmers en zwemsters, gestoken in de rood-blauwe club-shirts, die onder leiding van Hans Gaalman hun sympathie met de actie betuigden.

Zij droegen een spandoek mee met de tekst:

*Al zwemmen wij in het Twentebad,
wij gunnen 't Tuindorp ook wel wat.*

Hier de groep HZC-Weusthaggers die er mede voor zorgde dat het Tuindorpbad in 1997 nog steeds geopend is.

De actievoerders met spandoek.

Groei, topjaren, neergang en ambities van de zwemafdeling

Doelgroepenbad betekende nieuwe mogelijkheden

De zwemafdeling van HZC-Weusthag beleefde eind jaren zeventig en begin jaren tachtig haar topjaren. In 1982 bijvoorbeeld, zwommen op het Nederlands kampioenschap in de finale 100 meter vrije slag meisjes onder 16 maar liefst drie meisjes van HZC-Weusthag (Maureen Dybiona, Esther Christenhusz en Ellen Statema). Behalve sportieve prestaties leverde het de nodige persoonlijke contacten op. Nog steeds komt een groep ouders die elkaar in die tijd trof, bij elkaar op verjaardagsvisite.

De zwemafdeling groeide na de fusie in 1972 gestaag. Voor die tijd waren de twee verenigingen trouwens geen onbekenden voor elkaar. Want voordat van het Twentebad gebruik kon worden gemaakt, zwommen kinderen van beide verenigingen op zondagen al gezamenlijk in de overdekte roeibak van de toenmalige TH Twente. Deze roeibak, nu nog steeds in gebruik als zwembad, was bedoeld als oefenbak voor de studenten roeivereniging Euros. Na de opening van het Twentebad was de tocht naar de TH niet langer nodig, dacht de vereniging... Er wordt nog steeds zwemles gegeven in de UT.

De eerste jaren was het binnenbad in Hengelo uitsluitend gedurende de winterperiode geopend. In de zomermaanden moest dan in het buitenbad getraind worden. De trainers vonden dat geen probleem, omdat buiten een 50 meter bad beschikbaar was. In die tijd moesten de limieten voor belangrijke wedstrijden gehaald worden in 50 meter baden.

Hetty Holstijn, Eveline Bruggink en Magda Poelman, de clubkampioenen 1973 onder 14 jaar, worden gefeliciteerd door voorzitter G.J. Prinsen.

De eerste clubkampioenschappen in 1973 met de 'coming ladies' onder 12 jaar worden gefeliciteerd door voorzitter G.J. Prinsen. V.l.n.r.: Mariëlle Oremus, Jacqueline van Damme en Elise Hobbelink.

Alle eerste clubkampioenen in 1973 op één plaat.

Op de achterste rij v.l.n.r.: Jan Melle Benneker, Edwin Lastdrager, Evelien Bruggink, Gerard Löbker, Sybrand Boddé en Anita Botger. Op de tweede rij v.l.n.r.: Giovanni Spalburg, Miranda Spit, Ewald ter Harmsel, José van Damme, Jacqueline van Damme, Hanneke de Graaf. Voorste v.l.n.r. Esther Buchholz, Renate v. t Spijker, Jacqueline Bergeijk, Mandy Richardson, Ivo Buchholz, Erik Mensink en Raymond Nijhuis.

Marinus ter Harmsel. Jarenlang bleef hij 'jong' door het geven van zwemtraining aan de jeugdselecties. Na een periode van 28 jaar nam hij op 28 juni van dit jaar afscheid.

Drie selecties

Door de groei na de fusie, onder meer als gevolg van het recruterende van de betere zwemmers en zwemsters uit het elementair zwemonderwijs, kreeg de zwemafdeling al spoedig drie selecties. Een A selectie die iedere morgen trainde, een B selectie die iedere avond trainde en een C selectie die tweemaal in de week trainde. Trainers van het eerste uur waren Jan Krol en Hetty Bergeijk. Zij legden de basis voor de positie die HZC-Weusthag later wist te verwerven in de zwemwereld.

Het was de heer Viola die daarin een belangrijke rol speelde. Deze 'kanjer van een trainer' die de vereniging wist binnen te halen, drukte in die tijd duidelijk zijn stempel op de zwemafdeling. Zijn naam leeft nog voort in de Violacup waar jaarlijks om gezwommen wordt.

Uit de beginperiode van HZC-Weusthag mogen ook de clubavonden niet onvermeld blijven. Op maandagavond en woensdagavond had de vereniging het bad tot haar beschikking. Op deze avonden kon de vereniging ook de recreatieve zwemmer iets bieden. Met name de maandag-

avond groeide uit tot de clubavond, mede door de inzet van de toenmalige beheerder van het paviljoen, de heer Plusquen.

Magere jaren

Na de topjaren in de eerste helft van de jaren tachtig kon het bijna niet anders dan dat er een terugval moest komen. Mede door de verslechterde financiële toestand begon de zwemafdeling aan zijn magere jaren.

Toen begin jaren negentig het doelgroepenbad beschikbaar kwam, leek dit voor de vereniging een uitgelezen kans om naar nieuwe hoogtepunt toe te werken. De Nederlandse zwem winterkampioenschappen in 1993, die mede door HZC-Weusthag georganiseerd werd, was zo'n nieuw hoogtepunt.

Het Twentebad moest echter van de politiek op een meer zakelijke leest worden geëxploiteerd. En dat heeft grote gevolgen gehad voor de vereniging, die toch al in een penibele financiële situatie terecht was gekomen. In 1996/97 moesten forse bezuinigen worden doorgevoerd op trainingsuren en op wedstrijdskosten. Nu het er naar uitziet dat de vereniging de financiële situatie weer onder controle heeft, lijkt de weg naar een positieve toekomst voor de zwemafdeling weer open te liggen.

Ambities

Maar er zal nog wel heel wat moeten gebeuren. Het is al weer zo'n vier jaar geleden dat de A selectie zwemmers van HZC-Weusthag in de C-competitie terecht kwamen, na jaren in de B-competitie gezwommen te hebben. Destijds behoorde HZC-Weusthag tot de drie beste teams van Overijssel in de B-competitie. De plannen voor de toekomst zijn duidelijk: promoveren naar de B-competitie.

Dat zal moeten onder leiding van de nieuwe trainer, Ben Lammerink. Hij is de opvolger van mevrouw Trijnie Hollink en de heer M. ter Harmsel, respectievelijk 22 en 25 jaren zwemtrainers bij diverse zwemverenigingen. De heer ter Harmsel is aan het eind van het seizoen 1996-1997 gestopt met zijn trainingsactiviteiten. Mevrouw Hollink blijft weliswaar trainer, maar dan van

Nieuwjaar 1997. Trainster Trijnie Hollink met prijswinnaar Marcel Mulder.

de B- en C-selectie. Lammerink traint iedere ochtend van 5.45 uur tot 7.00 uur de A selectie.

Samen skiën in Winterberg

Zwemmen op zich is, met uitzondering van zoets als de estafette, een zeer individuele sport, gericht op de individuele prestaties van de sporter om te komen tot winst voor de vereniging. Echte teamvorming is moeilijk. Om toch iets aan teambuilding te doen, wordt er al een aantal jaren, op initiatief van trainster Trijnie Hollink, een ski-reisje naar Winterberg georganiseerd voor de zwemmers.

Winterberg. Al een aantal jaren gaat de zwemselectie op ski-reis.

Winterberg. Heerlijk ontspannen en aan teambuilding werken.

Clubkampioenschappen 1978.

*Achter v.l.n.r.: Pascal Sterckel, Wim Pater, Erik Groeneweg en Ivo Buchholz.
In het midden v.l.n.r.: Esther Christenhusz, Jeannette Ruesink, Itty ter Elst en Jean Paul Sterckel.
Voor v.l.n.r.: Katja Buchholz, Serge Hasperhoven, Sander v.d. Berg en Alice Stubbe.*

Clubkampioenschappen 1979.

*Boven v.l.n.r.: Esther Christenhusz, Ilja Ruesink en Jean Paul Sterckel.
Midden v.l.n.r.: Patrick Dybiona, Pascal Sterckel, Bertus Veltkamp, Thea de Wit, Kees Seinstra, Hans Westerhof en Karin Zeevat.
Onderste rij v.l.n.r.: Roel Helming, Fietje Lansing, Bernadet v.d. Bult en Arno Hofmeijer.*

Clubkampioenschappen 1980.

V.l.n.r.: Dolf Plaggemars sr, Marco van Dam, Jean Paul Sterckel, Serge Hasperhoven, Pascal Sterckel, Karin Arnold, Rik Wiegerink, Sander v.d. Berg, Wim Pater, Nicole Christenhusz, Jeannette Ruesink, Bernadet v.d. Bult en Esther Christenhusz.

De middag A-selectie in 1981.

*Boven v.l.n.r.: Herbert Hofmeijer,
Mw. Wannink (trainster), Henry Lok,
Rob Emsbroek, Hr. van de Bult (hoofdtrainer),
Gerina Terpstra, Maureen Dybiona,
Hr. Ramoux-Schutz (trainer), Helge Ruesink
en Inge Koenen.*

*Midden v.l.n.r.: Arno Hofmeijer,
Gilbert van Petersen, Marcel van Dam,
André van Petersen, Ronald van Dongen,
Leo de Beer, Olaf Westerhof en Michel Ophuis.
Onder v.l.n.r.: Joselien Jansen, Ilona Wannink,
Desiré Jansen, Monica Hulsink,
Bianca Lammers, Marjan Memelink,
Roel Helming en Marco van Dam.*

Clubkampioenen 1985.

*Achter: Sander v.d. Berg, Olaf Westerhof,
Jacqueline Romkes en Chris Dickhoff.*

*Midden v.l.n.r.: Lianne Tijdenhof,
Nicole Christenhusz en Corine Jansen.*

*Voor v.l.n.r.: Temby van de Berg,
Brigitte Dekker, Dennis Visschedijk,
Martin Kopp en Patrick Roozeboom.*

Hans Westerhof als eerste onder de minuut

Beker en 45 gulden

Hans Westerhof jr was in 1977 de eerste Hengeloër die op de 100 meter vrije slag heren onder de minuut bleef. Hij troefde op 6 november van dat jaar in Den Haag Erik Groeneweg af en tikte aan na 59.8 seconden. Later in Hengelo ontving hij uit handen van Marinus Heuvelman de door hem beschikbaar gestelde beker. Tevens kreeg Hans Westerhof in totaal 45 gulden van enkele supporters.

Hans Westerhof doorbreekt op de 100 m. vrije slag als eerste Hengeloër de magische één minuutgrens. Voor deze prestatie ontvangt hij uit handen van Marinus Heuvelman een door hem uitgelopen beker. Links ladspeaker Ans Eijsink.

Clubrecords

HZC Weusthag

HENGELO - Tijdens onderlinge zwemwedstrijden die HZC Weusthag gisteren hield in het Twentebad in Hengelo zwommen een drietal leden nieuwe clubrecords.

Pascal Sterckel deed dat op de 100 m. rugslag in de toptijd van 1.09.3 sec. en op de 100 m. vrije slag in 1.02.1. Ivo Buchholz zwom de 100 m. vrije slag in 59.8 sec. een record bij de jongens onder 14 jaar. Bij de jongens onder 16 jaar was een nieuw record voor Hans Westerhof op de 100 m. vrije slag in 56.9 sec.

Voor 'Meneer Viola' waren roken, na half acht naar bed gaan en interesse in waterpolo heiligschennis

Fenomeen professionaliseerde het plattelandswemmen

Meneer Viola, zoals hij altijd werd genoemd, was een fenomeen binnen de zwemafdeling van HZC-Weusthag. De legendarische trainer kwam in september 1976 als opvolger van Hetty Bergeijk. En dat hebben de zwemmers uit die tijd geweten.

Velen krijgen bij de gedachte aan het Viola-tijdperk tegenstrijdige gevoelens. Hij was het die het 'plattelandswemmen' professionaliseerde. De normale ochtendtraining werd geleidelijk veranderd in een op top draaiende zwembad voor de beste zwemmers. Behalve van 6.00 tot 7.00 uur moest er ook worden getraind van 16.00 tot 18.00 uur. Elke dag weer.

Dit betekende bijvoorbeeld voor Hans Westerhof jr dat hij op de MTS in meerdere klassen mee moest lopen. Zo volgde hij Engels bij werktuigbouw en wiskunde bij bouwkunde, om maar op tijd in het zwembad te kunnen zijn. En als dat een keer niet lukte, dan belde de heer Viola de directeur van de MTS; waar Hans bleef!

Op tijd naar bed

Iedere zaterdagochtend ging de selectie naar Epe in de toenmalige BRD. Want hier kon de selectie ook in de winter in een vijftig meter bad trainen. Zwemmen alleen was volgens de heer Viola

Amersfoort 1977.
Eerst nog even samen Studio Sport bekijken en dan naar bed.

echter niet genoeg. De selectie kreeg eind jaren zeventig ook fitness training in Almelo en later in een sportzaal in Hengelo. Ook verstrekte de trainer dieet-voorschriften aan de ouders. En om te controleren of de zwemmers wel voldoende rust kregen na de training, belde Viola naar de ouders om na te gaan of de kinderen om 19.30 uur in bed lagen.

Aan zo'n controle heeft Edwin Benneker minder goede herinnering. Zo werd bij een routine controle duidelijk dat Edwin niet in bed lag, maar in de stad vertoefde. De heer Viola, woonachtig in Almelo, kwam direct naar Hengelo om in de stad naar Edwin te zoeken. De zwemmer werd al rokend aangetroffen. Vervolgens werd over Edwin de banvloek uitgesproken en hij verdween uit de selectie.

'Martelwerktuigen'

Viola had zo zijn ideeën om de zwemtraining te verzwaren. De materialen daartoe werden door de zwemmers liefkozend 'de martelwerktuigen' genoemd. Zo moest er gezwommen worden in T-shirt, met handplankjes en zwemslippers. Tevens had ieder selectielid een slaapzak. Dit was een trechtervormig geheel van ongeveer 75 centimeter lengte, met aan de voorkant een grote en aan achterkant een kleine opening. Die slaapzak werd aan de voeten gebonden. Iedere trechter werd gecontroleerd door de heer Viola, om 'smokkelen' te voorkomen.

Een ander beroemd werktuig was de 'schoolslagbroek'. Dit was een broek waarbij de pijpen tot aan de knie aan elkaar vast zaten. Hieraan heeft Gerbert Schuilenburg wellicht zijn stevige kuiten te danken, die hij nog steeds gebruikt bij zijn huidige waterpolo keeperswerk. Ook werd getraind met duikersgewichten aan het lichaam. Al deze martelwerktuigen hadden het effect dat de zwemmers tijdens wedstrijden het gevoel kregen door het water te vliegen.

Verkering

Het feit dat de oudere jeugd van de selectie (12-16 jaar) in de pubertijd zat, had natuurlijk invloed op het gedrag. De verhouding tussen de serieuze trainer en jongens met puberaal gedrag onder wie Erik Groeneweg, Gerbert Schuilenburg en Hans Westerhof, was niet altijd even goed. Uitgaan kende de heer Viola niet. Roken was een doodzonde.

De mogelijkheden om verkering te vinden, waren beperkt. Met vijftien tot twintig uur trainen per week konden de zwemmers en zwemsters eigenlijk alleen nog maar verkering zoeken binnen de selectie. Enige onschuldige kruisbestuivingen moesten dus wel plaatsvinden. In de Viola-tijd had de selectie een bus, waarin op de heen en terugweg pogingen werden ondernomen

onderlinge relaties aan te gaan. Soms werd geprobeerd wie het langst kon zoenen zonder de lippen van elkaar te halen. Enkele toppers onder de meiden waren zonder twijfel Pascal Sterckel, Belinda ter Harmse, José van Damme en Kitty Westerhof.

'Heiligschennis'

Een geliefde bezigheid van Erik Groeneweg was 'smokkelen'. Hij probeerde altijd eerder te starten of te stoppen of iemand aan de benen vast te houden. Als gevolg hiervan werden hij en ook anderen regelmatig weggestuurd van de training. De betrokkenen waren niet altijd ongelukkig met deze straf.

Sommige selectieleden kregen interesse in waterpolo. Maar dat stond voor de heer Viola ge-

De Hongaarse trainer in zijn karakteristieke houding.

lijk met heiligschennis. In zijn ogen was de waterpoloslag funest voor de zwemprestatie. De heer Viola is dan ook meerdere keren op bezoek geweest bij families van selectieleden, in een poging deze dwaling van de kinderen weer recht te zetten.

Als dit niet leek te lukken, schakelde hij de zwemcommissie in. Zo kon het gebeuren dat de 'jongens' een brief kregen van HZC-Weusthag met de vermelding dat het behalen van meerdere limieten voor de Nederlandse kampioenschappen niet automatisch tot uitzending zou leiden. Ook een uitnodiging voor het Nederlands zwemteam gaf geen recht op deelname. De

zwemcommissie bepaalde namelijk (!) wie er ingeschreven werd en of iemand in mocht gaan op een uitnodiging. Er vond dan ook regelmatig overleg plaats bij Frans op de Bult tussen de zwemcommissie en de 'jongens'.

Toptrainer

Met zijn professionalisering bereikte Viola dat HZC-Weusthag op zwemgebied een begrip werd in Nederland. Afvaardigingen van meer dan dertig zwemmers en zwemsters naar de Nederlandse kampioenschappen, waren gewoon. Meerdere mensen kwamen terecht in Nederlandse zwem-

teams in de diverse leeftijdsklassen.

Misschien kwam de professionalisering zoals de heer Viola die doorvoerde eind jaren zeventig, begin jaren tachtig wel iets te vroeg voor de zwemjeugd en ouders. Hij was een toptrainer voor topzwemmers, maar de door hem gehanteerde methoden waren niet altijd even begrijpelijk voor HZC-Weusthag. Misschien daarom wel, zijn talentvolle zwemmers vroeg gestopt. Viola overleed in augustus 1983, na een kortstondig ziekbed. Tot het moment waarop hij ziek werd, bleef hij trainen. Hij werd opgevolgd door Bert van de Bult.

Zij bereikten de nationale selecties

Zwemmen

Dames:

Esther Christenhusz
Nicole Christenhusz
Jacqueline van Damme
Monique de Ligt
Ellen Statema
Helga Ruessink
Lianne Tijdhof

Heren:

Sander van de Berg
Ivo Buchholz
Patrick Dybion
Gerbert Schuilenborg
Kees Seinstra
Olaf Westerhof

Polo

Dames:

Patricia Milo
Anita Nijenhuis
Margreet Stubbe

Heren:

Bert Boers
Anton Duijker (militair team)
Robert Gravenbergh
Jan Heuvelman sr
Jan Heuvelman jr

Met trainer Viola naar de Nederlandse kampioenschappen

Onder leiding van de heer Viola begon in 1976 de opmars van zwemmers van HZC-Weusthag. In dat jaar ging de legendarische trainer voor het eerst met een groepje pupillen naar de Nederlandse kampioenschappen. Die werden in het buitenbad De Hommel in Utrecht gehouden. Pascal Sterckel, Jacqueline van Damme en Ivo Buchholz waren er bij. Pascal Sterckel won er brons op de 100 meter rugslag.

Een jaar later deed HZC-Weusthag met een ploeg van maar liefst 17 zwemmers mee aan de Nederlandse kampioenschappen, die voor het eerst in een overdekt zwembad met een vijftig meter baan werden gehouden in Amersfoort. De Hengeloërs die zich dit keer ook lieten vergezellen door ploegleidster Hetty Richardson, ploegleider Lieuwe Seinstra en de trainers Marinus ter Harmsel en Albert Gerrits, kwamen met twee nationale medailles thuis.

*Kees Seinstra
(zilver op de 100 m. schoolslag)*

*Jean Paul Sterckel
(brons op de 100 m. vrije slag)*

De eerste Hengelose medaille voor landskampioenen, brons op de 100 meter rugslag voor Pascal Sterckel. Er zouden in korte tijd nog vele andere medailles volgen.

*De deelnemers aan het Nederlandse Kampioenschappen in 1977.
Boven v.l.n.r.: Eric Groeneweg, Jean Paul Sterckel, Esther Buchholz.
Tweede rij v.l.n.r.: Hetty Richardson (ploegleidster), Kees Seinstra, Renate van 't Spijker, Ineke Hogenkamp, Lieuwe Seinstra (ploegleider), Albert Gerrits (trainer), Viola (hoofdtrainer), Marinus ter Harmsel (trainer) en Gerbert Schuilenborg.
Derde rij v.l.n.r.: Mandy Richardson, Esther Bruggenkamp, Belinda ter Harmsel en Pascal Sterckel.
Alleen: Kitty Westerhof.
Voorste rij v.l.n.r.: Wim Pater, Jacqueline van Damme, Ivo Buchholz en Jeske Beugeling.
Liggend: José van Damme.*

En weer naar Amersfoort in 1978

Tijdens de Nederlandse kampioenschappen in Amersfoort in 1978 haalt HZC-Weusthag de eerste gouden medaille. Het is Sander van de Berg die met de plak naar huis mag.

*Deelnemers aan de Nederlandse kampioenschappen in Amersfoort in 1978.
Op de achterste rij v.l.n.r.: Jean Paul Sterckel, Kees Seinstra, Marc v. d. Berg en Pascal Sterckel.
In het midden v.l.n.r.: ploegleider Seinstra, Esther Christenhusz, Jeannette Ruesink, Monique de Ligt, Lianne Tjdhof en ploegleidster Hetty Richardson.
Voor v.l.n.r.: Kitty Westerhof en Bernadette v. d. Bult.*

*De Hengelose Nationaal-kampioenen, saamhorig en trots.
Sander v. d. Berg goud op de 100 meter schoolslag.
Esther Christenhusz brons op de 100 meter vrije slag.*

In het Contact der Continenten, na de wedstrijd, sprong de kersverse Nederlands kampioen Sander v. d. Berg van pure blijdschap van een eettafel en brak zijn enkel. De onfortuinlijke kampioen werd vaderlijk verzorgd door zijn trainer.

Bergen sneeuw tijdens Winterkampioenschappen

De Nederlandse Winterkampioenschappen werden in 1979 gehouden in Leeuwarden. De weersomstandigheden waren slecht. Leeuwarden was door de enorme sneeuwval en sneeuwstormen moeilijk bereikbaar. Daarom werden de wedstrijden een week opgeschoven. Toen de zwemmers en zwemsters van HZC-Weusthag een week later in de Friese hoofdstad kwamen, lag er nog steeds een flink pak sneeuw. De Hengelose ploeg logeerde in 'De Petten'.

*V.l.n.r.: de heer Viola, Monique de Ligt,
Helge Ruesink en Pascal Sterkel.
Voor v.l.n.r.: Kees Seinstra en Ivo Buchholz.
Pascal won hier zilver, Kees en Ivo beiden brons.*

Voor het eerst in Arenakleding

HZC-Weusthag had een sponsor, Borsumij, importeur van Arena-zwemkleding, droeg de vereniging een warm hart toe. De Hengelose zwemmers en zwemsters verschenen in juli 1979 tijdens de Nederlandse kampioenschappen in Amersfoort voor het eerst in Arena-kleding. Op de trap van de duikplank wilde de ploeg van trainer Viola wel even poseren in de nieuwe badpakken en zwembroeken.

Van boven naar beneden: Jeannette, Esther, Lianne, Monique, Pascal.

Van boven naar beneden: Kees, JeanPaul, Sander, Bernadette.

Van boven naar beneden: Pascal, Esther, Kitty, Lianne, Jeannette.

Goud voor Jean Paul Sterckel.

Dit jaar hadden we ons onderkomen op een camping in Soest waar in een loods door ouders van de zwemploeg een keurig verblijf werd ingericht. De bedden en toebehoren waren geleend van de TH-Twente.

De campingbaas, een aannemer, vond het prachtig en stelde spontaan materialen ter beschikking om een tussenwand te maken. Hij was zelfs zo enthousiast, dat hij ook nog eens zorgde voor een koelkast, een fornuis en tafels en stoelen.

De deelnemers aan de Nederlandse Kampioenschappen (in het derde jaar van het Viola tijdperk). Goud werd gewonnen door Jean Paul Sterckel, Sander v.d. Berg en Esther Christenhusz.

Op de foto achter v.l.n.r.: Jean Paul Sterckel, Monique de Ligt, Bernadet v.d. Bult en Kees Seinstra.

Midden v.l.n.r.: Esther Christenhusz, Kitty Westerhof, Pascal Sterckel, Jeannette Ruesink en Lianne Tijdhof. Voor: Sander v.d. Berg.

De laatste keer met een grote afvaardiging naar de Nederlandse kampioenschappen

In juli 1980 gaat er voor het laatst een grote afvaardiging van HZC-Weusthag naar de Nederlandse kampioenschappen, opnieuw in Amersfoort. De deelnemers zijn dit keer Pascal Sterckel, Ellen Statema, Jean Paul Sterckel, Helge Ruesink, Bernadet v.d.Bult, Esther Christenhusz, Lianne Tjdhof, Ilja Ruesink, Kees Seinstra, Jeannette Ruesink, Sander v. d. Berg, Monique de Ligt, Serge Hasperhoven en Nicole Christenhusz. Ploegleidster was Hetty Richardson. Het was voor haar de laatste keer dat zij deze taak op zich nam.

De deelnemers. Achter v.l.n.r.: Pascal Sterckel, Ellen Statema, Hetty Richardson (ploegleidster) en Jean Paul Sterckel. Midden v.l.n.r.: Helge Ruesink, Bernadet v.d. Bult, Esther Christenhusz, Lianne Tjdhof, Ilja Ruesink en Kees Seinstra. Onder v.l.n.r.: Jeannette Ruesink, Sander v. d. Berg, Monique de Ligt, Serge Hasperhoven en Nicole Christenhusz.

Hetty Richardson voor de laatste keer als ploegleidster.

Ilja Ruesink, won verrassend meteen al in het eerste programmanummer een bronzen plak.

Esther Christenhusz, goed voor twee keer goud, één keer zilver en één keer brons.

Sander v.d. Berg: één keer zilver en één keer brons.

Adspiranten Winterkampioenschappen in Hengelo

In februari 1980 was HZC-Weusthag in Hengelo gastheer voor de Adspiranten Winterkampioenschappen (AWK). Natuurlijk namen we hier ook zelf aan deel met een sterke afvaardiging. Hoe sterk de zwemmers en zwemsters van HZC-Weusthag waren blijkt wel uit de reeks prijzen die in onze stad bleef.

De opmars van de drie medailledraagsters tijdens de AWK in Hengelo.

V.l.n.r.: Vanessa Kuyper, Desiree Jansen en Nicole Christenhusz.

Bij de winnaars zien we hier Esther Christenhusz, opkomen voor goud.

Lianne Tijdhof, één keer zilver.

Pascal Sterckel, Lianne Tijdhof, Monique de Ligt, Kees Seinstra, Maureen Dybiona en Esther Christenhusz.

Esther vier keer goud.

*De zwemcommissie maakte in deze periode overuren.
Achter de tafel zien we v.l.n.r.: Inge Koenen (jury-assistente), Géke Koenen, Hilly Ruesink, Joyce Buis en Aaf Hobbelink.
Voor v.l.n.r.: Clara Westerhof, Frans Brandhof en Wim Hobbelink.*

Afscheid van Géke Koenen. Ze werd hierbij benoemd tot Lid van Verdienste. Voorzitter Piet Elders sprak haar lovend toe.

Nederlandse Winterkampioenschappen

In de winter van 1982-1983 was HZC-Weusthag (opnieuw) gastheer voor de KNZB-Nederlandse Winterkampioenschappen.

Toen waren onze medailledraagsters Desiree Jansen, Susan Peezenkamp en Rita Westerhof.

Onze gastvrouw Géke Koenen in gesprek met Jos van Kuyeren, de hoofdredacteur van de Zwemkroniek.

En opnieuw werd er door de juryleden achter de schermen koortsachtig gewerkt.

Staan: Dick Buis.

Aan tafel met de klok mee: Gerry de Ligt,

Piet Boers, Johannes van Damme,

Ben Eijnsink, Ridy Roesink, Warja Hasperhoven,

Ruurd Terpstra, niet herkenbaar, Wim v.d. Berg,

Jenny v. 't Spijker, Clara Westerhof,

niet herkenbaar en Frans Brandhof.

Clubkampioenen 1986.

Achter v.l.n.r.: Jos Wensink, Esther Christenhusz, Peter Ran en Bernadette v. d. Bult.

Midden v.l.n.r.: Olaf Westerhof, Martin Kopp, Nicole Christenhusz, Dennis Visschedijk en Benny Weustink.

Voor v.l.n.r.: Carmen van de Berg, Kim Meulenbroek en Brigitte Dekker.

De selectiezwemmers vierden de promotie naar de landelijke B-Competitie in 1990 met een dagtocht naar Zwiep. Links Belinda ter Harmsel, begeleidster, met naast haar trainer Marinus ter Harmsel.

Huldiging van de Hengelose Sportkampioenen 1991.
 V.l.n.r.: Janine Oostendorp, Corine Jansen, Frank Claus, Gerjan Hulstijn en Bertram Rupert.

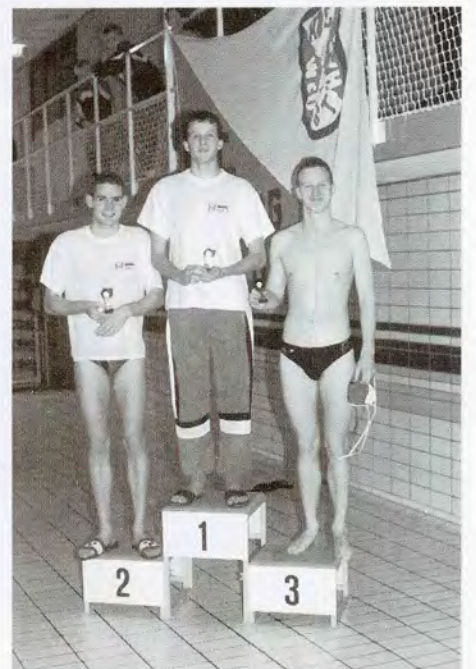
Nederlandse Winterkampioenschappen 1991.
 Gerjan Hulstijn (rechts) haalt brons op de 100 meter vlinderslag.

Clubkampioenen Dames 1991.
 V.l.n.r.: 2. Marion Groen
 1. Corine Jansen
 3. Jacqueline Romkes

Algemeen clubkampioen 1991.
 Dames: Corine Jansen
 Heren: Jeroen Tijdhof

Clubkampioenen Heren 1992.
 1. Jeroen Tijdhof
 2. Axel Lok
 3. Erik Hoekman

De A-selectie in 1992 in het bubbelbad met trainer Marinus ter Harmse.

*Algemeen Clubkampioen 1992.
Dames: Jacqueline Romkes
Heren: Jeroen Tijdhof*

De volledige A-selectie viert kerst 1994 in, toen nog, 'ons Paviljoen'.

Wil Jak reikt de KNZB prestatiedaillles 1994 uit aan Gerjan Hulstijn en Patrick Roozeboom.

*Overrijsselse Kampioenschappen 1994.
1. Ron Dekker, de IJsel
2. Willy Hansen, Arke de Dinkel
3. Gerjan Hulstijn, HZC Weusthag (rechts)*

*Clubkampioenen 1995 meisjes onder 16 jaar:
V.l.n.r.: 2. Veronique Holtkamp
1. Suzanne de Beer
3. Marleen Terhalle
Rechts op de rug gezien onze materiaalcommissaris Jan Jansen.*

Clubkampioenen 1995 jongens onder 15 jaar.
V.l.n.r.: 2. Marcel Mulder
1. Gerrit Klaas v.d. Vaart
3. Peter Eshuis

Algemeen Clubkampioen 1995.
Dames: Saskia Beuzel
Heren: Axel Lok

Zwemselectie kampeert

De zwemselectie kampeert tijdens het toernooi 1991 in Almelo.

Kampement tijdens het Riessentaktournoi.

*Zo uit de tent naar de wedstrijd baan.
Heerlijk toch...
v.l.n.r.: Noraly Tahapary, Hazel Piggott,
Merel Kooy, Jillian Piggott, Bertine Eshuis en
Elke Aarninkhof.*

Mooie resultaten van HZC-Weusthaggers bij Paralympics

In Toronto, New York en Seoul

Het eerste HZC-Weusthag lid dat meedeed aan de Paralympics (Olympische spelen voor gehandicapten) was Benny Tenniglo. Hij reisde in juli 1976 af naar Toronto, waar in dat jaar deze spelen werden gehouden. Dat hij in Hengelo een degelijke voorbereiding had ondergaan bleek uit de resultaten. Benny won zilver op de 100 meter vrije slag, zilver op de 100 meter rugslag en werd zesde op de 100 meter schoolslag.

Het duurde even voordat opnieuw een Hengeloër meedeed aan deze spelen. Johan Mosterd nam als 18-jarige deel aan de Olympische strijd in New York en haalde enkele jaren later (in 1988) bij de Paralympics in Seoul de wereldpers. Daar was hij echter niet de enige Hengeloër. Hij werd vergezeld door Marco Elout. Beiden kwamen uit de Weusthagschool en spreken nog met respect over de trainingsperiode in het Twentebad onder leiding van HZC-Weusthagtrainers Viola en Ter Harmsel.

Seoul was voor de Hengeloërs onvergetelijk. Samen waren zij daar goed voor elf maal edelmetaal. Johan Mosterd haalde hier zelfs vijf maal goud en één maal brons op de persoonlijke nummers, terwijl hij in de estafetteploegen bijdroeg aan het behalen van twee keer zilver en één keer brons. Voor Marco Elout was de oogst hier één maal zilver en één maal brons bij de persoonlijke nummers.

Wereldrecords

De Hengelose allround zwemmer Johan Mosterd verbeterde in Seoul drie wereldrecords op de 100 meter vrije slag, de 100 meter schoolslag en op het zeer zware nummer 200 meter wissel-slag. Op de 100 meter vrije slag presteerde hij het om een tijd op de klokken te brengen van 57.02 seconden. En dan te bedenken dat hij maar één onderbeen heeft.

Marco Elout won op de Paralympics van New York en Seoul één keer zilver en één maal brons. Samen met Johan Mosterd wonnen de HZC-Weusthaggers in Seoul elf medailles.

Het was voor hem een onvergetelijke ervaring de Olympische grote baas Samaranch te ontmoeten. Ook ontving hij een gelukstelegram van Koningin Beatrix en Prins Claus met de tekst: 'Wij bewonderen uw wilskracht en doorzettingsvermogen, waardoor zoveel resultaten op hoog niveau zijn bereikt'.

Johan Mosterd ging naar de Paralympics van New York en Seoul en was goed voor drie wereldrecords op de 100 meter vrije slag de 100 meter schoolslag en de 200 meter wissel-slag. Hij won verder vijf keer goud en één keer brons.

Rini Wagtmans hielp vereniging aan eerste grote sponsorcontract

Liefde tussen HZC-Weusthag en Arena duurde ongeveer acht jaar

Het is eind jaren zeventig. Ergens tussen Soesterberg en Hengelo rijdt een auto. In deze auto zitten Karel Sterckel en Lieuwe Seinstra, die zich na de Nederlandse Kampioenschappen op weg naar huis begeven. Het gesprek dat zich tussen deze twee mensen ontwikkelt, zou ongeveer zo gegaan kunnen zijn.

“Dat zwemmen is toch een pracht sport, wat jij Karel”.

De ander hoeft er niet lang over na te denken om dat te beamen.

“Ik ben het helemaal met jou eens, Lieuwe.”

“Alleen vind ik het zo jammer dat alles steeds duurder wordt de laatste tijd. Is het niet de benzine waar weer een paar centen bij komen, dan zijn het wel de belastingen waar onze centen aan op gaan. “Ik ben gisteren nog bij de bakker geweest. Het brood was ook al weer drie centen duurder. En zo gaat het maar door Karel”.

“Ik weet d'r alles van, Lieuwe. Ook het meedoen aan zwemwedstrijden en kampioenschappen wordt steeds kostbaarder. En ik vind dat we de ouders van onze zwemjeugd niet steeds kunnen vragen om hun bijdrage maar weer eens te verhogen”.

“Weet je wat het is, Karel? Ik heb daar al eens vaker over nagedacht. Eigenlijk zouden we een sponsor moeten hebben die dergelijke lasten van onze vereniging wat lichter maakt”.

Zo ging dit typisch Hollandse gesprek nog een tijdje voort. Belangrijk is echter dat in die auto tussen Soesterberg en Hengelo het idee geboren werd om een sponsor te zoeken voor HZC-Weusthag.

Borsumij

Bij Borsumij (importeur van zwemkleding onder de merknaam 'Arena') stond op dat moment net een bekende Nederlander op de loonlijst. En uitge-rekend hem kreeg Lieuwe Seinstra aan de telefoon, toen hij contact zocht met deze firma

om de mogelijkheid voor een sponsorschap aan te kaarten. Rini Wagtmans (bekend uit de wielwereld) stond, ondanks het feit dat hij nog maar koud in dienst was van Borsumij, zeer positief tegenover de voorstellen die hem werden gedaan door Seinstra.

En zo kon het gebeuren dat in de jaren die volgden de zwemmers van HZC-Weusthag gekleed gingen in zwemkledij van 'Arena'. Maar niet alleen zwemkleding werd verstrekt. Ook badjassen, handdoeken, badslippers, trainingspakken en zelfs briefpapier werd verzorgd door 'Arena'. En ook het HZC-Weusthagbusje waar destijds mee werd gereisd, werd met de naam van de sponsor getooid. Want voor 'Arena' was het verkrijgen van naamsbekendheid in Nederland van groot belang.

Het is echter anders gelopen dan verwacht en gehoopt werd. Zo'n acht jaar in totaal heeft de vereniging profijt gehad van de sponsor en de sponsor van HZC-Weusthag. Daarna is het importeurschap overgegaan in andere handen en was het gebeurd met de sponsoring door Arena.

'Aktie 80' overtrof alle verwachtingen

'Win een weekend Zweden'. Met deze slogan gingen in 1980 honderden HZC-Weusthagzwemmers Hengelo in. Zij wilden geld inzamelen met sponsorzwemmen. Dat geld was nodig voor onder andere het vervangen van de verenigingsbus, betere trainingsfaciliteiten, het vervangen van materialen en ga zo maar door. De sponsors kregen een lot, waarmee een reisje naar Zweden kon worden gewonnen.

Deze doordachte actie werd 29 november 1980 onder voorzitterschap van Karel Sterckel op een feestelijke wijze afgesloten. Op het toneel verschenen zeven jeugdleden, die zeer enthousiast aan deze actie hadden deelgenomen. Met elk een bord in de hand met daarop een letter, vormden ze de tekst AKTIE 80. Op een teken van de voorzitter werden de borden omgedraaid en verschenen er in willekeurige volgorde 7 cijfers. Deze cijfers vormden uiteindelijk na veel wisselingen het eindbedrag. Dat was maar liefst 17.251,98 gulden. Een dergelijk opbrengst had niemand voor mogelijk gehouden.

Onder politietoezicht vindt de trekking plaats. De reis naar Zweden valt op lotnummer 17025.

Het sponsorgeld was onder andere nodig voor het vervangen van de oude verenigingsbus. En die kwam er:

De Aktie '80 is gestreden

Ere lid Chris Sterckel (toen 80 jaar) schreef ter gelegenheid van de actie een 70 regels lang gedicht, dat hij met verve voorlas.

De Aktie '80 is gestreden
En behoort weer tot het verleden.
Ondanks perfecte organisatie
was 't voorwaar echt een prestatie
Om heel de stad te imponeren,
't Sponsoren van zwemmers te propageren.

100 meter voor een Duppie
Is niet veel en lijkt een druppie,
maar heel veel druppies maken alras
Voor WEUSTHAG één grote Zwem(geld)plas.
De geldplas die Weusthag deed hopen
Een nieuwe BUS te kunnen kopen,
Omdat de oude, heel profaan,
Soms onderweg verstek liet gaan,
Geluidwagen en Radio Oost

Riepen beurtelings het hoogst,
Dames en heren, teken in voor loten
Om de Weusthagkas meer te vergroten.
Heel de club werd ingezet
Voor het slagen van deez pret:
Jeugdgroepen boden ook spontaan
Overal hun krachten aan.
In drie groepen, A B en C
Deed een ieder vrijwel mee
Om in elk huis een brief te posten
Wat de club zou doen, en wat 't zou kosten.

Maar daarna moesten al die leden
Wederom elk huis betreden,
Met een lijst en een portret
Waarop door sponsors werd gezet
Zijn keus voor hem of haar.
Voorkwam op de portrettenlijst daar

De grote vraag die komt is dan
Of elk zwemmer bewijzen kan
Om in één uur tijds, om zo te zeggen

De afstand 1500-3000-5000 meter af te leggen.
Dan ook zal immers moeten blijken
Of harde training zover zal reiken
Dat de afstand wordt gehaald
Die van te voren was bepaald.

Aan de kant kan men genieten
Hoe ze door het water schieten,
Vooral de kleintjes streden dapper
Met armen, beentjes, steeds maar rapper,
Om de eindstreep te bereiken
Waarop cijfer 1500 staat te prijken.

Ook de selecties A en B
Zwommen zeer snel alle twee;
Bleven ze maar baantjes trekken,
En maar zwemmen, en maar keren,
En dan ook nog steeds proberen
Om zo af en toe bij toeren
't Snelle tempo op te voeren.
3000/5000 meter zwemmen is niet mis
Als slechts één uur beschikbaar is;
Bijna werd dit eind volbracht

Door harde wil en pure kracht.

Daarom meisjes/jongens, alle hulde
Zoals je deze taak vervulde.
Een ieder die het zag, vond 't fijn,
Echt iets waarop je trots kunt zijn.

Legt men de gezwommen meters weer
In een kring om Hengelo neer,
Al die meters vormen zo
De ZWEM-ronde om Hengelo.
Zo zal Weusthag tal van jaren
Vele triomfen nog vergaren.
Zorg steeds voor sportief zwemgedrag
Voor eigen glorie en HZC-Weusthag

Chr.J. Sterkel.

Nadat voorzitter Ben van 't Spijker (rechts) de eindstand 17.251,98 gulden had bekendgemaakt, overhandigde ere-lid Chris Sterkel hem het 'Aktie 80 gedicht'.

In 1981 begon het potverteren

“Geen contributieverhoging”

Tijdens de jaarvergadering van april 1981 dient de hr. Th. Dybiona een motie in waarin hij de voorgestelde contributieverhoging aanvecht. Hij is van mening dat een vereniging met een reservekapitaal geen contributieverhoging mag doorvoeren. Ere-lid Anton Duijker windt zich hierbij geweldig op en zegt blij te zijn dat zijn vrouw andere denkbeelden koestert met betrekking tot zijn privéspaarpotje. Vóór het in stemming brengen van de motie adviseert hij de vergadering dan ook met klem tegen te stemmen en wijst er op dat het reservekapitaal door velen met veel inzet en zeer veel moeite is verdiend. Ondanks het emotionele debat wordt de motie in stemming gebracht en aangenomen. Er komen een aantal jaren geen contributieverhogingen maar het reservekapitaal slinkt als sneeuw onder de zon en in 1985 is het begrotingstekort maar liefst 18.250 gulden. Berouw komt na de zonde, in dit geval de bezinning op de motie.

Storm op komst

Voorzitter Dolf Plaggemars meldt in zijn nieuwjaarsrede van 1983 dat er storm op komst is. De gemeente heeft drastische bezuinigingen aangekondigd. Secretaris Chris Kuster maakt aansluitend bekend dat sportief Hengelo 100.000 gulden moet bezuinigen en de zwemclub hiervan één-vijfde deel, zegge 20.000 gulden voor haar rekening moet nemen. Hij vindt dit oneerlijk, onevenredig en onaanvaardbaar. Het bestuur laat het er niet bij zitten en reageert fel richting dienst sportzaken en politiek. De leden gaan met spandoeken de straat op en dienen een petitie in bij het gemeentebestuur.

“Polo wordt elitesport”

Polovoorzitter Wim Sterkel sr meldt in september 1984 dat de poloafdeling afglijd naar een bedenkelijk niveau. De oorzaak zoekt hij in de voor de jeugd abnormale trainingstijden. Ook

maakt hij zich zorgen over de betaalbaarheid van de polospport. Penningmeester Hans Westerhof stelt in het Hengelosch Dagblad dat zwemmen en polo een elitesport dreigt te worden

Geen overleving zonder subsidie

Het bestuur van HZC-Weusthag ziet in januari 1985 geen overlevingskansen meer voor de club zonder gemeentelijke ondersteuning of subsidie. Ondanks interne bezuinigingsmaatregelen in 1984 is het verenigingstekort vertweevoudigd. Het bestuur schrijft de nota “Zwemmen of verzuipen” en zoekt hulp bij politiek en pers. Om een sluitende begroting te kunnen opstellen zou de contributie met maar liefst 50% moeten worden verhoogd. De politiek zwichet gedeeltelijk voor de argumenten maar de vereniging gaat een zeer moeilijke periode tegemoet.

HZC-Weusthag goes America

Hengelose zwemmers voor het eerst in 1989 naar VS

Een uit negen mensen bestaande groep van HZC-Weusthag vertrok op 12 juli 1989 voor een maand naar de Verenigde Staten. Het bezoek volgde op een visite van een Amerikaanse groep zwemmers aan Hengelo en maakte deel uit van een wereldwijd uitwisselingsprogramma van de organisatie Sport For Understanding. Sinds 1989 heeft HZC-Weusthag vrijwel elk jaar meegedaan aan dit uitwisselingsprogramma.

De Hengeloërs die in 1989 naar de VS gingen, werden ondergebracht bij families in de staat Oregon. Voor alle deelnemers was het een onvergetelijke ervaring. Terug in Holland bleven ze vergelijkingen maken met de in Amerika geboden faciliteiten. Bijna iedere scholengemeenschap vergelijkbaar met de OSG Bataafse Kamp of De Grundel beschikt in de VS over een eigen sportcomplex, met natuurlijk een eigen zwembad, benadrukt Ronald van Dongen.

Faciliteiten

Een verenigingsstructuur zoals die van ons, is de Amerikanen vreemd. Sporten gebeurt daar vrijwel uitsluitend in schoolverband. Coach Belinda ter Harmsel (zelf jaren lid van onze A-selectie en later speelster van dames 1) spreekt nog met respect over haar ervaringen in het land van Uncle Sam en herinnert zich dat HZC Weusthag, ondanks de beperkte trainingsfaciliteiten toch de meeste wedstrijden won.

In dit jubileumjaar werden acht Amerikaanse waterpoloërs en hun coach van 25 juni tot 6 juli ondergebracht bij zwem- of polofamilies van HZC-Weusthag. Zwemtrainster Trijnie Hollink had de handen vol aan de coördinatie van het bezoek. De Amerikanen trainden met poloërs van HZC-Weusthag, speelden een toernooi in Schoonebeck en maakten uitstapjes naar verschil-

Een uit negen zwemmers bestaande HZC-Weusthaggroep vóór het vertrek uit Hengelo.

Achter v.l.n.r.: Ronald van Dongen, Jacqueline Romkes, Belinda ter Harmsel, Yvonne van Dongen, Corine Jansen en Michel Ophuis.

Voor v.l.n.r.: Olaf Westerhof, Karin Arnold, Christine de Jong en Michel Warlich.

lende toeristische plaatsen. Voor het tegenbezoek van een Nederlandse zwemploeg in dit jubileumjaar werden namens HZC-Weusthag ingeschreven Joline Hulstein, Marcel Mulder en Marleen ter Halle.

Sport For Understanding

International Exchange

Een belangrijk doel van het uitwisselingsprogramma is inzicht krijgen in en het vergroten van respect voor andere levenswijzen. Sportbeoefening is meer dan alleen prestaties behalen. Een trip als deze hoort daar bij.

Polosuccessen van 1972 tot en met 1997

Magere en vette jaren voor de waterpoloërs

De fusie onder het motto 'één bad, één club' moest niet alleen zorgen voor een organisatorisch en financieel sterke vereniging, maar ook voor betere sportieve prestaties.

Voor de afdeling waterpolo pakte dat laatste evenwel totaal anders uit. Het eerste herenteam dat na de fusie werd samengesteld stond voor een schier onmogelijke opgave zich op bondsniveau te handhaven. De heren moesten het zonder trainer stellen. En hoewel Bertus Bittink (ook toen al) zich het eerste jaar als begeleider/coach opwierp en Gerrit Horbeek eind 1973 als trainer werd aangesteld, was degradatie naar het district in 1976 niet te voorkomen.

Dames teruggetrokken

Bij de dames ging het nog slechter. Onder de nieuwe naam begonnen in de 2e klasse ging het in 1974 al fout. Jan Krol (na de fusie zwemtrainer van de A-selectie en polotrainer van dames 1), verliet de club en werd hoofdtrainer bij Thialf in Enschede. En zoals het anno 1997 in veel sporten usance is, gingen met hem vier speelsters over naar Thialf.

Toen Anselien Holtkamp, de smaakmaakster van dames 1, ook nog vertrok om in Groningen te gaan studeren, was er geen sprake meer van een damesteam. In 1976 besloot het toenmalige bestuur dan ook, voor het eerst in de ruim 50-jarige geschiedenis, de damesploeg uit de competitie terug te trekken. Het duurde tot 1978 voordat er onder leiding van Klaas Drent weer een zeer jeugdig team in de kring werd ingeschreven. Dat team mocht zich trouwens nog hetzelfde jaar 'Kringkampioen' noemen. Ook werden er vanaf dat moment weer dames gekozen in afvaardigingen van kringploegen en zelfs de nationale ploeg. We denken hierbij aan Margreet Stubbe, Erika van de Hoek en Patricia Milo.

Het eerste wapenfeit het 2e herenzevental (de oude rotten) na de fusie was het winnen van het NAM-toernooi in 1973. Het team versloeg onder andere de veel jongere ploegen van de Aa II, ZCE II en OZ & PC II.

De Hengelose ploeg bestond uit: Bertus Bittink, Jan Kuypers, Marinus Heuvelman, Gerard Groothuismink, Bertus Veltkamp, Wim Jansen, Jo Eijssink, Hans Letteboer en Anton Duijker.

Het eerste HZC-Weusthag herenteam met zes oud Weusthag-spelers en vier oud-HZC-spelers. Op de achterste rij v.l.n.r.: Klaas Drent, Nico Doets, Gerrit Prinsen, Hans Weber en Jan Stobbelaar. Voorste rij v.l.n.r.: Jan Noordink, Bertus Veltkamp, Tonny Meyerink en Albert Gerrits. Zij waren de uitverkorenen die zich in de Bondscompetitie moesten zien te handhaven. Een schier onmogelijke taak, zo bleek.

Nieuw begin

Bij de jongens kwam er een nieuwe generatie in beeld die, onder leiding van Gerrit Horbeek, Bertus Veltkamp en Marinus Heuvelman in 1975 het eerste kringkampioenschap bijschreef onder de naam HZC-Weusthag. Inmiddels had ook Klaas Drent de dames- en meisjesselectie aanzienlijk uitgebreid. Na twee achtereenvolgende promoties speelde het 1e damesteam in 1979 weer in de bondscompetitie. Het meisjes-A zevental werd in 1980 ongeslagen kringkampioen. Daarmee was er een nieuw fundament gelegd voor de toekomst van de poloafdeling van HZC-Weusthag. In 1979 werd de jeugdtraining door zeker 60 enthousiastelingen bezocht. Verscheidene Hengelose meisjes en jongens werden geselecteerd in kringteams onder 14 jaar en onder 16 jaar.

In deze periode liep alles beter en was ook de begeleiding in goede handen. Bij de meisjes was het Paul Oremus die bijna overal voor zorgde. Bij de jongensploegen zorgde Piet Boers voor een vlekkeloze begeleiding. Tussen 1975 en 1980 namen de Hengelose aspiranten deel aan bijna alle toernooien in de regio en meestal met succes.

De aspirant meisjesselectie neemt in 1974 afscheid van trainer Beo Nalis die wegging uit Hengelo. Samen met Jan Stobbelaar was hij de grondlegger van het 'toekomstige' damespolo van HZC-Weusthag.

DONDERDAG 5 JUNI 1975

Dank zij fusie heeft Hengelo weer een waterpolokampioen

Hengelo - De fusie van de zwemverenigingen H.Z.C. en Weusthag, ruim twee jaar geleden, heeft voor het eerst een kampioenschap opgeleverd en wel dat van het waterpolo-jeugdteam A. Het poloteam speelde woensdagavond in het Twentebad gelijk tegen het team van de Whee uit Goor, hetgeen voldoende was voor het kampioenschap. Hoewel één zwaluw nog geen zomer maakt, is in ieder geval de belangstelling voor het jeugdwaterpolo in Hengelo duidelijk nieuw leven ingeblazen.

Jongens C werd in 1979 ongeslagen Overijssels kampioen.

Zo'n brede basis gaf vertrouwen voor het toekomstige herenpolo.

Staannd v.l.n.r.: Martin Boks, Gerrit Horbeek (trainer), Michel Trienen, Jeroen Schuurhof, Mario van Santen, Dolf Plaggemars jr, Marinus Heuvelman (trainer/coach), Gerben Peddemors en Mark Sterckel.

Gehurkt v.l.n.r.: Herbert Vollenbroek, Ewald Harmsen, Henk Jan Horstink en Ego v. Eijdsen.

* Het kampioenschap van HZC Weusthag met zittend voorste rij: van links naar rechts Margreet Stubbe, Rita Kosterink, Erna Wiefierink, Karin Oude Middendorp. Achterste rij van links naar rechts: Paul Oremus (ploegleider), José Woudstra, Jolanda Rietveld, Patricia Milo, Jemmy Lindeboom, Erika van de Hoek, Lucien Brunings en Klaas Drent (trainer-coach).

Kringkampioenschap dames HZC Weusthag

ENSCHEDÉ - Met slechts één verloren wedstrijd is het eerste damesteam van H.Z.C.-Weusthag Kringkampioen geworden. Dit kampioenschap betekent een automatische promotie naar de distriktscompetitie. Het zeer jeugdige kampioensteam speelt sinds een jaar in deze samenstelling en biedt goede perspectieven voor de toekomst. De damespolo-activiteit bij H.Z.C.-Weusthag stond al enige jaren op een zeer laag pitje, hetgeen de polocommissie in 1976 zelfs deed besluiten de enige damesploeg uit de competitie terug te trekken. Dit was de aanleiding de trainingsopzet

totaal te wijzigen, waarbij er werd gestart met een geheel nieuwe onervaren jonge ploeg. Onder leiding van trainer/coach Klaas Drent en leider Paul Oremus is een resultaat bereikt dat nu is afgerond met een kampioenschap.

Na eerst zaterdagavond in het Twentebad de Whee met 7-3 te hebben verslagen lag het kampioenschap binnen bereik. De beslissende wedstrijd gisteren in Enschede tegen de reserves van N.Z.C. manifesteerde zich als een kampioensstrijd waarbij de zenuwen een hoofdrol speelden. De snellere H.Z.C.-W ploeg miste

de ene kans na de andere en het was erg gunstig voor de Hengeloërs dat Erika van de Hoek de score kon opnemen met een strafworp, wegens het ontnemen van een doelrijpe kans door Ria Rohof van Son van N.Z.C.

Hierna keerde de rust in de ploeg van H.Z.C.-W. terug en nog in de eerste spelperiode zorgde Erna Wiefierink voor een riante 2-0 voorsprong. In de laatste spelperiode werd het spel harder en moesten in totaal vijf speelsters voor 45 sec. de kant opzoeken.

Deze verandering in het spel alsmede de toegenomen spanning tastte de concentratie van de jonge H.Z.C.-W. ploeg aan, hetgeen resulteerde in een tennengoal van N.Z.C. gescoord door Annette ten Hoopen. Hoewel het kampioenschap hierna nog enige minuten aan een zijden draadje hing slaagden de H.Z.C.-W.-ers er door de bal in de ploeg te houden toch in de 2-1 voorsprong te handhaven.

Meisjes A in 1980 ongeslagen Overijssels kampioen.

De basis voor een toekomstig Dames I is gelegd.

Achter v.l.n.r.: Inge Escher, Christel Horstink, Marlies Huiskes, Paul Oremus (coach) en Karin Koster.

Voor v.l.n.r.: Saskia Berendts, Mirjam Balster en Andrea Mulder.

Groot feest. De dames promoveerden voor het eerst in de HZC-Weusthaggeschiedenis naar de eerste klasse.

Het kampioensteam. Staand v.l.n.r.: Itty ter Elst, Tine Ankoné (aanvoerster), Miriam ter Elst, Erika v.d. Hoek, Patricia Milo, Riet de Ruwe (trainer/coach). Zittend v.l.n.r.: Erna Wiefferink, Belinda ter Harmsel, Rita Kosterink, Christa Huls, Jenny Lindeboom en Margreet Stubbe.

Margreet Stubbe: Van 1973 tot 1978 zwemster in de A-selectie, daarna polospelster en tot de dag van vandaag actief.

Resultaat gericht

Toen in 1980 Gerrit ter Beek de training overnam van Gerrit Horbeek en bij de dames in 1981 Riet de Ruwe opvolgster werd van Klaas Drent, was er een brede basis waarmee 'resultaatgericht' kon worden getraind. De successen bleven niet uit. Zowel de heren als de dames promoveerden naar hogere klassen. Als grootste succes mag worden genoemd de promotie van dames 1 in 1982 naar de 1e-klasse KNZB. De heren waren in 1981 gepromoveerd naar de derde klasse en gingen direct aansluitend in 1982 door naar de 2e klasse. Na een wederopbouwperiode van bijna 10 jaar was HZC-Weusthag weer op het niveau waarop het decennia had verkeerd.

Deze progressie kan in eerste instantie worden toegeschreven aan de gewijzigde trainingsaanpak, maar ook aan de inbreng van leden die deelnamen aan regionale en nationale trainingen. Vooral Bert Boers, die was uitverkoren voor de nationale ploeg onder 18 jaar en later ook Anita Nijenhuis brachten heel wat kennis en ervaring mee naar Hengelo.

1981. Het eerste herenteam werd districts-kampioen en promoveerde naar de 3e klasse. Staand v.l.n.r.: Gerard Löbker, Karel Sterckel, Robert Eenkhoom en Robert Gravenbergh. Zittend middelste rij v.l.n.r.: Gerrit ter Beek (trainer/coach), Roel Bollerman, Jan Heuvelman jr, Frank Kosterink en Piet Teijken. Onderste rij v.l.n.r.: Joop ter Stal, Bert Boers (aanvoerder) en Wim Sterckel jr.

Heren kampioen 3e klasse en promotie naar de 2e klasse in 1982.

Staannd v.l.n.r.: Gerrit ter Beek (trainer/coach), Raymond Nijhuis, Piet Teijken, Marcel Poppink (aanvoerder), en Karel Heideman.

Zittend v.l.n.r.: Joop ter Stal, Erik Groeneweg, Bert Boers, Jan Heuvelman jr, Peter Ran en Ab van de Wagen (assistent coach).

Hans Nijhuis, (warme bakker), maar vooral feestmaker, had zich vaktechnisch uitgeleefd in een kunststuk van brood.

In 1982 werd ook Heren 2 kampioen in de 2e klasse kring.

Staannd v.l.n.r.: Riet de Ruwe (coach) Ronald Richardson, Jaap de Beurs, Adrie Baars (aanvoerder).

Zittend v.l.n.r.: Gerard Scheij, Ewald ter Harnsel, Mario van Santen, Joop ter Stal en Marc Sterckel.

Brede basis

De bredere basis werd het best zichtbaar bij de resultaten die de pupillen en aspiranten meisjes bereikten. Zo won de Hengelose formatie maar liefst vier achtereenvolgende jaren (van 1978 tot 1981) de totaalprijs bij het ZCE-toernooi voor aspiranten en pupillen. Tot 1986 speelden de ploegen zeer constant en handhaafden zich op het nieuwe niveau. Toen echter zowel Riet de Ruwe als Gerrit ter Beek de Hengelose club verlieten, kwam vooral het herenteam in een neergaande spiraal terecht en had er een uittocht plaats van spelers.

In 1987 degradeerden zowel de dames als de heren. Voor de heren bleef het daar niet bij. Er volgde een tweede degradatie, terug dus naar het districtsniveau. In 1990 moest de herenploeg het zelfs een tijdje zonder trainer stellen. Als excuus voor de dalende resultaten mag worden aangevoerd het verlies van spelers. Trainer Henk van de Berg die na een interimperiode onder Dolf Plaggemars het 1e herenteam onder zijn hoede had genomen, vertrok al na een jaar en nam vier kernspelers mee naar Heidelberg in Borne. Toen er in 1988 ook nog eens drie spelers uit onvrede vertrokken naar OZ&PC, was de stemming tot het nulpunt gedaald.

Weg terug, 1989--1997

Maar zoals altijd komen na magere jaren ook weer vettere. Han Wijman zorgde voor herengroepering en pakte de zaken in 1991 voortvarend aan. Na twee jaar bracht hij de HZC-Weusthag heren weer op 3e klas bondsniveau. Marcel ter Bals was hierna de man die het karwei mocht afmaken. Hij zorgde in 1995 voor een plaats in de 2e klasse. In 1996 eindigden onze jongens zelfs op de 2e-plaats en kwam na 40 jaar zowaar de 1e klasse weer in zicht. In dit jubileumjaar wordt er opnieuw hard aan gewerkt. Overigens nam na het vertrek van Ter Bals naar Damixa Het Ravijn Klaas Drent in 96/97 tijdelijk de begeleiding van het eerste herenteam op zich.

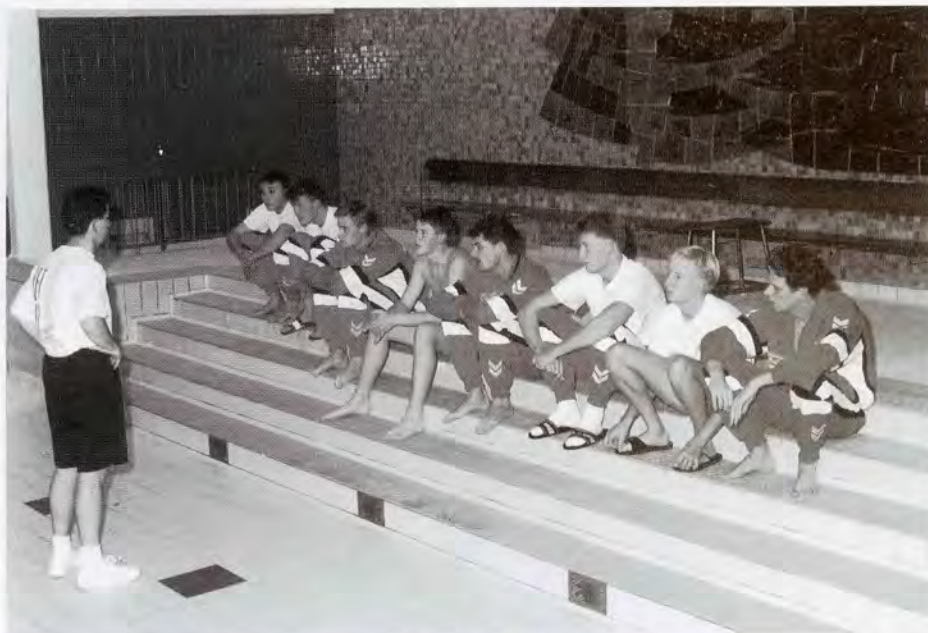
De promotie van het herenjeugdteam (heren onder de 20 jaar) in dit jubileumjaar geven vertrouwen in de toekomst. Peter Ran de huidige trainer/coach kan er met zijn team en de jonge aanwas tegenaan.

De pupillenploeg die vier jaar lang ongeslagen op de eerste plaats eindigde bij het ZCE aspiranten- en pupillentoernooi. Ook wonnen zij in 1979 door een overwinning op de pupillen van de Robben de eerste plaats op het Koekstad-toernooi in Deventer.

Achter v.l.n.r.: Jos Schuurhof, Martin Boks, Rob oude Lutikhuis en onbekend.

Voor v.l.n.r.: Tom Hentschke, Bertil Pepers, Richard Luisenkamp en Gerard Altena.

Na twee degradaties ging het onder leiding van Han Wijman in 1991 weer bergopwaarts. Hier krijgen de heren een laatste pep-talk voor de kampioenswedstrijd die ze terugbracht naar het derde klas niveau.

Op de trap v.l.n.r.: Adrie Vrijdaal, Arno Hofmeijer, Alte Nijhuis, Mark Slotman, Bertil Pepers, Herbert Hofmeijer (aanvoerder), Remco de Vries en Peter Ran.

*Heren 1. Kampioen 3e klasse in 1994.
Achter v.l.n.r.: Arno Hofmeijer, Adrie Vrijdaal,
Herbert Hofmeijer, Peter Nijhof, Bert Boers en
Marcel ter Bals (trainer/coach).
Voor v.l.n.r.: Michael Smit, Bertil Pepers,
Gerrit Nijhof, Gerben Peddemors en Peter Ran.*

*Dames 2. Kampioen 1994.
Achter v.l.n.r.: Anneloes Bakker,
Jeannette Ruesink, Carina Meulenbroek,
Evelien Munnike, Belinda ter Harmsel,
Astrid Holl, Piet Teijken (trainer),
Annemiek v.d.Kolk, Peter Ran (coach) en
Margreet Stubbe.
Voor v.l.n.r.: Carina ter Bals, Louise Schuurman,
Dianne Bijen en Andrea Ophuis.*

*1994. Heren 3.
Achter v.l.n.r.: Klaas Drent, Gerard Løbker,
Raymond Nijhuis, Rob Vlessert, Jaap de Beurs
en Gerrit Prinsen.
Midden v.l.n.r.: Bertus Bittink en
Edy Hentschke.
Voor v.l.n.r.: Chris Kuster, Marinus Heuvelman,
Wim v.d. Voort, Joop Wesselink,
Laurens Geerdink en Gerbert Schuilenborg.*

Michael Smit gaat 'uit z'n dak'. De spanning is eraf.

Met Marcel ter Bals keenden de mannen in 1995 weer terug in de 2e-klasse.

Boven v.l.n.r.: Roy Brüggeman, Bertil Pepers, Michael Smit, Gerben Peddemors, Gerrit Nijhof, Mark Slotman, Arno Hofmeijer, Marcel ter Bals (trainer/coach) en Herbert Hofmeijer.

Voor v.l.n.r.: Bert Boers (al 20 jaar topspeler), en Peter Ran (aanvoerder).

Dames handhaven 2e klas niveau

De grondlegger van het damespolo na de fusie, Klaas Drent, nam na de degradatie uit de 1e klasse in 1987 weer het damesteam onder zijn hoede en bouwde opnieuw aan een bredere basis. Direct al resulteerde dit in een kampioenschap van dames 2 (D-deux), waarnaast Dames 1 zich uitstekend wist te handhaven. In 1989 nam Joop ter Stal de training op zich en in 1990 werd een vernieuwd Dames 2 weer kampioen. Het spelpeil veranderde weinig en ook onder Piet Teijken wisten de vrouwen zich te handhaven in de 2e klasse.

Dames 2 kampioen 2e klasse Krings Overijssel in 1990.

Achter v.l.n.r.: Anne Leuverink, Marion Kleizen (aanvoerder), Ageeth Hofsteenge, Mirjam van Dorp-Schadron, Marian Rupert en Gini Tanke.

Voor v.l.n.r.: Jolien Drent, Miriam ter Elst, Ingrid Hofstede, Ine Oostendorp en Lia van Ham.

Dames 1 in 1994.

Achter v.l.n.r.: Daniëlle van Rooy, Ellen Veerman, Alice Stubbe, Lianne Tijdhof, Sandra Baas, Marion Veerman en Piet Teijken (coach).

Midden: Monique de Ligt.

Voor v.l.n.r.: Christel Horstink, Petra Drent en Nicole de Ligt.

Jongens A kampioen in 1994.

Het team bestond uit Wouter Katsies, Joost Jongen, Jos Lichtenberg, Mark Nieuwenhuis, Ewald Reupert, Roy Boomkamp, Casper Groener, Jorn Scholten en Bastiaan Oostendorp, Wilfred Buesink, Gerrit Nijhof (tainer/coach) en Marco Rexwinkel.

Trainers wisselen

Het wisselen van trainers ging echter maar door. Korte tijd nam Robert de Vos de leiding op zich en anno 1997 is het "Good old Margreet Stubbe" (Bos) die de leiding heeft.

In dit jubileumjaar staan er zowel bij de dames als de heren clubleden op de kant die inzetten op nieuwe successen.

Heren 2 in 1994.

Dit team was vier seizoenen achtereenvolgend kampioen in de kringcompetitie en is in 1996 gepromoveerd naar de reserve 2e klasse bond. Staand v.l.n.r.: Bertus Bittink (team-begeleider), Bertil Pepers (coach), Sebastiaan Germers, Martin Gritter, Remco de Vries, Alte Nijhuis, Mark Slotman en Jeroen Tijdhof. Zittend v.l.n.r.: René Lehr, Maarten Kuipers (aanvoerder), Bastiaan Oostendorp, Stefan ter Elst en Tom de Zeeuw.

Dames 2 in 1996.

Boven v.l.n.r.: Carina ter Bals, Alice Stubbe, Danielle van Rooy, Wendy Stikvoort, Evelien Snijders, Monique de Ligt en Simone Wezenberg. Midden v.l.n.r.: Martin Gritter (coach), Marloes Golbach, Evelien Munneke en Astrid Holl. Voor v.l.n.r.: Brenda Stassen en Bregje ten Berge.

Heren Jeugd (onder 20 jaar) neemt in het seizoen 1997-1998 voor het eerst deel aan de landelijke jeugdcompetitie voor deze categorie. Achter v.l.n.r.: Joost Jongen, Daniël ter Lindert, Wilfred Buesink en Sebastiaan Germers. Voor v.l.n.r.: Roy Boomkamp, Mark Nieuwenhuis en Bastiaan Oostendorp.

Heren 3 in 1997.

Achter v.l.n.r.: Gerrit Prinsen, Hans Brok en Bertus Bittink.

Zittend v.l.n.r.: Jan Noordink, Chris Kuster, Laurens Geerlink, Edy Hentschke en Klaas Drent.

In het water v.l.n.r.: Jaap de Beurs, Marinus Heuvelman en Jan Jaap Swerms-Suwijn.

Trainer/coach Maarten Kuipers achter 'zijn' jongens C-team (onder de 14 jaar) van het seizoen 1997-1998.

V.l.n.r.: Sjoerd Pegge, Patrick Gorkink, Robert Mulder, Bendrie Overweter, Roland van de Schoot, Niek Smit en Bram van de Laar.

(Op de foto ontbreken Koen Bruker en keeper Frank Hofstede.)

Een deel van het jongens B-team (onder 14 jaar) in het seizoen 1997-1998.

V.l.n.r.: Hasan Kizilbay, Vincent Schenke, Johan Schenke, Roeland Kruijer, Jos Wennink en Jeroen Keimpema.

(Op de foto ontbreken David Burgers, Nico Izaks en Joost Kevelham.)

*Een deel van het Heren 4 team na de eerste wedstrijd in het seizoen 1997-1998.
Staannd achter v.l.n.r.: Huub de Zeeuw en Stefan ter Elst.*

Zittend op de badrand v.l.n.r.: Wim van de Voort, Rob Vlessert en Sjon Sniijders.

In het water achter v.l.n.r.: Raymond Nijhuis, Jan Smit en Robert Eenkhoorn.

Op de voorgrond 'gastspeler' Mark Klein en Gerard L bker.

Op de foto ontbreken Marco Buijs, Gerbert Schuilenborg, Alte Nijhuis, Michael Smit, Hans Westerhof, Rob de Zeeuw en Karel Sterckel.

*De ploeg jongens onder de 16 jaar (jongens A) in het seizoen 1997-1998, met in het midden Maaïke Hek die het vorig seizoen nog meespeelde bij 'gemengd'.
Staand v.l.n.r.: Jorn Scholten, Barry Jonkman, Wouter Jak, Maaïke Hek, Robert Pegge, Sebastiaan Germers (trainer/coach).
Tom Schuil en Roy Brüggemann (trainer/coach).
Zittend/hurkend v.l.n.r.: Michael ter Lindert, Wouter Hammink, Benno Stoevenbeld en Maarten Visser.*

Een opname van de training van jongens C. Robert Mulder (blauw 10) valt aan terwijl Bendrie Overweter verdedigt.

“Zo hoef je mijn zaterdagavond niet te verpesten”

Het was een zaterdagavond in het seizoen 79-80. De veteranen van HZC-Weusthag speelden in het Diekmanbad in Enschede tegen Heidelberg 2. De wedstrijd liep niet en er werd veel gefloten. Van een voordeelregel leek de arbiter van deze avond nog nooit te hebben gehoord. Het was voor Jan Heuvelman een constante ergernis dat de man in het wit “meer met zichzelf bezig was dan met de wedstrijd”, zoals hij het zegt.

Op het moment dat er weer een vrije bal werd gegeven in een mooie aanvalspositie, kreeg Jan Heuvelman er genoeg van. Hij stapte uit het water en bood de verbouwde fluitist zijn cap aan als souvenir. Met opmerkingen als “zo hoef je mijn zaterdagavond niet te verpesten” of woorden van die strekking verdween Jan naar de kleedkamer. Hij heeft nadien nooit meer gespeeld.

Staatje

Het vertrek van Jan Heuvelman was niet het enige incident. De wedstrijd bleef rommelig. De scheids bleef zijn taak al ‘flierefluitend’ uitoefenen en na meerdere dubieuze beslissingen stapten nog twee HZC-Weusthaggers uit het water. Natuurlijk moest hierna de wedstrijd worden

gestaakt en moesten de aanvoerders (voor ons was dat Marinus Heuvelman), het wedstrijdformulier tekenen. Hierop was vermeld dat de Hengelose ploeg het water zonder toestemming had verlaten.

Tuchtcommissie

De tuchtcommissie nam de zaak hoog op en veroordeelde de aanvoerder van HZC-Weusthag tot een geldboete en uitsluiting voor de nog te spelen wedstrijden in de wintercompetitie.

Zijn Hengelose ploeggenoten waren woedend. Immers, Marinus (zelf bondsscheidsrechter) had juist zijn mannen gemaand ondanks alles door te spelen, daar hij de consequenties had zien aankomen.

Joop Wilmink vond een en ander zo onrechtvaardig dat hij beroep liet aantekenen tegen de strafmaat.

‘Tof’

De overige ploegleden stemden hiermee in en reisden op de donderdagavond dat het beroep werd behandeld met negen man sterk naar het bondsbureau in Utrecht. Een verbaasde voorzit-

ter van de tuchtcommissie ontving de ‘boosdoeners’ met een lach en verontschuldigde zich. Hij had hierop niet gerekend en kwam stoelen tekort. Toch had hij veel waardering voor het optreden van de Hengeloërs. Hij zei dat hij dit ‘tof’ vond.

Lagere straf

Tijdens de behandeling bleek dat er vanuit was gegaan dat de man die als eerste het water had verlaten de aanvoerder was geweest. Ze hadden immers dezelfde achternaam. Uit het wedstrijdformulier bleek echter dat het Jan was geweest die was opgestapt en dus werd de strafmaat veranderd. Marinus mocht doorspelen. De boete werd evenwel gehandhaafd en is door het hele team betaald.

(Waterpolo)jeugd heeft weer de toekomst

Bertil Pepers en Daniëlle van Rooy legden de basis

Met de geleidelijke neergang van de successen van de zwemafdeling na de Viola-tijd, daalde ook de instroom van waterpoloërs. Want ondanks het verzet van de legendarische zwemtrainer, waren er toch nogal wat zwemmers die - zodra ze een jaar of zeventien waren - de overstap naar de poloafdeling waagden.

De polo kende trouwens ten tijde van het Viola-tijdperk een bloeiende jeugdafdeling. Zo had HZC-Weusthag rond het begin van de jaren tachtig één gemengd pupillenteam, een jongensteam onder de veertien jaar, twee jongensteams onder de zestien jaar en een meisjesteam onder de zestien jaar. Dat de belangstelling van de jeugd voor waterpolo langzaam minder werd, is voor een deel te wijten aan de belabberde trainingstijden. Er kon op een bepaald moment alleen 's avonds laat of in het weekeinde gebruik worden gemaakt van het zwembad. Met de komst van het doelgroepenbad veranderde dat. Maar ook het gebrek aan kader bij de poloafdeling speelde een rol bij de neergang van de jeugdafdeling.

Trainerscursus

Tijdens het jaarlijkse Borculotoernooi in 1993 bezon een groep spelers van Heren I en Dames I zich op de toekomst van de poloafdeling, daarin

gestimuleerd door Heren I-trainer Marcel ter Bals. 'Zonder jeugd geen toekomst', hield hij de spelers voor. Gerrit Nijhof, Gerben Peddemors, Piet Teijken, Daniëlle van Rooy en Bertil Pepers besloten een trainerscursus te volgen en maakten plannen om meer jeugd binnen te krijgen. Een jongens A-team was er trouwens altijd wel, al was het niveauverschil tussen de verschillende spelers onderling erg groot.

Op een zaterdagmiddag in april 1994 was het zover. Initiatiefnemers Bertil Pepers en Daniëlle van Rooy nodigden zwemmers en zwemstertjes van de S&I (samenspel en instructie, nu aqua mania) uit om kennis te komen maken met waterpolo en na afloop samen een bakje patat te eten. Het werd het begin van een nieuwe succesperiode voor de waterpolojeugd.

Pupillen bij de beste

Diezelfde middag meldden zich genoeg spelertjes aan om één team te kunnen inschrijven voor het seizoen 1994-1995. Er werd hard getraind, vaak en met grote cijfers verloren, maar de animo bleef. Het aantal nieuwe spelers nam bovendien snel toe en in het nieuwe seizoen konden twee teams worden ingeschreven. De groei zette door en in het seizoen 1996-1997 speelden tegen de dertig kinderen mee in drie teams, waarvan er twee kampioen werden in hun competitie. Een flink aantal HZC-Weusthag polospelertjes werd

in dit seizoen geselecteerd voor het Overijssels team van de kring, voor de strijd om het Nederlands kampioenschap in Zutphen. En dan was er nog de plaatsing van één pupillenteam voor het Nederlands Kampioenschap in Barendrecht, waar de vijfde plaats werd behaald.

In dit seizoen was er één team gemengd onder de veertien jaar en natuurlijk een jongens A-team.

In het seizoen 1997-1998 spelen ongeveer vijftig kinderen van onze vereniging mee in twee pupillenteams en in drie teams onder de veertien jaar. Met deze teams, een jongens A-team en een goed draaiend herenjeugd team ziet de toekomst voor de poloafdeling van onze vereniging er weer gezond uit.

'De Zeehonden' bereikten de tweede plaats bij het kampioenschap Overijssel 1996-1997 (in de pupillen B-poule).

Boven v.l.n.r.: Daan Benschop,

Roeland Kruijer, Vincent Schenke,

Alan Karadimir, Marco Buijs (coach).

Voor Buijs midden v.l.n.r.: Edwin Haring,

Robert Yallop en Johan Schenke.

Midden knielend v.l.n.r.: Jos Wennink,

Ruben Sibon en Jeroen Tijdhof (coach).

Voor v.l.n.r.: Koen Potgieter Paul Huisman,

Christian Benerink, Edwin Haring,

Jelte Heuten en Paul Huisman.

*'De Zeemeerminnen'. Het meisjespupillen-team werd kampioen 1996-1997 Kring Overijssel (in de pupillen B-poule).
 Boven v.l.n.r.: Maureen Pepers (coach), Kaatje Haveman, Stephanie Leenhouts en Chantal Analbers.
 Midden v.l.n.r.: Sabine Oltwater, Mariël te Kieft, Miranda Hofstede, Lianne Tijdhof (coach).
 Onder v.l.n.r.: Silvia Izaks, Renee Kok, Anouk Smit, Annelotte Rutgers, Annerie Hofstede en Antoinette Analbers.*

*'De Zeeleeuwen'. Het pupillenteam werd kampioen 1996-1997 Kring Overijssel (in de pupillen A-poule).
 Boven v.l.n.r.: Robert Mulder, Robert Pegge, Koen Braker, Sjoert Pegge en Joost Kevelham.
 Onder v.l.n.r.: Bendrie Overweter, Frank Hofstede, Nico Izaks, Roland v.d. Schoot en Patrick Gorkink.*

Pupillen HZC-Weusthag bij Nederlandse Kampioenschappen '97 in Barendrecht

Groot waterpolofeest voor jongste spelertjes

De coaches Bertil Pepers en Jeroen Tijdhof mikten op een derde plaats. De pupillen van HZC-Weusthag brachten het bij het Nederlands Kampioenschap waterpolo in Barendrecht uiteindelijk tot de vijfde plaats. Teleurgesteld waren de coaches hierover niet. Want 'onze' pups waren bij dit kampioenschap ingedeeld in een sterke poule met de uiteindelijke Nederlands kampioen (De Ham uit Wormerveer) en de nummer twee (Vivax uit Oegstgeest). Al met al werd het een onvergetelijk waterpolofeest in het weekeinde van 28 en 29 juni in dit jubileumjaar. Niet alleen in het zwembad, maar ook op de zonneweide, waar in totaal bijna vijftig pupillen, ouders, begeleiders en supporters letterlijk hun tenten hadden opgeslagen om samen te genieten van de wedstrijden en de barbecue.

Dat 'onze' pups het zo snel zouden schoppen tot het Nederlands Kampioenschap, had niemand verwacht. Natuurlijk hadden ze de afgelopen jaren hard getraind, veel geleerd en gingen ze steeds beter spelen. Maar met twee pupillenteams in twee competities kampioen 1997 worden in de kring Overijssel, is een grote prestatie.

Kampioen van Overijssel

Eind april werd uit deze twee kampioensteams (het meisjesteam De Zeemeerminnen en het jongensteam De Zeeleeuwen) een selectie samengesteld, die zich mocht voorbereiden op de finale tegen het sterke VZ&PC uit Vriezenveen,

dat kampioen was geworden in de derde competitie van de kring Overijssel. Op zaterdag 31 mei was het zover. In het Twentebad werden de ploegen aan het talrijke publiek voorgesteld, waarna de scheidsrechter het eerste fluitsignaal gaf. In een spannende wedstrijd versloegen onze pupillen Vriezenveen met 6-2. HZC-Weusthag was kampioen van Overijssel.

Daarna begonnen de pups aan een druk trainingsprogramma, met onder meer een toernooi in Ommen, dat moeiteloos werd gewonnen.

Vijfde plaats

Bij het Nederlandse Kampioenschappen in Barendrecht waren het niet alleen de coaches Bertil Pepers en Jeroen Tijdhof die de selectie begeleidden. Ook de andere coaches/trainers Maureen Fokkink, Lianne Tijdhof en Marco Buijs waren van de partij, evenals een aantal spelers van Heren 1. Trainer/coach van gemengd onder 14, Maarten Kuipers kwam alvast kijken met welke spelers hij in het volgende seizoen te maken zou krijgen.

HZC-Weusthag speelde de eerste wedstrijd tegen De Ham. Die werd roemloos verloren met 5-0. De zenuwen speelden de Hengelose poloërs duidelijk parten. De eerste goal voor HZC-Weusthag werd gemaakt door (topscorer) Robert Mulder in de wedstrijd tegen Aqua Novio '94. De Nijmegenaren verloren de wedstrijd met 4-1. De spannendste wedstrijd was ongetwijfeld die tegen Vivax. De strijd ging voortdurend gelijk op. Maar 23 seconden voor het eind wisten de

spelers uit Oegstgeest nog een goal te maken en wonnen daardoor met 3-2. De eerste wedstrijd op de tweede speeldag, 's morgens om 9.30 uur, won HZC-Weusthag met 6-3 van ZPB Profus uit Barendrecht.

Daarna was het duidelijk hoever de Hengeloërs zouden kunnen komen. HZC-Weusthag moest vroeg in de middag opnieuw het water in, dit keer tegen Zian uit Den Haag, om de vijfde of zesde plaats. HZC-Weusthag won met 7-0. Het laatste doelpunt was van Anouk Smit, die van de coach een vier meterworp mocht nemen.

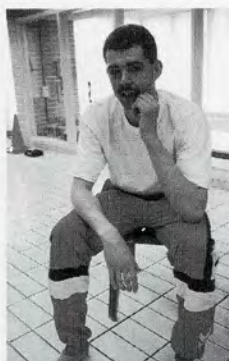
De selectie

De selectie van HZC-Weusthag bestond uit: Frank Hofstede, Paul van Nus, Mariël te Kieft, Kaatje Haveman, Sjoert Pegge, Bendrie Overweter, Sabine Oltwater, Chantal Analbers, Joost Kevelham, Koen Braker, Robert Mulder, Roland van de Schoot, Anouk Smit en Patrick Gorkink.

Robert Pegge, Miranda Hofstede en Stephanie Leenhouts waren vanaf het begin van de partij, maar konden vanwege hun leeftijd of persoonlijk redenen niet meedoen aan de Nederlandse Kampioenschappen.

De Overijsselse kampioenen gaan naar de Nederlandse finales voor pupillen in Barendrecht. Zelfverzekerd.....duim omhoog.

*Bertil Pepers.
Wordt het geduld van
een coach beloond?*

*Mariël te Kiefte, geen
zenuwen, gewoon doen.*

*De complete NK-ploeg 1997 die uiteindelijk vijfde van Nederland werd.
Achter v.l.n.r.: Robert Mulder, Jeroen Tijdhof (coach), Sjoert Pegge, Bendrie Overweter,
Robert Pegge, Patrick Gorkink, Roland van de Schoot, Bertil Pepers (coach), Koen Braker,
Joost Kevelham en Frank Hofstede.
Onder v.l.n.r.: Mariël te Kiefte, Kaatje Haveman, Sabine Oltwater, Chantal Analbers,
Anouk Smit en Miranda Hofstede.*

Jeugdkampen voor gezelligheid en teambuilding

Drie dolle dagen

Waterpolo is meer dan alleen trainen en wedstrijdenspelen, is de opvatting van jeugdcoördinator Bertil Pepers en de verschillende trainers en coaches van de jeugdteams. Jaarlijks wordt er een kamp georganiseerd, waar gezelligheid, samen bezig zijn en teambuilding centraal staan. Deze kampen worden behalve door de trainers/coaches begeleid door spelers van dames en herenteams en hun partners.

Waterpolokamp met Olympic Run in Slagharen in 1996.

Jeugdkamp 1996. 'Waterzakjes werpen'.

Paul van Nus en Daan Benschop vertolken 'Maxim' in de Play-backshow.

*Waterpolojeugd kamp 1997.
Vijftig pupillen en twaalf begeleiders hadden
een fantastisch weekend in Ootmarsum. Hier
samen in het Avonturenpark Hellendoorn.*

Kunstzwemmen was in Hengelo geen lang leven beschoren

Door relatief hoge kosten voor kleine groep

Op initiatief van de huidige voorzitter Johan Roozeboom, werd er in 1993 een kunstzwemtak aan de verenigingsstam van HZC-weusthag toegevoegd. Opgestart om als vereniging een completer pakket zwemactiviteiten te kunnen bieden, groeide de nieuwe loot vrij snel naar 31 enthousiaste leden.

In het begin werd er nogal vrijblijvend geoefend. Maar amateurisme en kunstzwemmen verdragen elkaar niet. Kunstzwemmen is moeilijk en vereist een professionele aanpak en begeleiding. Vrij kort na de oprichting kwam er dan ook een kunstzwemcommissie, onder de bezielende leiding van Elly Nagelmaker. Deze commissie kreeg een bestuursvertegenwoordiging.

Inmiddels had kunstzwemspecialiste Betty Nieuwenhuizen toegezegd elke zaterdagmorgen haar kennis in te zullen zetten voor HZC-Weusthag. Met Caroline te Kieft en Anouk Boers kwamen aldus de figuren goed in het water te liggen, zoals dat heet.

Zelfdiscipline

In 1994 werden de eerste F en E diploma's gehaald en kon er al worden deelgenomen aan regiowedstrijden in de categorieën 1 en 2. De Hengeloërs sloegen ook letterlijk geen gek figuur en wisten in korte tijd meerdere medailles in de wacht te slepen. Na korte tijd bleek zelfs deelname in de categorie 3 haalbaar. Een klein aantal ouders zette zich enthousiast in en volgde ondertussen zogenaamde ROAK-cursussen en een cursus M om als jurysecretaris/tijdwaarnemer te kunnen fungeren.

Het aantal kunstzwemleden bij onze vereniging wisselde echter sterk. Dat kwam waarschijnlijk omdat er voor het neerzetten van een goede pres-

tatie zeer veel getraind moet worden. Behalve een goede zwemvaardigheid is een grote zelfdiscipline vereist. En niet iedereen kan of wil dit opbrengen.

Desondanks besloot de vereniging om in 1995 een kwalificatiewedstrijd voor senioren te organiseren in het Twentebad. Het leek allemaal crescendo te gaan. Maar 1995 zou voor de kunstzwemmers een jaar te worden met vele gezichten.

Het doek valt

Er werden veel activiteiten georganiseerd. Maar de minder positieve aspecten werden steeds duidelijker. De kostenpost voor de relatief kleine groep kunstzwemmers was, zoals overigens voor alle kunstzwemverenigingen of -afdelingen, erg hoog. Een bijkomende factor was dat HZC-

Weusthag juist in deze periode in een bijzonder moeilijke financiële situatie kwam te verkeren. Onvermijdelijk viel dan ook tijdens de jaarvergadering in 1996 het doek voor HZC-Weusthag's jongste aanwinst.

Maar een aantal kunstzwemmers liet zich hierdoor niet afschrikken. In dit jubileumjaar is nog steeds een aantal Hengeloërs actief en reist wekelijks naar Deventer, waar onder leiding van Betty Nieuwenhuijsen fanatiek het 'synchroon zwemmen' zoals dat nu heet, wordt geoefend.

'Synchroonzwemmen', zoals het in 1997 heet, is erg moeilijk en vereist een grote zelfdiscipline.

Een eigen clubhuis was veel te hoog gegrepen

Paviljoenaffaire kost vereniging nog jaren geld

Een eigen clubhuis, waar je na de wedstrijden kunt uitblazen of gewoon gezellig samenzijn. Dit leek het bestuur van HZC-Weusthag in 1992 een geweldig idee. Het huren van de kiosk van het Twentebad was op rolletjes gelopen. Waarom dan niet een eigen honk, waarmee je goede sier zou kunnen maken bij gastverenigingen?

Het oog van het bestuur viel uiteraard op het al eerder gesloten stoffige paviljoen. Na veel overleg, een grondige verbouwing (de gemeente deed niet kinderachtig en de vereniging had veel inspraak) vond begin 1993 de plechtige opening plaats. De vereniging had een eigen clubhuis.

Er hing echter wel een prijskaartje aan. Immers, naast de huur van het zwembad, moest de pacht voor het paviljoen worden voldaan. Al met al ging het om het fabelachtige bedrag van 70.000 gulden per jaar.

Direct na de heropening van het paviljoen beleefde de vereniging de bijzonder enerverende Nationale Winterkampioenschappen. Het ging goed met HZC-Weusthag en niets leek het succes nog in de weg te staan. En ach, die 70.000 gulden? Wie zet daar nu nog vraagtekens bij?

Financiële ramp

De praktijk bleek echter anders en hard. Er volgde een slecht seizoen, met onvoldoende omzet. Een financiële ramp leek onvermijdelijk. HZC-Weusthag stond aan de rand van het diepe

VRIJDAG 20 OKTOBER 1995

Weusthag: nota van 75 mille

HENGELO – De schulden van HZC Weusthag hebben zich de afgelopen jaren flink opgestapeld. De huur van het bad kon de club nauwelijks opbrengen. Gevolg: 50.000 schuld. En ook de pachtsom van het paviljoen (eveneens 50 mille) bleek te veel. De door de gemeente verwachte omzet van 400.000 gulden was in werkelijkheid slechts 190.000 gulden. Roozenboom: „We hielden netto tweeduizend gulden over, een bedrag waarvoor onze vrijwilligers zeven dagen per week en 10 uur per dag in touw waren. We hebben een onafhankelijk bureau onderzoek laten verrichten. Dat rapport gaf aan dat een pachtsom van 16.750 gulden reëel zou zijn. Maar daar

wil de gemeente niet over praten”.

Weusthag heeft tegelijkertijd bij de gemeente een rekening ingediend van 75.000 gulden. Voor het paviljoen, dat sinds afgelopen zomer weer onder beheer van de gemeente valt. Roozenboom: „Wij vinden dat een reële prijs, die gerelateerd is aan de jaarlijkse omzet. We hebben er sinds januari 1994 veel energie en tijd ingestoken om iets op te bouwen. Daar profiteert de gemeente nu van”.

De totale schuld van ruim 100.000 gulden betekent voor Weusthag de eerste jaren een extra maandlast van bijna 2000 gulden. Een molensteen. „Het exploitatietekort van het

Twentebad van de afgelopen jaren wordt op ons afgewenteld”, vindt de HZC-voorzitter. „De gemeente legt onafhankelijke rapporten naast zich neer. Wij krijgen op die manier niet de mogelijkheid om zelf geld te genereren om het begrotingstekort te verkleinen”.

Directeur R. Kerkhoven van de dienst Welzijn, zelf oud-waterpoloër, zegt niet boos of verdrietig te zijn. „Men is bij HZC geneigd om de positieve punten bij zichzelf en de negatieve punten bij de gemeente te zoeken. Ik zie bij de club de onmacht om een oplossing te zoeken. Ze zadelen de gemeente op met problemen die ze zelf veroorzaken”.

Voor voorzitter Hulstijn zat er niets anders op dan op een najaarsmiddag met het dagelijks bestuur een bezoek te brengen aan de verantwoordelijke en -zo bleek- meelevende wethouder van sportzaken mevrouw M. de Waal. Het bleek een gouden greep, goed voor 20.000 gulden. De pachtsom werd teruggeschroefd naar 50.000 gulden per jaar. Ondanks deze opsteker en een daaropvolgend goed seizoen, bleek het clubhuis financieel gezien gebouwd op drijfzand.

Het bestuur besloot tot een reddingsactie en met

hulp van de huisnotaris werden de verenigingsbelangen en die van het paviljoen duidelijk gescheiden. De gemeente -hierdoor onaangenaam verrast- accepteerde de tweedeling niet en stelde: „Er is een badhuurschuld en een paviljoenschuld”.

In goed overleg werd in 1995 de pacht van het paviljoen beëindigd. De vereniging heeft vijf jaar de tijd om de schulden af te lossen. Nog een paar jaar te gaan dus, voordat de kringen uit het water zijn verdwenen.

Stad

Vrijdag 20 oktober 1995

3

Conflict met gemeente over schuld van 100.000 guldenlijkt niet te kunnen worden opgelost

Zwemclub Weusthag aan rand van afgrond

MAANDAG 6 NOVEMBER 1995

Zwemclub doet wat water bij de wijn

HENGELO - De Hengeiose zwemclub HZC gaat onderzoeken in hoeverre ze het aantal uren dat ze gebruik maakt van het Twentebad kan verminderen tot een peil dat beter past bij de omvang van de vereniging. Bovendien wordt een deel van de schuld aan de gemeente direct afgelost. Die schuld is inmiddels opgelopen tot 100.000 gulden. Verder draagt de club de boekhouding over aan de gemeente, die deze zal analyseren. Op basis daarvan zal bekeken worden hoe de resterende schuld kan worden ingelost. In een verenigingsplan, dat voor het eind van het jaar klaar moet zijn, moet aangegeven worden hoe de club in de toekomst het hoofd boven water kan houden. Deze drie afspraken hebben zwemclubbestuur en gemeente eind vorige week gemaakt.

Van een verlaging van de tarieven voor de huur van het Twentebad, zoals Weusthag die graag gewild had, kan volgens wethouder

der De Waal geen sprake zijn. Die zijn in het verleden vastgesteld. Daar is toen nooit protest op gekomen. „We gaan nu niet soebatten over het verleden”. Bovendien wijst De Waal erop dat de tarieven in plaatsen als Almelo, Amersfoort, Den Bosch en Enschede hoger liggen dan die in Hengelo. „Alleen Deventer zat lager, maar daar vandaan kregen we het bericht dat de tarieven in opwaartse zin zouden worden aangepast”. De gemeente voelt zich in haar

opstelling verder gesteekt door de nationale zwembond. Ook die heeft laten weten dat HZC Weusthag in eigen huis orde op zaken moet stellen. De vereniging leeft met 27 zwemuren per week eigenlijk boven haar stand.

Ze moet nu vaststellen wat nog wel en wat niet kan. Dat hoeft niet altijd te betekenen dat activiteiten helemaal sneuvelen. Volgens De Waal is het ook mogelijk om met meer mensen tegelijk in het bassin te zwemmen,

waardoor minder uren nodig zijn.

Voorzitter Roozenboom van HZC is niet ontevreden met de afspraken. „Duidelijk is dat het zo niet verder kan. Daar moet je aan de onderhandelingsstafel uit zien te komen. Ten aanzien van de tarieven acht hij de strijd nog niet gestreden. Ook daarover zal in het verenigingsplan een aantal dingen op een rij worden gezet. „En daarbij zullen wij aangeven hoe wij daar tegenaan kijken”, aldus Roozenboom.

Voor viering zeventigste verjaardag was geen geld

HZC-Weusthag 70 jaar

Een 70-jarig bestaan, hoewel geen officieel jubileum, is bij veel verenigingen en organisaties wel aanleiding om te gaan feesten. Dat zou bij HZC-Weusthag met de goede herinneringen aan de viering van het 60-jarig bestaan in 1982, zeker het geval zijn geweest. Maar ook in 1992 trokken donkere wolken samen boven Hengelo's enige zwemclub, die zich opnieuw in haar voortbestaan zag bedreigd.

Doelgroepenbad in gebruik genomen

Weliswaar werd in 1992 het nieuwe doelgroepenbad geopend en waren we als club eindelijk verlost van de beperking door de tropische temperaturen in het oude bassin, 'prijs technisch' ging de vereniging er bepaald niet op vooruit. Door de gestegen exploitatiekosten ging de badhuur flink omhoog. Dat en een dalend aantal leden maakte het de penningmeester onmogelijk in de begroting ruimte te vinden voor een uitbundige viering van het "Zeventigjarig bestaan".

Open dag en sportieve activiteiten

Er werd dan ook besloten de mijlpaal sober, maar sportief te gedenken. Bij de opening van het doelgroepenbad hield HZC-Weusthag een "open-dag", waarin alle activiteiten van de vereniging werden geëxposeerd aan de Hengelose bevolking. Alle disciplines kwamen in het water en de poloafdeling organiseerde zelfs een nachttoer-nooi (uniek voor deze regio), waarbij alle HZC-Weusthagteams waren betrokken. Aldus werd er met een low-budget toch gezorgd dat de respectabele leeftijd van de club niet geheel ongemerkt voorbij ging.

Vrienden van HZC-Weusthag

In dat jaar werd de Stichting Vrienden van HZC-Weusthag opgericht met onder andere als doel een potje te kweken voor de niet-sportieve evenementen die bij een goed verenigingsleven horen. Dat dit een goede greep was blijkt nu, vijf jaar later. Onder garantie van de 'Stichting Vrienden van HZC-Weusthag', kan de 75ste verjaardag worden gevierd met onder andere de uitgave van dit jubileumboek.

Als eerste activiteit organiseerde de nieuwe stichting in 1992 een zwemmarathon en legde daarmee een stevige financiële basis voor 'secundaire' verenigingsactiviteiten. In dat jaar kwamen dankzij deze marathon alle actieve leden nog weer eens in het water en kon op kosten van 'de Vrienden', de vereniging in zijn volle omvang op de foto worden gezet (zie achterzijde omslag van dit boek).

1994. Het vriendinnenteam dames "D-deux" (Dames 2) altijd samen en altijd bijzonder. Begonnen onder deze naam en geëindigd als Dames 3.

Achter v.l.n.r.: Marion Kleizen (aanvoerster), José Escher, Marion Rupert, Gini Tanke en Jolien Drent.

Voor v.l.n.r.: Mirjam van Dorp, Ageeth Hofsteenge, Ingrid Hofstede, Agnes Baars en Ine Oostendorp.

De zwemmarathon was financieel een groot succes.

Kandidaat voor de Winterkampioenschappen

Ook stelde het bestuur in het jubileumjaar een daad door de vereniging voor te dragen voor de organisatie van de Nationale Winterkampioenschappen in 1993. Een kampioenschap dat HZC-Weusthag geen geld hoefde te kosten maar wel veel publiciteit zou brengen. We kregen de wedstrijd toegewezen en haalden dagelijks de pers.

Via tv-uitzendingen en 'Sport in beeld', stond Hengelo en dus HZC-Weusthag dagelijks in de *spotlight*. Bij de afsluiting van deze nationale wedstrijd werd de inmiddels 71-jarige Hengelose vereniging door iedereen, met name door de KNZB-bestuurders, geprezen voor de perfecte organisatie.

WOENSDAG 15 DECEMBER 1993

„Neusje van de zalm dit weekeinde in Hengelo aan het werk”

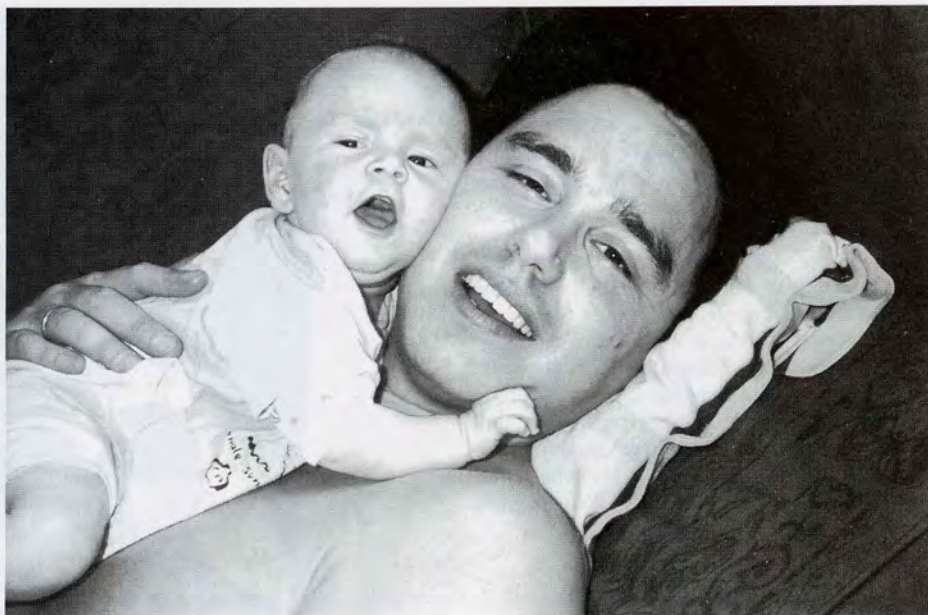
Topzwemmers in Twentebad aan start winterkampioenschappen

HENGELO – De 26ste editie van de Winterkampioenschappen Zwemmen wordt dit keer in Hengelo gehouden. In het Twentebad verschijnt van vrijdag tot en met zondag aanstaande de top van Nederlandse zwemsport aan de start. Namen als Ron Dekker, Marcel Wouda, Marianne Muis, Inge de Bruin en uiteraard die van de Bornse Kirsten Vliegheuis ontbreken niet in het deelnemersveld. De organisatie van dit evenement is in handen van de Gemeente Hengelo en HZC Weusthag. De voorzitter van de vereniging, de heer Hulstijn opent vrijdagmorgen om 9.30 uur de series voor de jeugd en senioren, terwijl wethouder Marja de Waal het zwemfestijn officieel opent om 16.00 voor de aanvang van de finale van de winnaars van het ochtendprogramma.

Hans Jan Westerhof jongste lid HZC Weusthag

Bij zijn geboorte woog hij 2875 gram en was 48 centimeter lang. Hans Jan Westerhof was nog maar net ter wereld, of hij was al lid van HZC-Weusthag.

Op zijn geboortedag, 19 mei 1997 schreef de trotse grootvader en bestuurslid Hans Westerhof zijn kleinzoon in als lid. Daarmee werd de eerste zoon van Jenny en Hans Westerhof jr (aanvoerder Heren 4) het jongste lid in de geschiedenis van HZC-Weusthag.

Op 19 mei 1997 werd de "derde generatie" Hans Westerhof als lid ingeschreven. Vraag is gaat hij zwemmen of poloën?

Faded, illegible text in the right column, likely bleed-through from the reverse side of the page.

(Zwem)sport en sponsors horen elkaar bal toe te spelen

Geld en diensten helpen HZC Weusthag hoofd boven water te houden

Sinds er sportclubs bestaan, wordt er gezocht naar extra geld en voorzieningen om de vereniging draaiende te houden. Met het betalen van contributie alleen, zou sporten voor veel mensen immers te duur worden. Helaas krijgen clubs steeds minder bijdragen van de plaatselijke overheid, terwijl de kosten (zoals bij HZC-Weusthag de huur van het Twentebad) alsmaar stijgen. Gaat het om de knikkers, wie weet er dan meer van dan een bankier? Hans ter Beek, directeur van de SNS-bank in Hengelo, de bank die groot is geworden door klein te blijven, kan er alles over zeggen. Zijn bank is geen geldpakhuis voor onze vereniging, maar zorgt er als belangrijke sponsor wel mede voor dat HZC-Weusthag het hoofd boven water kan houden.

Dicht bij de mensen

Van oudsher steunt de SNS-bank plaatselijke en regionale activiteiten op het gebied van sport, cultuur en sociaal-maatschappelijke doelen, zegt Ter Beek. De SNS-bank wil dicht bij de mensen staan en sponsoring is één van de mogelijkheden. Steun geeft de bank niet alleen met geld. Ook zijn er gratis diensten. Zo worden per jaar tal van brieven van HZC-Weusthag door de SNS-bank gefrankeerd. Landelijk is de SNS-bank de hoofdsponsor van de volleybal-league, tot dit jaar ook shirtsponsor van de profclub FC-Twente.

De SNS-bank hoopt dat het 'gezellig blijft' bij HZC-Weusthag. Wie twijfelt daar nog aan ?

SNS-directeur H. ter Beek en HZC-Weusthagboekhouder Hans Westerhof begrijpen elkaars belangen heel goed.

Denken aan sponsor

Denken sponsors aan "Voor wat, hoort wat", dus alleen aan geld? Wat verwacht de SNS-bank van HZC-Weusthag? Directeur Ter Beek is daar duidelijk over. Hij hoopt dat de vereniging een sportieve en gezellige club blijft, waar veel mensen lid van worden en zich thuis voelen. En als die jonge leden ouder worden en een bank moeten kiezen, dan denken ze hopelijk ook aan de SNS-bank, zegt Ter Beek. Want die bank steunde hen vroeger.

Van de leiding van de club verwacht de sponsor, dat deze goed met diens belangen omspringt. Dat is vanzelfsprekend. Immers, ook de leden willen dat hun contributie goed besteed wordt en dat ze de aandacht krijgen, die ze verdienen. Sport en sponsors horen bij elkaar. En dus spelen ze elkaar de bal toe, verwacht de sponsor. Waar mogelijk gebeurt dat ook. Zo heeft de Stichting Vrienden van HZC-Weusthag haar belangen onder gebracht bij de SNS-bank.

De schotten moeten weg

Samenwerken aan meer eenheid

HZC-Weusthag mag dan sinds 1972 één vereniging zijn, een eenheid is onze vereniging nog niet, wel bijna. Vele jaren waren de poloafdeling, zwemafdeling, watergeuzen en (gedurende de korte periode van haar bestaan) de kunstzwemafdeling min of meer zelfstandige afdelingen binnen de vereniging.

Nu, in het jubileumjaar, is er steeds meer sprake van een gestructureerde doorstroming tussen de zwemafdeling, poloafdeling en watergeuzen (aqua mania en C-diplomazwemmen). Het streven naar meer eenheid in de vereniging wordt door tal van leden, trainers, begeleiders en anderen onderschreven. Maar de schotten -in het verleden ontstaan- zijn er nog steeds.

Jeugdzaken

Nieuwe initiatieven om deze schotten te slechten, worden de komende jaren nader uitgewerkt en ingevuld. Zo is er het plan om een commissie 'jeugdzaken' in het leven te roepen, waarin van elk van de genoemde afdelingen een jeugdcoördinator zitting zal nemen.

De commissie dient plannen te ontwikkelen om de prestaties van de leden te verbeteren en de onderlinge doorstroming te bevorderen. Kinde-

ren die bij de 'watergeuzen' klaar zijn, moeten worden opgevangen en begeleid naar de zwem- of poloafdeling. Ook moet deze commissie jeugdzaken de regelingen, afspraken en gedragsregels die voor en door de trainers en coaches worden gehanteerd, op elkaar afstemmen.

Het zal vanzelfsprekend moeten zijn dat waterpoloërs (ook via hun trainer) worden uitgenodigd mee te doen met de onderlinge zwemwedstrijden, terwijl de zwemtrainers hun pupillen stimuleren eens een keer mee te doen aan een mini polotoernooi (voor kinderen van 6 tot en met 9 jaar).

Daarnaast zullen ook de ontspanningsactiviteiten (sinterklaasviering, skieën, Olympic Run, jeugdkamp) en acties (oliebollenactie, grote clubactie) binnen de verschillende afdelingen op elkaar worden afgestemd.

Samenwerking

Meer samenwerking tussen de verschillende afdelingen moet wel haast leiden tot grotere bloei van de vereniging. Immers, nog steeds verlaten sommige zwemmers, zodra ze een jaar of vijftien worden, de vereniging om te gaan tennissen of om een andere sport te gaan beoefenen.

De investeringen in zwemtalent hoeven echter niet verloren te gaan, als zwemmers zich meer realiseren dat ze binnen de vereniging nog iets anders kunnen doen. Om te kunnen waterpoloën, moet men immers goed kunnen zwemmen. Tal van spelers van heren- en damesteams waren oorspronkelijk zwemmers, die pas later baltechniek hebben aangeleerd.

Beter contact

Maar op jonge leeftijd baltechniek aanleren gaat sneller. Er zijn kinderen die zowel waterpolo spelen als wedstrijdzwemmen. Het verbeteren van het contact tussen de verschillende afdelingen over de vorderingen, heeft de aandacht van het bestuur, want snelheid en zwemtechniek leren van de zwemtrainer met parallel hieraan de polotraining, maakt het mogelijk breder inzetbare clubleden te vormen, die lid blijven. Ook als ze ouder worden. Leden die na hun twintigste nog actief bij het clubleven betrokken zijn, worden veelal bestuurslid, commissielid, zwem-official, waterpoloscheidsrechter, trainer/ster of begeleider/ster. En daar heeft een vereniging ook belang bij.

Een goede samenwerking staat borg voor een toekomst zonder schotten.

De voorzitters

HZC, Weusthag en HZC-Weusthag werden door de jaren heen geleid door een reeks voorzitters. Voor Weusthag waren dat:

1922-1933	Ir. L. Ch. Pabon
1933-1939	F. A. Bloem
1939-1940	W.H.F. Kotkamp*
1939-1958	A. A. van Wijngaarden
1958-1960	H. Makaske
1960-1969	E. Meijerink
1969-1970	H. J. Stol
1970-1972	G. J. Prinsen

* Gedurende de mobilisatie waarnemend

HZC had als voorzitters:

1923-1936	P. Wezel
1936-1942	O. Baarda
1942-1946	J. Haan
1946-1949	J. Hazelaar
1949-1954	D.J.W. Romeijn
1954-1955	J. v.d. Sman
1955-1967	D.J.W. Romeijn
1967-1968	H. Lammertink
1968-1972	D.J.W. Romeijn

Na de fusie tot HZC-Weusthag waren voorzitter:

1972-1975	G. J. Prinsen
1975-1976	P. v. d. Hoeven**
1976-1977	J. Wilmerk
1977-1978	G. Verwoerd
1978-1982	B. v. 't Spijker
1982-1983	A. D. Plaggemars
1983-1987	P. J. Elders
1987-1989	H. Dekker
1989-1995	G. J. Hulstijn
1995-heden	J. Roozeboom

**interimbestuur/commissie van goede diensten

Zonder anderen tekort te willen doen, verdient een aantal voorzitters enige extra aandacht.

F. A. Bloem

Voorzitter Weusthag van 1933 tot 1939.

Vanaf de oprichting was deze bezeten Weusthagger bestuurslid. Jaren was hij secretaris en na Pabon werd hij in 1933 voorzitter. Een zeer bijzondere voorzitter, waarbij Weusthag in zijn leven de eerste prioriteit had. Hij was iemand die naast zijn voorzitterschap bij vrijwel alles wat er in de vereniging gebeurde aanwezig was. Zo werkte hij mee bij de voorbereidingen van grote wedstrijden, maar maakte ook eigenhandig prijzen en vaantjes, die door zijn vrouw met gouddraad werden geborduurd. Vanaf het begin was Bloem betrokken bij het diploma zwemmen. En tot ver in de jaren vijftig was hij examinerator en prijkte zijn handtekening op alle zwemdiploma's die in Hengelo werden behaald. Voor zijn bijzondere inzet werd hij later benoemd tot Erevoorzitter van Weusthag.

A.A. van Wijngaarden

Voorzitter Weusthag van 1939 tot 1958.

Maar liefst 19 jaar was hij het gezicht van Weusthag, nadat hij daarvoor vele jaren het secretariaat van de club had behartigd. Van Wijngaarden was een markante persoonlijkheid. Een voorman, die zijn talen perfect beheerste en een getalenteerd spreker was. Bij elke sportgebeurtenis trad hij op als speaker en de toon van zijn stem bepaalde mede de sfeer van de wedstrijd. Het was dan ook bijna vanzelfsprekend dat hij ook voorzitter werd van de Hengelose VIS (Vereniging Internationale Sportuitwisselingen). Bij de uitwisselingen met Mitcham en Odense en veelal bij wedstrijden tegen Duitse Zwemverenigingen was hij het visitekaartje voor de Hengeloërs. Door promoties en tijdgebrek trad hij na bijna twee decennia terug. Voor al zijn activiteiten werd hij toen benoemd tot Ere-lid.

D. J. W. Romeijn

Voorzitter van HZC van 1949-1972 met twee maal een korte onderbreking.

Dick, zoals iedereen hem noemde, stond binnen en buiten de zwemclub bekend als een natuurlijk leider. Hij was naast voorzitter van HZC jarenlang eerste man van de Kring Twente IJsselstreek. Zijn hulp werd vaak ingeroepen door Twentse verenigingen met een bestuurscrisis. Door drukke werkzaamheden moest hij in 1954 aftreden. Maar in 1955 kwam hij terug omdat zijn bestuurlijke kwaliteiten niet langer konden worden gemist. Als waardering voor zijn inzet werd hij op 16 nov. 1966 benoemd tot Ere-lid. Tijdens het fusieproces was hij de katalysator, de man die altijd met compromismodellen het proces weer in goede banen wist te leiden. Op de dag van de fusie werd hij mede daarom benoemd tot Erevoorzitter van de nieuwe Hengelose vereniging HZC-Weusthag. Hij was trots op zijn club en het stralend middelpunt bij de viering van het 60-jarig bestaan. Groot was de ontreding toen hij vier dagen na het feest plotseling overleed.

E. Meyerink

Voorzitter Weusthag van 1960 tot 1969.

Meijerink, (Engelbert voor zijn vrienden) was een goed poloër. In 1942 was hij speler van het oostelijk zevental. Meijerink nam in 1960 een bijna failliete vereniging over. Zowel financieel als qua prestaties zat zwemmend Hengelo volledig in het slop. Het steeds maar uitblijven van een overdekt zwembad was hier uiteraard debet aan. Met verlotingen, acties, spaarbrieven en andere kunstgrepen wist hij Weusthag weer in het goede spoor te brengen. Hierbij werkte hij, zoals hij ook zijn sport bedreef: fanatiek en doelgericht. Hij was een man die met zijn doorzettingsvermogen en inzet bijdroeg aan de instandhouding van Weusthag. Zijn aanhoudende openbare kritiek op het sportbeleid in Hengelo heeft er mede toe geleid dat er uiteindelijk plannen werden gemaakt voor de bouw van een overdekt zwembad. Voor zowel zijn bestuurlijke als sportieve prestaties werd hij benoemd tot Ere-lid.

G. Prinsen

Voorzitter Weusthag van 1970 tot 1972 en eerste voorzitter van HZC-Weusthag van 1972 tot 1975.

Gerrit Prinsen, de man met het achterwaartse schot, werd in 1970 voorzitter van Weusthag. Hij stond toen als actief waterpolospeler midden in de verenigingsactiviteiten en was jaren onbedreigd top-scorer. Ook was hij één van de eerste vrijwillige zweminstructeurs toen de vereniging in 1970, in het instructiebad aan

de Oldenzaalsestraat, het elementair zwemmen begon. Gedurende de eerste twee voorzittersjaren was hij primair belast met de fusieperiodes, die de beide Hengelose verenigingen kwelden. Na de fusie, die met veel mitsen en maren tot stand kwam, werd hij de eerste voorzitter van Nederlands grootste zwemvereniging met een kleine 1800 leden. Het eerste wat hij na de fusie tegen de pers zei was: "Het is eindelijk voor elkaar". En dat was een pak van zijn hart. Vooral door zijn actieve beleid in het kader van het elementair zwemonderwijs steeg het verenigingsvermogen met sprongen. Begin 1975, een voor de HZC-Weusthag tumultueus verenigingsjaar, trad hij af. Maar tot aan de dag van vandaag is Prinsen actief als polospeler.

Het algemeen bestuur van HZC-Weusthag in het jubileumjaar 1997

Achterste rij v.l.n.r.: Marco Buijs (polocommissie), Wim Sterckel jr (elementair zwemmen), Piet Rutgers (aqua mania), Tim Kwakkenbos (penningmeester) en Allan Piggott (algemene zaken). Voorste rij v.l.n.r.: Jan van der Vaart (zwemcommissie), Hielkje Huisman (secretaris), Johan Roozeboom (voorzitter), Hans Westerhof sr (vice-voorzitter/2e penningmeester).

Ere-lid of Lid van Verdienste wordt men bij HZC-Weusthag niet zomaar

Ere-voorzitters

F.A. Bloem

D.J.W. Romeijn

Ere-leden

P. Wezel

H. Maagd

G. Nijenhuis

J. Weegink

C. Koster

H. Schutten

Chr. Sterkel

H.F. Kotkamp

G.J. Ordelman

A.A. v. Wijngaarden

E. Meyerink

A. Duijker

Vanaf de oprichting van beide verenigingen zijn er pioniers geweest. Mensen, die in de 75-jarige geschiedenis van zwemmend en polospelend Hengelo steeds weer hebben gezorgd dat de verenigingsmachine niet haperde of afsloeg. Voor dit steeds maar weer bijtanken en het onderhouden van het verenigingsmechaniek werden zij in de loop der jaren onderscheiden.

Tot Ere-lid benoemd worden of Lid van Verdienste kan op voorstel van het bestuur of tenminste drie leden. Alleen mensen die zich bijzonder verdienstelijk hebben gemaakt voor de vereniging of het zwemmen in het algemeen, komen voor benoeming in aanmerking. De algemene ledenvergadering benoemt, met tenminste tweederde van de geldig uitgebrachte stemmen. Onze vereniging benoemde in de afgelopen 75 jaar vijftien Ere-leden en negen Leden van Verdienste.

Leden van Verdienste

A. v. Wezel

D.W. Heuvelman

A. Beens

W.A.C. Sterkel

Z. Stobbelaar-van Mulligen

G.J. Koenen-Shurink

J.H.H.J. Westerhof

M.J. Heuvelman

J.G. Eijssink

* Foto van Ere-lid J. Teutelink ontbreekt.

Stille werkers van HZC-Weusthag

Iedere vereniging heeft ze wel, de zogenaamde stille werkers. Clubleden die je -vaak onopvallend- bij allerlei activiteiten van de vereniging tegenkomt. Ook bij HZC-Weusthag kennen we deze mensen, die van onschatbare betekenis zijn voor het verenigingsleven. Het zijn er door de jaren heen verschillende geweest. Enkele willen we hier noemen.

K. F. Steffen

De Duitse Oldenburger die door zijn werk bij Hollandse Signaalapparaten bij Weusthag terecht kwam, is al weer 36 jaar actief voor zijn club. 'Fiet' mag dan ook zonder overdrijving een echte clubman worden genoemd. Hij was jaren bestuurslid, lid van de Zwemcommissie en bij elke activiteit, of het nu de Nationale wedstrijden waren in het oude Weusthagbad, of de 'Aktie '80', een marathonzwemavond, of als official op het juryplatform. Fiet was er altijd actief bij betrokken. Bij tal van verenigingsactiviteiten was hij het, die meestal in zijn eentje voor het geluid zorgde.

Hij was er ook toen de Nationale Winterkampioenschappen in 1982 en in 1992 in Hengelo werden georganiseerd door HZC-Weusthag. Steffen was er de gewaardeerde kundige technicus, het aanspreekpunt voor de club, maar ook voor de geluidstechnici van de NOS.

Nog steeds is hij actief. De 66-jarige verzorgt het verenigingsarchief en is er maandelijks bij, als ons clubblad 'de Watergeus' wordt gedrukt.

Bij wedstrijden op 8 september 1997 in Oldenburg viel het de A-selectie op dat "Mijnheer Steffen" zo goed Duits sprak, en dat klopt dus.

Bertus Bittink

Bertus is een rasechte Hengeloër, een all-round sportman en een honderd procent verenigingsman. Een gezichtsbepaler bij HZC-Weusthag. Maar liefst 54 jaar, (9 jaar als HZC'er en daarna 45 jaar bij Weusthag en HZC-Weusthag), was en is hij altijd direct of indirect betrokken bij tal van gebeurtenissen.

Bertus was tot in de jaren zeventig speler van Weusthag 1 en bij Weusthag jaren eerste secretaris. Na de fusie werd hij in 1973 tweede secretaris van HZC-Weusthag. Ook was hij kringofficial, lid van de zwemcommissie, coach/begeleider van diverse zeventallen en nu nog steeds van Heren 3, het veteranenteam. In 1982 was hij de initiatiefnemer van het bijzonder geslaagde 60-jarig jubileum en natuurlijk ook lid van de feestcommissie. En nog steeds is Bertus erbij, als er in de club werk aan de winkel is.

Lieuwe Seinstra

Hij is door zijn kinderen sinds 1976 aan HZC-Weusthag verbonden. Graag is Seinstra actief als het gaat om de organisatie van evenementen. Zo was hij veelal ploegleider, medeorganisator van de 'Aktie '80' en altijd, dus nu ook weer bij het 75-jarig jubileum, op zoek naar financiële middelen in het belang van de club. Ook was hij een zeer gewaardeerd lid van de zwemcommissie. Tot 1983 was Seinstra bestuurslid.

De man die ook nu nog veelal achter de schermen functioneert, werkte bij de viering van ons 60-jarig jubileum de dag voor de feestdatum door tot 's nachts half vier. Toch stond hij de andere dag weer monter en stralend achter de bestuurstafel.

Jan Jansen

Als er zwemwedstrijden zijn, is hij er. Materiaalcommissaris Jan Jansen zorgt er al dertien jaar voor dat de baanlijnen in het water komen en na de wedstrijden weer worden opgeborgen. Hij is een doener die niet aarzelt een snipperdag te nemen als het werk voor HZC-Weusthag of de Kringkampioenschappen dat vereist.

Ver voor de officials en zwemmers het Twentebad binnenkomen, is hij er. Hij zet de stoelen en het ereschavot klaar, zorgt er voor dat de geluidsinstallatie en de microfoon werkt en regelt alvast koffie, frisdrank en zo nodig krentewegge voor de juryleden en ploegleiders. Uiteraard staan dan al de bekers klaar en liggen de medailles in de juiste volgorde te wachten om uitgereikt te worden. Het is Jansen die tijdens de wedstrijden de uitslagen kopieert en voor de nieuwsgierige zwemmers en ouders ophangt.

De man die al elf jaar lid is van de zwemcommissie, weet als geen ander de Hengelose ondernemers te vinden als het gaat om het beschikbaar stellen van prijzen voor nationale zwemwedstrijden. Bij clubkampioenschappen zijn er altijd aardige aandenkens voor de deelnemers en jury, gemaakt door Jan Jansen.

De extra's van de Stichting Vrienden van HZC-Weusthag

Leden kunnen beroep doen op 'het potje'

In 1992 ten tijde van het 70-jarig bestaan was onze vereniging er financieel slecht aan toe. De gemeentelijke bezuinigingen uit de jaren tachtig hadden hun sporen nagelaten. Er was geen geld meer, zelfs niet voor een jubileumboekje of iets extra's. De vereniging had een financiële injectie nodig, maar wel één die niet onmiddellijk zou zijn uitgewerkt.

Enkele oudgedienden en actieve leden uit de vereniging kwamen met het idee om een zwemmarathon (Actie '92) te organiseren, waaraan alle leden zouden deelnemen en waarvan de opbrengst voor de vereniging voor de toekomst moest worden veilig gesteld. Het geld mocht niet direct in de verenigingskas. Want daarmee zou immers slechts het bestaande tekort een beetje worden aangevuld.

Chris Kuster en Marinus Heuvelman pleegden overleg met oud-voorzitter Dolf Plaggemars, notaris in Hengelo. Dat leidde op 28 april 1992 tot oprichting van de Stichting Vrienden van HZC-Weusthag.

Startkapitaal

De zwemmarathon (het sponsorzwemmen) kwam er. Er werd een afstand vergelijkbaar met die van Hengelo tot Hoek van Holland gezwommen (220 km). De opbrengst was 10.000 gulden. Dit geld werd het startkapitaal van de nieuwe stichting.

De stichting staat bestuurlijk los van HZC-Weusthag maar het stichtingskapitaal kan alleen maar aan de vereniging HZC-Weusthag ten goede komen. De stichting kent geen leden, wel een (onbezoldigd) bestuur, dat mede door het bestuur van HZC-Weusthag wordt benoemd. De stichting tracht zoveel mogelijk geld te verkrijgen, onder meer door het werven van donateurs en sponsors uit het bedrijfsleven en door het organiseren van speciale promotionele activiteiten.

Storingen

Er zijn inmiddels tientallen oud-leden die de vereniging een warm hart toedragen en ieder jaar een bijdrage storten in de kas van de stichting. Het stichtingsbestuur doet er alles aan om het kapitaal zo goed mogelijk te beheren en te vermeerderen, zodat een stevige financiële rugdekking aan de zwemsport in Hengelo kan worden gegeven, vooral met het oog op de toekomst. De leden en het bestuur van HZC-Weusthag kunnen van tijd tot tijd een beroep doen op ondersteuning van de stichting, bijvoorbeeld bij speciale projecten voor de jeugd of andere wensen,

Ook bij een marathon hoort sponsoring

waarvan de vereniging zich de luxe eigenlijk niet kan veroorloven. Denk daarbij bijvoorbeeld aan het organiseren van een jeugdweekend en de aanschaf van het scorebord, maar ook aan de organisatie van het 75-jarig jubileum en de reünie van oud-leden.

Bestuur

De Stichting Vrienden van HZC-Weusthag be-

staat inmiddels 5 jaar en het huidige bestuur is als volgt samengesteld:
(Zie foto onder v.l.n.r.)

Marinus Heuvelman	Secretaris
Gerrit Tijdhof	Penningmeester
Hans Westerhof	Lid (afgevaardigde van het dagelijks bestuur van HZC-Weusthag)
Chris Kuster	Voorzitter

Opbrengst zwemmarathon werd startkapitaal voor Stichting Vrienden van HZC-Weusthag

Voorzitter Harry Hulstijn maakt de prijswinnaars van de marathon 1990 bekend.

Voor de start moet de inschrijving gecontroleerd worden. V.l.n.r.: Dinie Doorn, Clara Westerhof en Wilma Slot.

Tijdens het sponsorzwemmen verzorgt Fiet Steffen de muzikale omljsting. Gerrit Tijdhof en zoon Jeroen registreren met behulp van een laptop de gezwommen kilometers en de bijbehorende sponsorbedragen.

De gelukkige winnaars met de grote prijzen.

Giften en Donaties zijn van harte welkom bij de "Stichting Vrienden van HZC-Weusthag".

Secretariaat: De Akker 29

7552 EX Hengelo

Bankrekening: 915439115 SNS-bank

Zij zorgden voor een feestelijke Jubileumviering

Reüniecommissie

*De reüniecommissie vergadert.
Staannd v.l.n.r.: Trijn Jonkhart, Laurens Geerdink
en Gerrit Tijdhof.
Zittend v.l.n.r.: Marinus Heuvelman,
Harry Hulstijn, Karel Sterckel, Chris Kuster,
Pascal Sterckel, Anselien Holtkamp en
Hetty Richardson.
Op de foto ontbreken Bertus Bittink en
Jeroen Tijdhof.*

Jubileumcommissie

*De Jubileumcommissie, die verantwoordelijk is
voor de organisatie van de viering van het 75-
jarig bestaan van HZC-Weusthag.
V.l.n.r.: Tine Jak (oud-ploegleidster zwemafdeling),
Lieuwe Seinstra (oud-bestuurslid) en
Harry Hulstijn (oud-voorzitter).*

WEGENBOUW
RIBBERINK

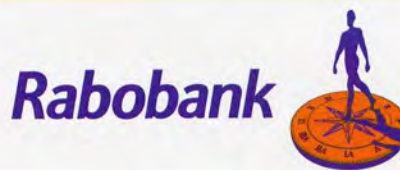
STORK

HOLEC

GRAVEERTECHNIEK
NIJDEKEN BV

TWEENTE BAD
HENGELD

H.Z.C.
WEUSTHAG
HENGELD

H.Z.C.-WEUSTHAG